

# Giới thiệu Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc

Là tựa truyện teen hay nhất hiện nay, với sinh mạng con người chẳng qua như ngọn đèn trước gió, tùy thời mà tắt đi. Hơi thở tắt đi, xác thịt trống rỗng, linh hồn rồi cũng đi đến nơi đã định cho nó. Nhưng, có mấy người trước khi chết đi đã thỏa cuộc sống của mình?!

Người sống là phải có tình, nhưng nếu đã là người vô tình thì trong mắt họ sự sống cũng không còn quan trọng? Người sống lại cần tiền, nhưng là người không có tiền thì e sẽ chết? Người sống cũng khát khao quyền lực, nhưng nếu không có quyền lực, phải chăng họ sẽ nên hèn mạt?

Người vì tình sinh ra mà quáng, người vì tiền bất chấp tất cả, người vì quyền lại hy sinh tất cả...

Tình yêu, tiền tài, quyền lực... cái cuối cùng còn lại là gì?

Mời độc giả cùng thưởng thức tựa truyện online hay, mang tên Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc của tác giả Châu Khoa.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1: Trịnh Nhất Khôi, Chúng Ta Kết Thúc Vở Diễn Này Đi! (Bản Mới)

Chương 1: Trịnh Nhất Khôi, chúng ta kết thúc vở diễn này đi!

Cô sinh ra trong sự vô tình, lớn lên trong sự khinh rẻ, trưởng thành trong cái nhìn vừa coi thường, vừa thương hại.

Cô dùng nụ cười để che giấu đi những giọt nước mắt, dùng sự thờ ơ để lấp liếm nỗi đau đớn của mình.

Không phải cô sinh ra đã trở nên lạnh nhạt với thế giới này, mà chính những con người trên thế giới này ép buộc trái tim ấm nóng của cô phải chết dần đi.

Hạnh phúc là gì? Trên thế gian này liệu cô có tìm được hạnh phúc hay không?

Cô chưa từng tham lam mong cầu hạnh phúc cho mình, cô chỉ hy vọng những người cô yêu thương luôn có thể mỉm cười vui vẻ.

Cô dùng cách tàn nhẫn nhất để trói buộc bản thân tránh xa dục vọng yêu đương. Bởi vì, cô sợ tình yêu sẽ khiến mình bị thương, còn cô sẽ lại trở thành vết thương của người khác.

Nhưng, có người từng nói: Đời người không phải là một quyển sách, đọc phần đầu đã đoán biết được phần cuối. Đời người biến hóa phức tạp hơn nhiều!

Thế nên, khi anh xuất hiện đã đánh dấu sự biến hóa đầu tiên của cuộc đời cô, cũng là tình yêu đầu đời của cô ở tuổi 16.

Anh cứ lặng lẽ từng chút một mà bước vào cuộc sống của cô, bắt cô không thể quên từng nụ cười của anh, từng cử chỉ chăm sóc dịu dàng, anh nói với cô: *“Đừng cười, nếu em đã muốn khóc thì đừng cười, anh ở đây!”*.

Cô sợ mình thay đổi, cô né tránh, anh lại dịu dàng nắm lấy tay cô, anh thì thầm: *“Đừng chạy nhanh như vậy, chân em ngắn hơn anh, chạy không được.”*.

Đến một ngày, khi cô biết mình không thể chạy nữa, cũng là khi cô biết, đời này, cô chỉ cần có anh là đủ!

Mười bảy tuổi, anh tổ chức tiệc sinh nhật đầu tiên trong đời cho cô. Tim cô run rẩy theo từng lời ca, tiếng hát ngọt ngào của anh. Cô nắm chặt tay anh, đứng cảm thốt lên lời thỉnh cầu của cô gái nhỏ lần đầu biết yêu: *“Sau này, mỗi năm đến ngày sinh nhật em, anh hãy luôn ở bên cạnh em như thế này, có được không anh?”*.

Khi đó, anh không trả lời, chỉ vòng tay ôm siết lấy cô, rồi khẽ khàng đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước lên môi cô.

Giây phút đó, bao nhiêu lớp nguy trang đều bị cô dỡ bỏ, cô đỏ mặt thẹn thùng, vui mặt vào ngực anh mỉm cười.

Cô nghĩ anh dùng hành động này thay cho lời đồng ý. Vậy là... vậy là, sau này cô sẽ có một gia đình hạnh phúc của riêng anh và cô.

Nhưng cũng chính giây phút đó, cô đã bỏ lỡ sự áy náy, bỏ qua lời xin lỗi muộn màng trong ánh mắt anh.

Vũ An Du tự cho rằng mình đã tìm được hạnh phúc, nhưng cuối cùng, cũng chính tay cô ném hạnh phúc mỏng manh ấy đi, ném đi... sự giả dối đáng khinh này.

Có lẽ ngay từ ngày đầu tiên quen nhau, cũng có lẽ là sau này, nhưng cô đã không còn hơi sức để tìm hiểu nữa.

Nếu không phải chính tai cô nghe được, chính mắt cô nhìn thấy, An Du vẫn sẽ cố lừa mình dối người rằng Lý Lynh Thy đang đùa giỡn với cô.

Khi cô đồng ý làm bạn gái của Trịnh Nhất Khôi, người chị em tốt nhất của cô – Lý Lynh Thy đã kịch liệt phản đối.

Lý Lynh Thy nói cô và Trịnh Nhất Khôi không phù hợp, sớm muộn gì, người bị tổn thương cũng là cô. Lúc ấy, cô chỉ cười cười cho qua, còn cho rằng Lý Lynh Thy vì quá lo lắng cho cô nên mới nói năng linh tinh như thế.

Cô biết cô không xứng với anh! Anh quá rực rỡ, quá ấm áp, như tia nắng mặt trời chói lọi chiếu sáng khắp mọi nơi. Còn cô chỉ như một cây rêu xanh yếu ớt, mờ ảo, dập dẫu trong làn nước lạnh giá.

Anh đem cô ra khỏi mặt nước, sưởi ấm cho cô. Mặc dù biết mình có thể khô héo đi, nhưng cô vẫn cam tâm tình nguyện, chỉ hy vọng giữ lấy hơi ấm đó.

Cô chưa từng chủ động hỏi về quá khứ của anh, về gia đình anh hay bất cứ điều gì. Khi anh muốn kể, cô sẽ lắng nghe, khi anh không muốn nói, cô sẽ lặng lẽ ngồi bên cạnh anh.

Ở trường, không ai biết họ yêu nhau, đơn giản vì cô không muốn công khai, anh cũng vui vẻ làm theo như cô muốn.

An Du luôn cảm thấy Trịnh Nhất Khôi quá chịu đựng mình, cô còn sợ mình sẽ bị anh chịu hư.

Nhưng hóa ra, cô chỉ là trò cười trong mắt người khác.

Lý Lynh Thy bảo rằng Trịnh Nhất Khôi đã có bạn gái rồi, cô bé ấy rất xinh. Hôm anh thất hẹn với cô không phải vì bà nội bệnh, mà là vì cô bé đó từ thành phố xuống đây thăm anh. Anh bận chờ cô bé lên huyện chơi nên mới bỏ cô ngồi một mình ở bờ sông.

An Du cố bình tĩnh, mỉm cười nói với Lý Lynh Thy chỉ là hiểu lầm thôi, có thể đó là em họ anh, cũng có thể chỉ là bạn bình thường. Người thành phố thoáng hơn, nên ôm nhau cũng không có gì lạ.

An Du trấn an Lý Lynh Thy, nhưng cũng tự trấn an chính mình: ‘Không sao, không sao. Hôm nào có dịp, anh ấy sẽ giải thích với mình’.

Nhưng hết ngày này qua ngày khác, “cái dịp” mà An Du chờ vẫn không xuất hiện.

Rốt cuộc, cô cũng biết được sự thật từ chính miệng anh, sự thật khiến cho trái tim vừa tìm lại sự ấm nóng một lần nữa đóng băng.

\*\*\*\*\*

Sáng hôm đó, cô nhận được tin nhắn của anh, nói rằng chiều nay anh bận, không thể ra bờ sông học bài với cô. Cô trả lời không sao, chiều nay, cô cũng có việc phải làm.

Việc mà An Du nói là cùng Lý Lynh Thy mừng sinh nhật cho Lâm Bách Tùng – bạn trai cô ấy, tại một tiệm cà phê trên chợ huyện.

Khi cô cùng Lý Lynh Thy vào nhà vệ sinh, lúc đi ra bỗng nghe thấy giọng nói quen thuộc của Trịnh Nhất Khôi, bàn anh ngồi ở góc khuất, còn anh thì quay lưng về phía cô. Cô vui mừng muốn gọi anh, nhưng liếc thấy có mấy người bạn ngồi cùng anh nên lại thôi.

Hôm nay trông anh khác với những lúc bên cạnh cô. An Du không rõ cảm giác đó là gì, sự bất an trong lòng nói rằng cô phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng chân cô lại không nhúc nhích được.

Lý Lynh Thy vừa ra khỏi nhà vệ sinh thì bất gặp cảnh này, cô ấy muốn lên tiếng lại bị An Du ngăn cản. Đúng lúc An Du định xoay người bước đi, thì một giọng nói khàn khàn vang lên sau lưng khiến cô dừng lại lần nữa: “Khôi, lúc nãy, cậu nói cuối tháng này cậu về lại thành phố luôn à như thế nào, không phải cậu bảo sẽ ở lại học cho đến khi tốt nghiệp à?”

Trịnh Nhất Khôi xoay xoay ly nước trong tay, ngả người dựa vào lưng ghế phía sau: “Dự định là vậy, nhưng bà nội tôi sức khỏe không tốt, ba tôi muốn đưa bà chuyển về thành phố sống, cũng tiện cho việc chữa trị, lần này bà nội phản đối cũng vô hiệu. Tôi cũng không ngoại lệ.”

Người bạn đó lại mở miệng châm chọc: “Bà nội cậu bị bệnh chứ có phải cậu đâu, cậu đừng có nói ở một mình sợ ma nha, đến quý còn sợ cậu chứ hướng gì ma. Ế, khoan, cậu còn quen với con nhỏ An Du không?”.

Trịnh Nhất Khôi nghe bạn hỏi, cũng chỉ ngẩng đầu lên, An Du không thấy được vẻ mặt anh, chỉ thấy người ngồi bên cạnh đột nhiên đập tay xuống bàn, vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: “A, tôi nhớ rồi, có phải con nhỏ tóc ngắn, mặt mũi lạnh tanh, suốt ngày chỉ biết cầm sách đọc mà không chịu nói chuyện phải không? Lúc nó bị cô lập, tôi còn tưởng nó bị câm. Mà không phải ban đầu cậu nói Khôi nói đang nhầm chán, muốn tìm cảm giác mới lạ nên mới bày ra trò cưa cẩm con nhỏ đó sao?”.

Cậu ta dừng lại một chút rồi quay qua nhìn Trịnh Nhất Khôi, trợn mắt lên: “Cậu đừng nói với tôi, cậu còn chưa đá con nhỏ đó nữa nha. Mục đích cũng

đạt được rồi, chơi đùa tới giờ cũng đủ rồi, biết chừng mực một chút, cẩn thận, nếu con bé Nhã Vân mà biết, nó không àm ỉ chết cậu mới là lạ.”

Anh nghe mấy lời đó cũng không có phản bác, gương mặt vẫn lạnh nhạt nhìn chăm chăm vào ly nước đang cầm trên tay như suy nghĩ gì đó. Cậu bạn ngồi đối diện thấy vậy bèn mở miệng: “Thăng Duy nó nói đúng đó, cậu nên nhớ bạn gái thật sự của cậu là Nhã Vân. Tôi biết cậu chuyển về đây học là chuyện tạm thời, cho nên chơi đùa phải có mức độ, đừng để đến khi xảy ra chuyện thì không ai giúp được cậu. Còn nữa, ban đầu, tôi không phản đối vì nghĩ cậu chỉ chơi vài ngày rồi chán, ai ngờ cậu dây dưa tới hôm nay, tóm lại, trước khi cậu đi, cậu giải quyết chuyện này cho tốt dùm tôi!”.

Trịnh Nhất Khôi cũng chỉ lựa chọn trầm mặc, anh không có nói rõ ý nghĩ của mình, hai người bạn thấy vậy cũng thức thòi lái sang chủ đề khác, không tiếp tục bàn luận vấn đề này nữa.

An Du nghe xong như sét đánh ngang tai.

Lý Lynh Thy thì nổi giận đùng đùng, chỉ muốn chạy ra cho Trịnh Nhất Khôi mấy cái tát lên mặt, nhưng cô ấy biết An Du nhất định đang rất hoảng loạn, nên đành kiềm chế bản thân, dúi cổ ra ngoài.

Lúc về chỗ ngồi, Lâm Bách Tùng thấy tình hình khác lạ, chưa kịp mở miệng hỏi đã bị Lý Lynh Thy quát lớn, đòi về ngay lập tức.

Lâm Bách Tùng chưa từng dám cãi lời Lý Lynh Thy, ngoan ngoãn ra tính tiền, mặt mày ủ ê.

Đội Lâm Bách Tùng đi rồi, An Du mới hít sâu một hơi, cô nhìn thẳng vào mắt Lý Lynh Thy, bình tĩnh yêu cầu: “Thy Thy, hứa với mình, đừng nói cho ai, cũng đừng có đi tìm Trịnh Nhất Khôi gây chuyện có được không?”

Mặc dù, Lý lynh Thy không cam lòng nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Cô ấy biết An Du muốn tự mình giải quyết, cô ấy càng làm lớn chuyện chỉ khiến người chị em tốt này càng đau lòng.

\*\*\*\*\*

Nói là cuối tháng, nhưng thật ra cũng chỉ còn một tuần nữa là kết thúc, có lẽ cũng chỉ còn một tuần nữa, đoạn duyên phận này sẽ đặt dấu chấm hết.

Đối với Trịnh Nhất Khôi, cô không vạch trần anh, cô đang chờ, chờ chính anh nói ra tất cả, dù không phải vậy, chỉ cần anh nói lời chia tay, lý do gì cũng tốt, cô sẽ vui vẻ gật đầu chấp nhận, chúc anh mọi chuyện sau này đều thuận lợi.

Nhưng An Du đợi mãi, đợi đến ngày cuối cùng, Trịnh Nhất Khôi vẫn như cũ, không có chút biểu hiện rằng anh đang lừa dối cô.

An Du đã muốn hoàn toàn buông bỏ tình yêu này, chỉ có như thế, ngày sau lúc vô tình gặp lại, cô mới có thể mỉm cười chào anh.

Cô muốn cảm ơn tất cả những ấm áp mà anh dành cho cô, dù thật ra... đó chỉ là giả dối.

Buổi chiều đó, cô hẹn anh ở bờ sông nơi hai người thường gặp mặt. Ánh tà dương đẹp đẽ nhuộm vàng đám cỏ lau nơi ven bờ. Con gió nhẹ đung đưa khiến chúng chuyển động như những thiếu nữ mảnh mai đang nhảy múa. Mặt nước lăn tăn phản chiếu ánh nắng lấp lánh, như có mấy tiểu yêu tinh rải bụi vàng trên đó.

Khung cảnh mộng tưởng thế này, nhưng cô phải tỉnh lại rồi. An Du nghe tiếng bước chân, khẽ xoay người đã thấy Trịnh Nhất Khôi đang tiến lại gần. Gió thổi tung mái tóc ngắn của cô, làm che khuất đi một nửa gương mặt cùng ánh mắt không rõ vui buồn. An Du đưa tay vén tóc ra sau tai, cười như không cười nhìn anh.

Trịnh Nhất Khôi thấy cảnh tượng này bỗng thất thần, cô hôm nay rất lạ, khiến anh muốn đến gần một chút ôm lấy cô, dường như nếu không bắt lấy, cô sẽ tan vào trong ánh nắng vàng tươi đẹp đó. Anh bước lên một bước, còn chưa chạm được vào tay cô đã thấy cô ngừng đầu, đôi mắt bình tĩnh, lạnh nhạt như lần đầu tiên gặp anh: “Trịnh Nhất Khôi, chúng ta kết thúc vở diễn này đi!”.

Anh ngẩn người ra, ánh mắt kinh ngạc: “Du, em nói gì anh không hiểu.”.

Cô mỉm cười: “Khôi, chúng ta có lẽ không nên bắt đầu, em đã từng nói, em sẽ không bao giờ nói dối anh, bởi vì em rất ghét lừa gạt ai đó.”.

Hít một hơi thật sâu, cô xoay người, ánh nhìn vô định trên mặt sông đầy nắng: “Em chưa từng ép hỏi anh chuyện gì, bởi lẽ em muốn tin tưởng anh hoàn toàn. Khôi, anh là người con trai đầu tiên cho em cảm nhận được sự ấm áp, cũng là người đầu tiên làm em rung động. Thật cảm ơn anh rất nhiều! Nhưng...”.

Hai tay cô vòng quanh người, ngón tay mảnh khảnh siết chặt thân áo: “Em là con bé ích kỷ, em không bao giờ chia sẻ người yêu mình cho người khác. Em ném quá nhiều tư vị bị bỏ rơi, nên em cũng sẽ không chiếm đoạt của người khác bất kỳ thứ gì. Khôi, em không biết Nhã Vân, nhưng em biết mối quan hệ của hai người.”.

Trịnh Nhất Khôi nghe thấy tên Nhã Vân thì cả người cứng đờ, lời định nói ra khỏi miệng cũng tắt ngấm. An Du vốn chẳng có ý định trách móc hay oán than, chỉ là thấy anh im lặng thì trong lòng không khỏi chua xót.

Cổ nuốt sự cay đắng xuống đáy lòng, cô điều chỉnh một chút để giọng mình khỏi nghẹn ngào, cất tiếng nói như thật thoải mái: “Em biết ngày mai anh phải trở về thành phố, có lẽ còn nhiều vật dụng chưa sắp xếp xong, mau về nhà đi. Em cũng phải về nhà, ngoại đang chờ em cùng ăn cơm. Anh... hm... không có gì nữa... tạm biệt anh!”

Ngay cả liếc mắt cô cũng không chịu nhìn anh thêm lần nữa, dù lời cô nói rất nhẹ, nhưng Trịnh Nhất Khôi có cảm giác thật xa cách, cũng không tìm thấy một tia luyến tiếc nào.

Anh biết cô không muốn nghe anh giải thích, càng không nín giữ anh lại, cô đã vạch rõ ranh giới, hoàn toàn ngăn anh bên ngoài thế giới của cô. Anh hốt hoảng, chạy theo kéo cánh tay cô lại: “Du, em nghe anh nói. Ngày mai, không phải anh về thành phố luôn, anh chỉ về đó xin phép ba mẹ cho anh tốt nghiệp trung học phổ thông ở đây, cũng là để nói rõ mọi chuyện với Nhã Vân. Anh định sau khi giải quyết mọi việc mới kể cho em. Du...”.

Ánh mắt cô chỉ nhìn phía trước, lạnh nhạt cắt đứt lời anh: “Khôi, em đã nói, em sẽ không đoạt hạnh phúc của người khác. Anh muốn chia tay Nhã Vân sao? Em không biết tình cảm giữa hai người thế nào, nhưng ngay từ đầu, chúng ta đã sai rồi, buông tay đi anh!”.

Bàn tay Trịnh Nhất Khôi càng siết lấy cánh tay An Du, làm cô không khỏi nhúm mày: “Du, em không sai, người bắt đầu là anh, có sai cũng là anh sai... Em cho anh thời gian được không, anh...”.

An Du nâng bàn tay kia lên, gỡ bàn tay anh ra, khẽ thở dài: “Chúng ta thật sự không thể. Em không muốn mình biến thành một Nhã Vân thứ hai, hoàn toàn không biết mình làm sai cái gì lại nghe anh nói lời chia tay. Em chịu không nổi. Khôi, cả anh và em chỉ mới là học sinh trung học, đoạn đường sau này còn rất dài, đến khi trưởng thành, nhìn lại bây giờ cũng coi như chuyện cười ấu trĩ. Dừng lại ở đây, có lẽ sau này gặp lại, em với anh vẫn có thể là bạn.”.

Nói xong lời ấy, An Du không cho anh thêm cơ hội nào nữa, cất bước nhanh chóng rời đi. Cho đến khi bóng lưng cô khuất hẳn, tay Trịnh Nhất Khôi vẫn cứng đờ giữa không trung, hơi ấm vương lại nơi đầu ngón tay cũng theo làn gió đi mất.

Ban đầu anh đã nghĩ anh chỉ đùa vui. Lúc tiếp cận cô, anh cũng chỉ vì lòng kiêu ngạo của mình. Mỗi lần ngồi bên cạnh cô, anh cũng cho rằng mình sẽ mau kết thúc trò chơi này.

Nhưng đến khi anh biết mình yêu cô, không phải là cảm giác yêu thích của tuổi mới lớn, mà chính là yêu thật sự thì anh lại sợ hãi. Anh sợ mình sẽ mất đi người con gái này. Anh biết rõ, để bước vào thế giới của cô khó khăn cỡ nào, nên nếu bị đẩy ra ngoài, liệu anh còn có thể quay trở lại?

Anh muốn che giấu mọi thứ, nếu có thể được, anh muốn cô mãi mãi không hề biết đến ý định xấu xa ban đầu ấy của anh. Nhưng dân gian có câu: “Người tính không bằng trời tính”, dù anh giả vờ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cảnh cáo mấy thằng bạn im miệng... cô vẫn biết, hơn nữa, có lẽ còn biết hết mọi chuyện.

Trịnh Nhất Khôi buông thõng hai tay, nở nụ cười tự giễu. Những tia sáng cuối ngày cũng dần dần tắt hẳn, đôi hàng mi dài khép chặt, anh nhớ lại từng mỗi một khoảng thời gian bên cạnh cô, nhớ ánh mắt, nhớ nụ cười của cô.

Lúc mờ mắt mất ra, trong đôi con ngươi đen sâu thẳm ấy hiện lên một tia kiên định, anh thì thầm: “Du, em nói đúng, có lẽ bây giờ chúng ta còn quá nhỏ. Anh sẽ đợi, đợi đến khi chúng ta gặp lại, anh sẽ không để em rời khỏi anh nữa!”

Châu (cháu) than thở: Cuối cùng cũng viết lại được cái chương khổ ải này theo yêu cầu của mọi người. Thật ra Châu muốn viết lại lâu rồi nhưng chưa có thời gian. Hôm nay đã xong, mong mọi người sẽ thích, ủng hộ Châu tiếp nhé, nhớ vote đó! Hi hi...

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 2: Con Người Là Nên Sống Tốt Cho Hiện Tại Và Suy Tư Cho Tương Lai (Bản Mới)

Chương 2: Con người nên sống tốt cho hiện tại và suy tư cho tương lai!

Khi tiếng gà gáy tỉnh mơ vang lên giữa không gian tĩnh lặng, những tia nắng yếu ớt bắt đầu len lỏi theo từng phiến lá xuyên qua ô cửa sổ; tia nắng ấy như đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng lướt lên khuôn mặt nhỏ nhắn của An Du, làn mi dài khẽ rung nhưng lười biếng vẫn chưa muốn mở ra... cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang ầm ĩ cả căn phòng: "Alo..."

Nghe thấy giọng nói còn đang lạc trong giấc mộng của An Du, đầu dây bên kia lập tức mất bình tĩnh: "Vũ An Du, cậu đừng nói với mình là bây giờ cậu còn đang ở trên giường đó?"

Trái ngược với thái độ nóng nảy của Lý Lynh Thy, An Du nhẹ nhàng đưa điện thoại ra xa rồi bật chế độ rảnh tay, giọng lễ nhè: "Sai! Mình... không phải đang ở trên giường, mà là... ở trên bàn."

Lý Lynh Thy như lửa gặp rom, bùng cháy dữ dội: "Con nhỏ kia, giờ này cậu còn dư hơi cãi lại nữa hả!? Cậu lếch quạ đây ngay lập tức cho mình!"

An Du khẽ nhướn một mắt lên: "Thy Thy, đêm qua, mình phải thức tới 3h sáng để làm bài thuyết trình cuối kỳ, cậu cho mình ngủ thêm một lát nữa đi".

An Du còn chưa kịp mong chờ sự thương xót từ Lý Lynh Thy, đã nghe tiếng quát lớn như sư tử Hà Đông gầm lên của cô ấy: "Không được! Cậu dậy ngay cho mình! Dậy ngay! Ai bảo cậu lè mề không chịu làm sớm, giờ than vãn với mình cũng vô ích. Mình cho cậu biết, 20p nữa mà cậu không có mặt bên đây, mình sẽ cho người sang khiêng cậu qua đó!"

An Du bất đắc dĩ mở hai mắt ra, đặt điện thoại lên tủ đầu giường, vươn vai một cái: "Được được được... Mình chịu thua, giờ mình đi đánh răng, rửa mặt rồi qua, được chưa?".

Giọng Lý Lynh Thy dịu lại: "Vậy mới ngoan chứ, lẹ nha! Mình đợi đó!".

An Du hết nói nổi, cô đứng dậy, vừa đi tới mở tủ lấy quần áo ra, vừa nói: "Rồi rồi, sợ cậu quá hà. "

Trong điện thoại vọng ra tiếng cười khúc khích: "Xi, làm quá. Thôi tắt máy đây!".

"Ừ, lát gặp.". Trả lời xong, An Du đi thẳng vào phòng tắm rửa mặt.

Dòng nước mát lạnh mon man trên làn da khỏe mạnh, trắng hồng của cô. An Du ngẩng đầu nhìn thẳng vào khuôn mặt trong gương kia.

Gương mặt với đôi mắt trong veo, long lanh như hai hòn bi ve được ngâm trong nước. Con ngươi màu chocolate lại khiến đôi mắt ấy thêm ngọt ngào, chỉ cần liếc qua cũng đủ khuấy đảo tâm hồn người đối diện. Hai hàng mi dài còn vương những giọt nước nhỏ, dưới ánh nắng buổi sáng lại lấp lánh như màn lụa mỏng khảm nạm pha lê. Chiếc mũi dọc dừa thanh tú càng khiến người ta muốn chạm vào. Duy chỉ đôi môi hơi nứt nẻ hoàn toàn không chịu phối hợp đã tố cáo sự lười nhác của chủ nhân.

An Du rút cây bút chì đang cố định búi tóc ra, nghiêng đầu, mái tóc tung ra một đường vòng cung đẹp mắt rồi xõa dài sau lưng cô.

Vuốt nhẹ mái tóc nâu gọn sóng mềm mại, ánh mắt cô bất chợt thất thần, như lạc vào một miền kí ức.

Bốn năm rồi, thời gian cứ như vậy mà trôi...

Nếu như hỏi: Bốn năm qua, cô học được cái gì?

Cô sẽ không ngần ngại mà mở miệng trả lời: Sự nguy trang. Nó như lớp vỏ bọc cứng cáp bảo vệ cô khỏi làn "mưa tên bão đạn" giữa dòng đời.

Kỳ thực, An Du rất cảm khái cuộc sống thực tế tàn khốc này. Chính nó đã đánh thức vô số bản năng sinh tồn của cô.

Nó khiến cô nhớ đến một câu nói của Orison Marden: "Ân sâu bên trong mỗi con người là những quyền năng chưa được khai phá; đó là những quyền năng khiến bản thân họ ngạc nhiên và chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có được; nhưng đó là những sức mạnh mà nếu được đánh thức và biến thành hành động thì sẽ có thể thay đổi cả cuộc đời họ."

Đúng vậy! Bốn năm trước nếu không bị ép vào ngõ cụt, cô sẽ không thay đổi như bây giờ.

Mười tám năm tồn tại trên cõi đời này, An Du vẫn cố gắng dùng nụ cười trên môi để đối mặt với mọi tình huống. Từng có người hỏi cô, sao cô không khóc, con gái nên yếu đuối một chút, mong manh một chút có phải tốt hơn không!?

Khi đó An Du cũng chỉ im lặng rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Cô cũng biết khóc, cô cũng đã khóc, nhưng những giọt nước mắt đó chỉ được phép rơi trong đêm tối tĩnh lặng... những khi cô quanh quẩn một mình. Kể cả khi chia tay mỗi tình đầu trong đau đớn, cô cũng lặng thinh chịu đựng. Cho đến ngày hôm đó, cô đã bật khóc thật lớn, khóc một cách tuyệt vọng...

\*\*\*\*\*

Bốn năm trước, 10 ngày trước khi kỳ thi tuyển sinh đại học diễn ra.

"Miu\*, sao không lo ngủ sớm đi con, giờ này ngồi đó làm gì?". Bà ngoại An Du nửa đêm khát nước bèn chui ra khỏi phòng\*\* xuống bếp lấy nước. Nào ngờ, khi bà mở cửa phòng, vẫn thấy đèn bàn học của cô bật sáng, còn An Du đang cặm cụi ghi ghi chép chép.

Nghe tiếng bà ngoại gọi, An Du xoay người, gương mặt căng thẳng giãn ra đôi chút: "Ngoại, con đang ôn bài, môn tiếng Anh con hơi yếu, còn 10 ngày nữa là thi rồi nên con phải tranh thủ. Ngoại ngủ tiếp đi ạ, con học chút xíu nữa rồi đi ngủ liền."

Bà ngoại nghe xong, trên khuôn mặt hằn sâu dấu vết năm tháng cũng ảm áp thêm vài phần: "Bây\*\*\* học thi cũng lo sức khỏe, để thôi chưa đi thi mà nằm bệnh trên giường thì ngoại cho thêm mấy roi à. Nhanh đi ngủ sớm nghe không!"

An Du nghe bà ngoại nói thế liền cười hi hi, gật gật đầu, vâng dạ mấy tiếng làm ngọt rồi tiếp tục học bài.

Bà ngoại nuôi An Du lớn lên, làm sao không biết vì cái gì mà cô cố gắng đến vậy.

\*Miu: cách gọi khác của con mèo của người miền Tây. [Đổi biệt danh cho An Du nha]

**\*\*Mùng:** từ địa phương của cái màn để giăng ngủ cho khỏi muỗi cắn đó.

**\*\*\*Bây:** tiếng địa phương, cách gọi thân mật của người lớn tuổi dành cho con cháu.

-----  
An Du sinh ra đã không có cha, lúc lên sáu tuổi mẹ lại đi thêm bước nữa. Mẹ chồng mới của mẹ An Du không thích cô bé "con rơi" này, bà xét nét từng thứ với đứa bé mới hơn sáu tuổi, khắt khe từ cái ăn tới cái mặc.

Từ nhỏ, An Du đã học được cách tự lập, cái gì cũng cố gắng tự mình làm, chưa từng phiền hà ai. Nên mỗi lúc bị la mắng hay bị quát roi, cô bé con cũng chỉ biết chui vào lùm cây phía sau chuồng gà ngồi khóc. Cô bé sợ mẹ mình buồn tủi, sợ mẹ bị "bà nội" quát mắng, cũng sợ "ba" sẽ ghét mình rồi bỏ mẹ...

An Du cứ ngoan ngoãn theo mẹ về sống cùng "bên nội" như thế, hàng xóm hay thấy cô bé con ôm chú gà con ngồi nói chuyện một mình. Họ không quan tâm cô bé con nói chuyện gì, hay đúng hơn, trong mắt họ, chỉ là trẻ con làm nhảm câu chữ vô nghĩa mà thôi.

Ai cũng khen cô bé con hay cười rất dễ thương, không những nghe lời người lớn trong nhà mà còn giúp đỡ hàng xóm. Nhưng, có ai biết trong đôi mắt to tròn, ngây thơ ấy chứa đựng bao nhiêu nỗi sợ hãi... cũng có ai rõ cô bé con ấy đã khóc bao nhiêu lần trong lùm cây nhỏ đó đâu!

Bởi vì, An Du 6 tuổi đó đã biết mình chỉ là đứa trẻ bị bỏ lại, nên... dù chỉ là một cô bé con, cô cũng không muốn khiến mẹ bị khinh lờn, càng không muốn bản thân mình bị bỏ lại lần nữa.

Nhưng tức nước rồi cũng vỡ bờ, sự trầm lặng bất thường của cô bé con An Du không tránh khỏi mắt của mọi người. Mới đầu, mẹ An Du cũng không chú ý, nhưng vô tình trong lúc khiển trách An Du, cô bé con lộ ra vẻ hoảng loạn, hoàn toàn mất kiểm soát. Chỉ khi ấy, Vũ Mỹ Hà mới biết con gái mình bị "bệnh".

Từ đó trở đi, An Du được gửi về sống với bà ngoại, tiếp tục cuộc sống của "đứa con rơi" khiến người ta thương hại.

Lễ Tết, con nhà người ta được cha mẹ sắm cho quần áo mới, được chở đi đây đó vui chơi, còn cô chỉ im lặng ngồi ở gốc cây me sau nhà đọc sách. Bạn bè mặc áo mới, còn cô vui vẻ nhận mấy bộ quần áo người ta cho đem khoe với bà ngoại.

Lúc mấy đứa trẻ trong xóm còn đang ngáy ngủ khò khò, cô đã chui đầu ra khỏi chăn, gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn buồn ngủ cố mở mắt, xỏ dép đi rửa mặt cho tỉnh.

Năm giờ sáng, dậy sớm như vậy chỉ để giúp bà Út hàng xóm đi chợ mua nguyên liệu làm bánh bao, nhân đó cũng được cho thêm vài nghìn để tiêu vặt.

Mấy đứa trẻ khác đi học đều có cha mẹ đón, còn cô lại cười cười, lấy cây quạt giấy quạt cho bà ngoại vài cái rồi nói: "Ngoại, con nít khờ khạo dễ đi lạc nên mới cần ba mẹ đưa đi học, còn con lớn rồi nên không cần, trí nhớ con rất tốt, con cũng chạy rất nhanh, ngoại theo con mệt thêm thôi à. Ngoại ở nhà nghỉ cho khỏe đi ạ!".

-----  
Bà ngoại nằm trên giường nhớ lại mà ứa nước mắt ra. Đứa nhỏ này bắt buộc mình phải trưởng thành hơn người khác, chưa bao giờ oán than, cũng chưa bao giờ đòi hỏi hay trách móc ai.

Lúc hơn 7 tuổi một chút, An Du được gửi lên nhà đi học trên thành phố chơi một tháng. Khi trở về càng trở nên ít nói, buổi tối bà ngoại dỗ cô ngủ, An Du chỉ thì thầm: "Ngoại, con sẽ học thật giỏi. Con nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền cho ngoại dưỡng già!". Bà ngoại nghe mà nghẹn ngào, liền ôm chặt đứa cháu nhỏ.

Bà ngoại trước giờ luôn ủng hộ việc học của cháu mình. Nhưng lúc này bà ngoại lại đang đắn đo, bà biết An Du có suy nghĩ của riêng mình, nhưng con gái lớn lên, có học nhiều đến đâu thì cuối cùng cũng phải kiếm tiền chồng già đi.

Dù sao bà cũng còn chút suy nghĩ phong kiến của người già – rằng con gái quan trọng nhất là lấy được người chồng giỏi giang. Đàn bà vốn yếu đuối, có người đàn ông chăm sóc cho mình vẫn tốt hơn. Bà ngoại càng không muốn cô giống mẹ của mình, chịu khổ hơn nửa đời cũng không ra làm sao.

Càng nghĩ càng chắc chắn, bà ngoại thờ dài rồi nhắm mắt lại ngủ, quyết định ngày mai phải nói chuyện này cho Miu của bà.

Trưa hôm sau, lúc đang ăn cơm, bà ngoại nhìn An Du tay thì xới cơm, mắt lại chăm chú vô quyển sách Văn học: "Miu, ngoại nói con mấy lần rồi, ăn cơm thì lo ăn cơm, ăn nhanh rồi đọc sách, có ai giống như con không?".

Mất An Du vẫn không rời trang sách: "Ngoại, còn mấy ngày nữa à, con tranh thủ lúc nào hay lúc nấy.".

Bà ngoại buông đũa, ánh mắt dò xét: "Miu à, hay là đừng thi đại học nữa con. Dì Út con trên thành phố kêu ngoại cho con lên đó học nghề, năm hai năm nữa, nó nhờ bạn nó bên Mỹ làm mai cho con. Ngoại thấy có mấy đứa trong xóm cũng không có học hành gì nhiều, mà tụi nó chịu đi lấy chồng nước ngoài, giờ giàu có, ba má tụi nó cũng được nhờ.".

An Du vừa nghe, động tác trên tay cũng cứng đờ, cô nhìn bà ngoại bằng ánh mắt không thể tin: "Ngoại, ngoại nói gì vậy. Mấy chuyện lấy chồng nước ngoài, sau đó bị lừa bán làm gái mại dâm, báo đài lên tin tức lâu rồi, ngoại cũng biết mà, sao ngoại lại kêu con nghỉ học đi lấy chồng nước ngoài làm chi. Con không muốn đi lấy chồng, con sẽ học đại học xong rồi đi làm, con có khả năng mà ngoại.".

Bà ngoại muốn thuyết phục cô nên nói thêm: "Cái đó người lạ làm mai, còn này bạn của đi út con, chắc ăn lắm, nhà mình không có quen biết ai, con học xong, biết ra ngoài có xin được việc làm không, với lại bà ngoại cũng không có khả năng lo cho con học tiếp... Haizzz, bây cũng thấy mẹ bây rồi đó, nó bên đó lo cho thằng em bây còn chưa xong, sao mà lo cho bây được."

"Con không cần mẹ con lo, ngoại, ngoại chỉ cần giúp con có thể đi thi lần này là được. Đâu đại học rồi, con vừa đi học, vừa đi làm, cũng không phiền tới ai. Ngoại, con xin ngoại, ngoại cho con đi học đi!". Đối với việc học, An Du cực kỳ cố chấp, dù nghe bà ngoại nói khiến cô rất thất vọng, nhưng cô vẫn cố bình tĩnh giải thích.

"Nhưng...". Bà ngoại còn chưa lên tiếng đã nghe tiếng nói của Vũ Mỹ Hà truyền đến: "Con cãi cái gì, bà ngoại con nói đúng đó. Mẹ nghe đi út con kể rõ ràng hết rồi, bộ con tưởng sống ở thành phố dễ lắm hả? Còn đòi đi học đại học, mẹ không có tiền cho con đi thi đâu, nghỉ học đi, đi học nghề trên nhà đi út mày đi, vài năm rành nghề rồi đi lấy chồng là được chứ gì"

Sợ con gái còn muốn đòi co, Vũ Mỹ Hà ngồi xuống ghế liền thốt ra: "Con lấy chồng bên Mỹ, chồng con sẽ bảo lãnh con qua bên đó làm, để kiếm tiền nhiều hơn, biết đâu mai mốt còn dư dả gửi về cho ngoại mày, rồi còn phụ mẹ lo cho thằng Hải em mày nữa. Chứ mày ở Việt Nam, học hành lắm cho tốn kém cũng kiếm được có bao nhiêu, sớm muộn cũng lấy chồng, chọn chồng cho đáng con à."

An Du siết chặt quyển sách trong tay, viền mắt đã hồng hồng, cổ họng như bị bóp nghẹn, cô há miệng thở ra: "Mẹ, sao mẹ không tin con, của cải phải tự mình làm nên thì mới lâu dài, mấy cơ hội kiểu đó có mấy người may mắn hưởng được đâu. Con đã nói con sẽ chăm sóc cho gia đình, thì nhất định con sẽ làm được, con không nghỉ học đâu, con nhất định phải đi học đại học!".

Vũ Mỹ Hà vỗ bàn tức giận: "Tao là mẹ mày, sinh mày ra cực khổ, nuôi mày không phải để mày dạy đời tao. Tao nói nghỉ là nghỉ, lấy chồng là phải lấy chồng, em mày là con trai, nó mới cần đi học, mày đã học tới lớp 12 rồi, còn muốn học cao hơn làm gì. Sắn tao nói cho mày biết luôn, tiền tao mượn mày hôm trước hết rồi, cũng không có tiền đâu mà trả lại. Giờ tao muốn đi vay tiền cũng không ai cho tao vay, việc đi thi mày muốn cũng không được."

Một tiếng nổ ầm vang lên trong đầu của An Du. Nước mắt không nên được nữa chảy ra không dứt, tầm mắt mờ mịt một mảng sương mờ. Số tiền kia là tiền cô để dành trong suốt gần một năm nay, cô nhịn ăn sáng, tranh thủ làm thêm chỉ mong đủ số để đi thi đại học... Nhưng...

Nhưng một tuần trước, em trai bị bệnh nặng phải vào bệnh viện, mẹ cô không có tiền liền hỏi mượn cô, mẹ nói sẽ nhanh chóng trả lại cho cô đi thi. Mặc dù số tiền đó rất quan trọng, nhưng sức khỏe em trai vẫn quan trọng hơn, hơn 2 triệu đồng, cô đưa cho mẹ hết. Bây giờ, còn bây giờ... An Du cố nén tiếng nấc: "Mẹ, con xin mẹ, mẹ tìm cách đưa tiền lại cho con được không, 1 triệu cũng được, con nhất định phải đi thi, mẹ..."

Vũ Mỹ Hà quát lớn: "Tiền đâu mà đưa cho mày, tiền ăn cơm hàng ngày tao cũng không còn chứ đừng nói tiền cho mày đi thi. Tao nói rồi, không thi cử gì hết, học nhiều đó được rồi, bao nhiêu đứa nghèo khổ như nhà mình cũng không có ai sung sướng, học cao như mày đâu..."

Vũ Mỹ Hà còn nói thêm không ít lời, có phân tích thiệt hơn, có ép buộc, cũng có nhẹ giọng dỗ dành. Nhưng An Du đã không còn nghe được nữa, cô trợn trắng mắt, hai hàng lệ càng tuôn trào mạnh mẽ, lồng ngực cô co thắt, hơi thở đứt quãng, đầu càng ngày càng đau dữ dội. Cô đưa tay trái quệt nước mắt, tay phải lại dấm mạnh từng cái vào ngực mình.

Tình thân, thì ra tình thân là như vậy. Cho tới giờ, cô cũng chưa từng hận mẹ, cô tôn trọng lựa chọn của bà. Dù không hoàn toàn chung huyết thống, nhưng đối với em trai Trần Minh Hải là yêu thương thật lòng, đối với ba dượng Trần Trung Kiên cũng kính trọng đúng mực.

Nhưng giờ thì sao? Thì ra không ai tin tưởng cô, cũng không ai tình nguyện chờ đợi tương lai tốt đẹp mà cô hứa mang lại sau này. Cái mọi người cần là đảm bảo chắc chắn cho cuộc sống hiện tại của họ.

Tiền, người sống có ai không cần tiền. Người đời này cho rằng có tiền mua tiền cũng được. Tiền là vạn năng, không có tiền, căn bản không được coi là người. Giây phút năm cô bảy tuổi kia, cô đã hoàn toàn hiểu rõ.

Khi đó, dượng họ vì cô vô ý lấy xe đạp của con gái ông ta chạy lòng vòng, sợ ý té ngã làm khung xe trầy xước, con gái ông ta khóc lóc, cô liền bị kéo lại tát cho một cái vào mặt, ông ta hùng hổ: "Con nhỏ nghèo mặt hạn kia, mày không có cha nên không có ai dạy phải không? Ai cho mày lấy xe con tao chạy, mai mốt mà còn đụng tới đồ của con tao, tao đánh mày mềm xương."

An Du vốn chưa bao giờ hy vọng mình được yêu thương chiều chuộng, nhưng cũng không muốn vạch rõ ranh giới với mọi người, nên cô luôn tận lực tìm mọi cách tránh xa phiền phức. Thế mà hôm nay, cô thực sự đã chịu tới giới hạn.

Đầu cô như muốn nứt ra, lồng ngực nhói đau không chịu nổi. An Du một tay nắm chặt mái tóc ngắn đã dài ngang vai, tay kia lại siết giữ cổ áo, gân xanh trên trán hiện rõ mồn một, miệng há ra thở dốc, nhưng cố gắng thế nào hình như đều hít thở không thông. Cô ngã sấp lên bàn, thân thể tuột xuống đập thảng trên sàn nhà, mâm cơm ngon miệng còn chưa kịp ăn xong đã đổ ngổn ngang.

Lần đầu tiên bà ngoại thấy An Du sốc thành như vậy, cũng cuống cuống quay về phía Vũ Mỹ Hà quát lên: "Mày im cho tao, mày im! Mày không cho nó đi học, tao cho."

Bà ngoại vòng qua cái bàn, đỡ đầu An Du lên, vỗ vỗ má cô, khoe mắt già nua cũng không kiếm được mà chảy xuống hai hàng nước mắt: "Miu, con tỉnh, con nghe ngoại nói, ngoại cho con đi học. Miu của ngoại, ngoại không ép con lấy chồng, con muốn làm sao cũng được, tỉnh lại đi con!"

Vũ Mỹ Hà cũng không ngờ con gái lại xúc động đến như vậy, môi mấp máy nhưng cũng không nói nên lời, đến khi nghe bà ngoại quát lớn, bà mới vội vàng tới đỡ An Du lên cái chõng tre bên cạnh.

Tối gần tối, An Du mới tỉnh lại, không khóc nữa, cũng không mở miệng nói chuyện nữa, cô cứ mở mắt nhìn chăm chăm trần nhà.

Bà ngoại thấy vậy thì đau lòng không thôi, bưng chén cháo trứng gà cô thích đến bên giường: "Miu, con ăn chút cháo đi, con thương ngoại thì nghe lời ngoại. Mai ngoại đi hỏi mượn tiền cho con đi thi. Con yên tâm đi, ngoại sẽ ráng lo cho con học xong đại học!"

Lúc này, An Du mới nghiêng đầu sang nhìn bà ngoại, rồi chống hai tay từ từ ngồi dậy, giọng nói ảm áp của bà ngoại lại làm nước mắt cô chảy xuống lần nữa. Cô cầm lấy chén cháo, cố gắng mỉm cười, mũi khục khục vài cái, khẽ gật gật đầu.

Bà ngoại vuốt vuốt tóc cô, cũng mỉm cười nhìn cô.

\*\*\*\*\*

An Du cứ chìm trong hồi ức, cho đến khi nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập bên ngoài mới chợt bừng tỉnh: "Miu, dậy chưa con, mau sang nhà con bé Thy đi. Hôm nay con làm phụ dâu đó! Miu, Miu à..."

"Dạ, con dậy rồi ngoại. Con đang rửa mặt, lát con ra liền!". An Du định thần lại, nhanh chóng chải mái tóc dài. Không nghĩ nữa, cô cũng không muốn nhớ lại nữa, dù sao cô cũng đã được đi học tiếp, cũng đã năm ba rồi. Có khổ tận cam lai mấy cũng qua rồi, chuyện sau đó cô cũng không muốn nhớ tiếp.

Con người nên sống tốt cho hiện tại và suy tư cho tương lai.

An Du sửa soạn nhanh chóng rồi ra khỏi phòng, cô phải qua xem cô hai Lý Lynh Thy kia chọn lễ phục gì cho cô. Ban đầu, cô muốn tự mình chọn, nhưng Lý Lynh Thy cứ thần thần bí bí nói không cần.

"Haizzz..." An Du thở dài một tiếng, ai kêu cô chỉ có một người chị em tốt này đây chứ!

---

Lên bèm: Châu có lấy được nước mắt của ai hôn? Nếu có nhớ vote nha nha nha! <3

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Bị... “Gả Bán” (Bản Mới)

Chương 3: Bị... “gả bán”

Từ đằng xa nhìn lại đã thấy công hoa rực rỡ nổi bật, An Du thẫm than: “Quả nhiên chú Nam gả con gái rượu! Ấy, thế nào hôm nay, di Mai cũng một chết cho coi...”

Chú Nam và di Mai trong miệng An Du chính là ba mẹ của Lý Lynh Thy, từ khi cô và Lý Lynh Thy quen biết nhau, rồi trở thành chị em thân thiết như bây giờ, cô luôn rất kính trọng hai vị trưởng bối này.

Có thể họ chỉ là người nông dân chân lấm tay bùn, cũng có thể chỉ là một người thương nhân nhỏ, nhưng quan trọng hơn hết, họ là bậc cha mẹ luôn hết lòng vì con cái.

Sở dĩ Lý Lynh Thy thẳng thắn, tình nghịch đến nổi chẳng kiêng dè ai, cũng do bởi được ba mẹ hết mực cưng chiều.

Lý Thành Nam không giống như anh chị em, cha chú trong nhà, luôn mang tư tưởng trọng nam khinh nữ. Đối với ông, Lý Lynh Thy chính là báu vật trời ban. Ông cũng chẳng để ý việc con trưởng nam phải sanh cháu đích tôn làm gì, dù sao, trong nhà ông cũng còn mấy đứa em trai. Vậy nên ông và vợ mình - Nguyễn Ngọc Mai quyết định chỉ sanh một đứa con gái, mặc kệ ai nói gì cũng không sanh thêm đứa nữa.

Nhưng cưng chiều không có nghĩa là dung túng, mỗi lần Lý Lynh Thy phạm lỗi cũng phải chịu phạt như thường.

Bất quá, lần bại lộ chuyện Lý Lynh Thy và Lâm Bách Tùng quen nhau, cái mông của Lý Lynh Thy quả thật có hơi chịu khổ một chút.

Lúc bị di Mai bắt gặp cảnh hai đứa hôn nhau bên bờ sông, Lý Lynh Thy đang đỏ mặt như trái gấc, trực tiếp bị di Mai xách lỗ tai về nhà.

“Con gái cưng của mẹ, mới tí tuổi đầu bày đặt yêu đương hôn hít hả? Về nhà xem ba mẹ trị thế nào. Hừ.”. Xém tí nữa, di Mai đã tức hộc máu.

Buổi trưa, di Mai nghe Lý Lynh Thy kêu rằng: buổi chiều sẽ xuống mé sông hái bông lục bình cho bà làm gỏi. Ai ngờ, bà dọn com ra xong mà cũng

không thấy bóng dáng con gái cưng đâu. Đến khi tìm ra Lý Linh Thy, lại thấy cô con gái cưng này đang diễn cảnh người lớn trong phim tình cảm.

Lâm Bách Tùng vội vội vàng vàng chạy theo xin xỏ. Đến trước cổng nhà thì bị nhốt bên ngoài, đi đi lại lại hơn nửa tiếng cũng không có cách nào vào trong.

Bỗng dưng, Lâm Bách Tùng nghe thấy tiếng khóc thét vọng ra, con mèo Mập tam thể của nhà Lý Linh Thy cũng “méo” lên một tiếng, rồi vọt ra ngoài cửa sổ. Lúc đó, tim Lâm Bách Tùng muốn rớt ra ngoài, không kịp suy nghĩ đã vội vàng leo rào vào để giải cứu người yêu.

May mà An Du vừa vặn đi học thêm về, từ xa đã nhìn thấy cảnh tượng đó. Mới đầu, cô còn tưởng tên ăn trộm nào chập mạch, dám ăn trộm giữa ban ngày, nhìn kỹ một chút, An Du mới hốt hoảng kêu lên: “*Tùng Khờ! Cậu bị khi nhập à, leo rào làm gì hả? Mau nhảy xuống cho mình!*”.

Đầu Lâm Bách Tùng đã đầy mồ hôi, khi quay mặt qua thấy An Du thì hai mắt biến thành hỏa nhãn kim tinh của Tôn Ngộ Không. Anh buông tay, nhảy phắt xuống đất. Vừa định đứng lên chạy tới chỗ An Du, lại giẫm phải dây giày: “*Qach...*”.

“*Haizzz... Cái mắt kính thứ tám đã ra đi.*”. An Du than nhẹ một câu, cô bóp thắng xe đạp, xuống xe, dựng chống xe cẩn thận mới bước tới đỡ Lâm Bách Tùng đứng dậy. Quả nhiên, cái kính cận của Bách Tùng đã không từ mà biệt.

Lâm Bách Tùng bắt được cánh tay An Du, lay tới lay lui, miệng há ra, thờ hồng hộc: “*Không sao, không sao. An Du à, nhanh một chút... Cậu... vô nhà... xem Thy Thy thế nào dùm mình đi... Nhanh đi, nhanh đi mà...Nếu... nếu không chút nữa chết người đó, mình mới nghe tiếng thét... của Thy Thy rất thảm thiết. An...*”.

Cô nhướng mày lên, vỗ vỗ lên lưng Lâm Bách Tùng cho anh dễ thở, đôi mắt tinh tường đảo quanh một vòng, một lát sau, An Du mới bắt đầu đi mở miệng: “*Hai người bị lộ rồi à?!*”.

Lâm Bách Tùng như con kiến bò lên chảo nóng, nghe An Du hỏi xong, lại lí nhí lên tiếng: “*Bị... bị dì Mai bắt gặp lúc đang...hôn nhau.*”.

Dù An Du đã đoán trước kết quả này, nhưng nghe Lâm Bách Tùng nói ra tình huống cụ thể, cô có chút ngây người. Cô liếc nhìn vào trong nhà, chặc chặc lưỡi mấy cái liên tiếp, rồi quay qua đập một phát lên vai Bách Tùng: “*Được lắm Tùng Khờ, khu vực nguy hiểm mà hai cậu cũng không biết tự kiểm chế.*”.

Bách Tùng vò vò tóc: “*An Du, đừng có nói nữa, nhanh vào cứu người đi. Xong chuyện này, mai mốt mình làm người hầu của cậu cũng được.*”.

Nhìn khuôn mặt gấp đến sắp khóc của Lâm Bách Tùng, An Du nhịn không được phì cười: “*Mình đây nhận người hầu như cậu không nổi, cậu làm người hầu cho Thy Thy được rồi.*”. Cô xoay người, tụt ba lô trên vai xuống, mở dây kéo lấy ra một cái chìa khóa: “*May cho cậu là mình đang giữ chìa khóa của Thy Thy đó!*”.

“*Cạch...két két...*”

“*Xong, đi vô đi!*”. An Du nghiêng người, ra hiệu cho Lâm Bách Tùng đi vào trước.

Lâm Bách Tùng khẩn trương: “*Cậu không vô à, cậu đừng có thấy chết không cứu chứ!*”.

An Du không trả lời, cô xoay người đi ngược lại. Tới bên chiếc xe đạp, cô gạt chống xe, đi vào lướt qua người Lâm Bách Tùng, cũng không quên lườm anh một cái.

Bách Tùng khép nép đi theo cô, vừa ló đầu vào cửa đã thấy “bị cáo” Lý Linh Thy khoanh hai tay quỳ trên... ghế salon, chú Nam thẩm phán ngồi trên ghế đối diện, tay cầm tách trà bằng sứ nhâm nhi, còn dì Mai – “nữ anh hùng bất cƯỚP” lại cầm cây gậy than và một túi xấp đen, đang xử lý thí thể... con chuột chết.

Chú Nam thấy An Du đi vào thì hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ra, ông cười hiền từ, ngoắc ngoắc tay, bảo cô tới ngồi bên cạnh mình. Ông vừa định hỏi han thì lại thấy Lâm Bách Tùng thật thụt thụt ló ló sau cánh cửa, khóe môi đang cười cũng đột nhiên tắt ngấm: “*Đã vô tới cửa sao không đi vào đi. Tao đâu có mẫn\* thật bậy đâu.*”.

\*Mẫn: đồng nghĩa với từ ‘làm’

Lâm Bách Tùng sợ thì sợ, nhưng thấy Lý Linh Thy cũng không hề hấn gì liền thở ra một hơi, tay phải quẹt mồ hôi trên trán, cúi đầu thật thấp đi đến bên cạnh chỗ Lý Linh Thy: “*Dạ con chào bác Nam.*”.

Chú Nam đặt cốc trà trên tay xuống mặt bàn, hừ lạnh: “*Tao nghe Thy Thy kể hết rồi, giờ bây nói tao nghe coi. Tụi bây mới tí tuổi đầu, ăn chưa no, lo chưa tới, vậy mà còn yêu với đương. Qua Tết, thêm mấy tháng nữa là thi đại học rồi, yêu đương kiểu đó rớt đại học hết chứ nói gì tương lai hả.*”.

Dì Mai “hủy thi” xong đi vào, ngồi xuống cái ghế bên cạnh chú Nam cũng bắt mẫn: “*Tao với ba bây cũng biết con nít tụi bây giờ lớn nhanh, nhưng mà mới có học cấp ba hà, đợi bây công thành doanh toại thì yêu cũng chưa muộn mà con!*”.

Từ lúc Lý Linh Thy thấy Lâm Bách Tùng đi vào với An Du, thì biết mình có thêm đồng minh vững chắc, cô giả vờ khịt khịt mũi, phát ra giọng nhõng nhẽo: “*Ba, mẹ, đợi tới đó con già rồi ai thêm yêu. Giờ yêu rồi phẩn đầu từ từ cũng được mà. Ba mẹ nghĩ coi, mình con chưa chắc làm nên cái gì, có thêm Bách Tùng nữa thì tỉ lệ thành công cao thêm một phần mà.*”.

Chú Nam và dì Mai cũng lúc quăng cho Lý Lynh Thy ánh nhìn cảnh cáo, kiểu như: nếu con không im miệng, ba mẹ liền khâu miệng con, làm cho cô giờ tay che miệng, sau đó chu chu môi ủy khuất, lại khéo léo nháy mắt với An Du.

An Du đã có hơn một trăm cái kịch bản cho vụ này, nên cứ lờ ra một cái mà dùng thôi. Thật ra, chú Nam và dì Mai không khó tính là bao, chẳng qua họ chỉ có một đứa con gái, người ta cần trọng mười, bọn họ phải cần trọng một trăm.

Có cha mẹ nào không mong muốn con mình lớn lên thành công, có một gia đình hạnh phúc, con cháu đầy đàn đây chứ?

An Du dựa vào điểm đó mà đánh vào, cộng thêm độ tin tưởng và an tâm của hai người đối với cô, cuối cùng, An Du đã “đàm phán” thành công. Mặc dù, thái độ của chú Nam và dì Mai chỉ được gọi là tạm chấp nhận, nhưng để được như vậy đã là bước đầu tiến tới chiến dịch hoàn toàn giải phóng rồi.

Thực ra, lý luận An Du đưa ra rất đơn giản. Lý Lynh Thy sớm muộn gì cũng kết hôn, để cô ấy lựa chọn mấy chàng tính tình xốc nổi, ở xa tít mù khơi, gia cảnh lại không rõ ràng, lỡ đâu sa chân lỡ bước, rơi vào hố sâu không đáy là khổ cả đời, thêm cái cảnh “chìm kêu vượn hú biết nhà má đâu” đã đủ khiến hai ông bà đã xiêu lòng.

Riêng Lâm Bách Tùng, nhà hai bên chỉ cách một con sông, ba mẹ là nông dân chất phát hiền lành, họ hàng trong nhà cũng theo nghiệp nhà giáo. Tính tình anh vừa đúng chuẩn hai lúa, cư xử hơi khờ khạo nhưng học hành cũng xếp top 10 đứng đầu trong khối, sau này vừa có thể làm ra tiền, vừa chần chừ vô cùng ngoan ngoãn mà nghe lời Lý Lynh Thy. Anh cũng là con một, nên không lo Lý Lynh Thy vương vào chuyện chị dâu em chồng gì cả. Quan trọng hơn, lúc họ có con, ông bà ngoại như chú Nam và dì Mai cũng dễ bề thăm cháu.

Nhờ miệng lưỡi sắc bén của An Du, cộng với giọng điệu chậm rãi kiên định, thêm cái biểu hiện vâng vâng dạ dạ, liên tục gật đầu hứa hẹn của Lâm Bách Tùng, hai ông bà đành ngậm bồ hòn làm ngọt mà than nhẹ: “*Ừ, thì con gái là con người ta.*”.

Đồng ý thì đồng ý nhưng cái tội giấu cha gạt mẹ vẫn phải trị đến cùng, kết án là: “*Mười roi tre vô đất, tao không thương lượng với bây nữa. Bà vô lấy cái roi ra cho tui!*”. Chú Nam vừa “tuyên án” xong, Lý Lynh Thy đã nước mắt ngắn nước mắt dài: “Giờ à, mười roi tre đó, mấy đêm tới cô làm sao mà ngủ.”.

Lâm Bách Tùng nhìn người yêu sắp chịu tội, cũng nổi máu anh hùng, quyết có nạn cùng chịu với Lý Lynh Thy. Chú Nam thấy thằng nhỏ này coi bộ cũng ưng ý, gật đầu, không nói hai lời cầm roi từ tay dì Mai vụt vào mông Lâm Bách Tùng, anh đau điếng nhưng cũng chẳng dám rên một câu.

Đúng ra, nếu đào xới sâu thêm thì cũng không có ai muốn chia rẽ đôi trẻ này, bởi lẽ họ là thanh mai trúc mã. Lý Lynh Thy xinh xắn, nhưng Lâm Bách Tùng cũng đẹp trai, cao lớn. Bị gọi là Tùng Khờ bởi vì bản tính anh chàng hiền lành, ít nói, từ nhỏ tới lớn đều bị Lý Lynh Thy ăn hiếp.

Không học chung lớp thì thôi, hể mà học cùng thì thế nào cũng dính một chỗ, trong trường ai không biết Lý Lynh Thy là nữ hoàng của Lâm Bách Tùng, bảo đi hướng đông thì tuyệt đối không được liếc mắt một chút sang hướng tây.

Thế nên khi hai người bọn họ thừa chuyện cùng ba mẹ Lâm Bách Tùng cũng được tán thành vô điều kiện.

Bây giờ nhìn lại thì “miền Nam đã hoàn toàn giải phóng”, hôn lễ này bắt đầu được chuẩn bị kể từ ngày bọn họ có kết quả xét tốt nghiệp. Lâm Bách Tùng tốt nghiệp ngành công nghệ sinh học, luận văn được thông qua và được tiến cử học tiếp thạc sĩ. Lý Lynh Thy cũng hoàn thành 4 năm gian khổ của ngành quản trị dịch vụ du lịch và lữ hành.

Do Bách Tùng quyết định học lên tiếp, còn Lý Lynh Thy cũng muốn đi làm để tích lũy kinh nghiệm cho bản thân, nên họ muốn sau khi kết hôn ở lại thành phố. Ba mẹ hai bên không những không phản đối, mà còn ủng hộ cho họ một căn nhà khang trang tại khu quy hoạch mới để làm quà tân hôn, chỉ yêu cầu con trai con gái rảnh rỗi phải thường xuyên về thăm mấy ông bà già bọn họ thôi.

An Du mỉm cười sáng lạng, cô hạnh phúc thay cho bạn mình – một tổ ấm nữa đã xuất hiện.

Nhưng...

Cô thì sao?

Liệu hạnh phúc đó có tìm đến cô?

An Du lắc đầu, cắt ngang cảm xúc không nên có của mình, cô đi vào nhà, chào hỏi người lớn xong thì lên thẳng lầu một vào phòng cô dâu.

Lúc này, Lý Lynh Thy đang được người đằng trước trang điểm, người đằng sau làm tóc cho. Nghe tiếng mở cửa, cô hé ra một con mắt liếc nhìn bạn mình: “Cậu trễ 5 phút rồi đây, mau ngồi xuống đây đi!”. Lý Lynh Thy quay sang nhìn người thợ trang điểm còn lại trong phòng, rồi giơ ngón tay lên chỉ chỉ vào An Du: “Chị gái, chị trang điểm cho con nhóc này giúp em! Làm đủ đẹp thôi nha chị, nhan sắc nó bình thường đã hơn em. Hôm nay, em làm cô dâu nên phải nổi hơn nó.”.

Khỏe môi An Du giương cao, trong mắt tràn ngập ý cười. Cô đi tới cái ghế nhựa đặt đối diện Lynh Thy ngồi xuống: “Cô hai à, da mình không dùng được mỹ phẩm, để mặt mộc được không? Đảm bảo chất lượng làm nền cho cậu!”.

Lý Lynh Thy cũng không thèm mở mắt liếc nhìn cô một cái, chỉ cất giọng khinh khinh: “Cậu tưởng cậu là ai? Suzy, Yoona hay IU? Người thì lười, đến môi cũng khô nứt thế kia còn không biết chăm sóc. Mặt thì trắng xanh như mấy ông chiến sĩ trong bài “Tây Tiến” ấy. Để mặt mộc đi dọa ma khách khứa của mình à?”.

“... ..” An Du cười trừ.

“Cậu đó, ngồi im hợp tác là được. Mỹ phẩm của mình dùng toàn chiết xuất thiên nhiên, da cậu có nhạy cảm hơn cũng không thành vấn đề. Nghe lời chị đi cùng!”

“...”. An Du chịu thua, chỉ là cô thuộc tuyết người da nhạy cảm, ba tuần nay lại vào giai đoạn chuẩn bị thi cuối kỳ nên phải thức khuya thường xuyên. Ngoài buồn ngủ ra thì cô cũng không cảm thấy mệt mỏi gì là mấy. Tuy thực tế có sụt mất vài ba kilogam.

Buổi sáng là lễ đưa dâu của nhà gái, và lễ rước dâu của nhà trai. Trang phục truyền thống của cô dâu, chú rể là áo dài – khăn đóng.

Lý Lynch Thy vốn có vóc người đầy đặn, ba vòng hiện rõ nóng bỏng, nên khi mặc lên chiếc áo dài đỏ của cô dâu được cắt may ôm sát thân hình, lại càng khiến cô ấy thêm phần quyến rũ một cách kín đáo.

Chiếc áo dài trong ngày cưới là quà tặng mà cô Ba và cô Năm của Lý Lynch Thy đặt may riêng cho cô. Chiếc áo được may cách điệu theo phong cách hiện đại, với chất liệu voan lưới là xu hướng thịnh hành hiện nay. Phom dáng đặc biệt với tà trước rộng dài, tà sau như đuôi váy cưới được thêu chỉ vàng hình phượng hoàng trang nhã.

Phần ngực phối hợp giữa hoa văn ánh kim và vải lưới xuyên thấu càng tăng phần gợi cảm cho vòng một tròn đầy cùng làn da trắng nõn. Cổ áo thấp làm chiếc cổ trông càng thon dài. Kiểu quần váy lại khéo léo che đi đôi giày cao gót dưới chân, tạo cảm giác bông bênh, nhẹ lướt khi cô bước đi.

Tóc Lý Lynch Thy được búi cao để lộ cái trán trơn bóng mịn màng, hai lọn tóc mai được làm xoắn nhẹ thả tự nhiên khiến gương mặt cô càng thanh thoát. Chiếc khăn đóng đính đá lấp lánh được đội lên hoàn hảo. Mọi người đều trầm trồ, đến An Du cũng phải giơ ngón cái lên cười rục rịch với cô dâu xinh đẹp này.

Làm phụ dâu, An Du mặc một bộ áo dài màu hồng cam đơn giản hơn nhiều, vóc người cô mảnh khảnh, gần đây lại sụt đi mấy ký nên trông càng mỏng manh, yếu ớt như nụ hoa vừa hé nở. Cô không muốn trang điểm cầu kỳ nên chỉ yêu cầu làm mình hồng hào một chút mà thôi. Lúc đó, Lý Lynch Thy không biết đang nghĩ cái gì, cũng không phản đối ý kiến kháng nghị của cô.

Đúng 7h30 phút sáng, họ nhà trai sang nhà gái đón dâu. Đi đầu là hai vợ chồng Lâm Trọng Nhân, theo sau là Lâm Bách Tùng cũng một thân áo dài khăn đóng màu xanh dương đậm, tôn rõ thân hình cao lớn của anh. Năm hai đại học, Lâm Bách Tùng đã phẫu thuật mắt nên không cần phải tiếp tục đeo kính. Điều này làm cho đôi mắt sáng dưới hàng mày rậm nổi bật hẳn lên, đôi mắt tạo cho người ta cảm giác an tâm và tin cậy.

Sính lễ trên tay của những chàng trai xếp hàng dài sau đó, tổng cộng có 12 mâm lễ vật, bên trên đều được phủ khăn đỏ thêu hình long phượng. Những thanh niên trai tráng này hầu hết đều là anh em họ còn chưa lập gia đình của Lâm Bách Tùng, hoặc là hàng xóm thân quen.

Mười hai cô gái xinh đẹp bên nhà gái cũng đứng thành hàng thẳng tắp trước cổng hoa, chờ đợi nhận sính lễ của nhà trai.

An Du vừa dìu Lý Lynch Thy đi xuống lầu, đã thấy bộ dạng sốt ruột của Lâm Bách Tùng. An Du thấy hình dáng anh dù có thay đổi, phong độ hơn xưa nhiều, nhưng nhìn thế nào thì cũng không khiến cô quên cái biệt danh Tùng Khờ cho được.

Theo tục lệ ở quê An Du, bảy ngày trước khi đám cưới, cô dâu chú rể không được gặp nhau, nếu không sẽ gặp điềm gở. Có lẽ cũng nên thông cảm cho điệu bộ đứng ngồi không yên của anh chàng khờ khạo này một chút.

Nghi thức xong xuôi, Lâm Bách Tùng chính thức được phép rước Lý Lynch Thy về dinh.

Do hai nhà chỉ cách nhau một con sông, Lâm Bách Tùng lại không chọn đi đường bộ qua cầu, nên đã biến chiếc ghe chở lúa của gia đình mình thành thuyền hoa đi đón cô dâu.

Phong cách nhà quê có phần hơi sến này lại khiến Lý Lynch Thy cười rạn rờ hạnh phúc không thôi, cô ôm mặt Lâm Bách Tùng xuống, hôn lên môi anh. Mặt Lâm Bách Tùng lại đỏ bừng khiến mọi người xung quanh được một phen cười lớn.

Đón dâu về lại là một hồi nghi lễ. Xong xuôi mọi việc, khách khứa mời đến cũng vô cùng đông đúc\*\*.

\*\*Ở miền Tây, người ta thường mời giờ dự tiệc đãi khách sau giờ đón dâu và làm lễ. Thường thì lúc đi đón dâu chỉ có họ hàng thân thích mà thôi ^^!

An Du lại dìu Lý Lynch Thy vào tân phòng thay váy cưới ra, để cho chuyên gia chỉnh sửa lại lớp trang điểm và kiểu tóc cho phù hợp.

Chiếc váy cưới màu trắng mà Lynch Thy chọn là kiểu cúp ngực cổ điển với phần eo và chân váy được thêu họa tiết hoa lá tinh xảo, vừa đơn giản nhưng đủ để thể hiện cá tính của cô dâu.

Vừa định bước tới mở cửa ra ngoài, An Du bất chợt bị Lý Lynch Thy kéo ngược lại. Lúc cô đứng vững người nhìn “người con gái nay đã có chồng” kia, thì thấy cánh môi đỏ mọng giờ lên nụ cười giảo hoạt, An Du thấy hơi không ổn: “Thy Thy, khách khứa bên ngoài đang đợi đó, mau ra đi!”.

Lý Lynch Thy vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, giọng nói thêm mấy phần dụ dỗ: “Mình ra chậm một chút cũng không sao. Du Du, cậu cũng phải thay lễ phục khác để giúp mình tiếp đãi khách khứa chứ! Mình đã chuẩn bị cho cậu một bộ lễ phục rồi đó. Hi hi!”.

“Không phải là bộ áo dài mình đang mặc à? Thy Thy, mình chỉ là phụ dâu, không nên phiền phức như vậy!”. An Du bình tĩnh đề nghị.

Giọng nói Lý Lynch Thy càng giống như đang dụ dỗ trẻ nhỏ: “Du Du à, mình nhờ mấy chị gái ở đây thay giúp cậu. Thuê cũng thuê rồi, chẳng lẽ cậu nữ lãng phí tiền của mình sao? Đây là tiền cá nhân của mình để dành đó.”. Dứt câu, Lý Lynch Thy còn bày ra ánh mắt chờ mong, hai hàng mi cong chớp liềm mấy cái.

An Du không chống đỡ nổi cái tính này của chị em tốt, đành gật đầu đồng ý. Lý Lynch Thy cười khoe răng: “Tốt lắm, như vậy mới không uổng công mình mất thời gian hơn nửa ngày chọn cho cậu. Được rồi, mình đi ra trước, cậu thay xong thì ra tìm mình nha, hi hi!”.

Nếu lúc đó, An Du chỉ có cảm giác mình bị Lý Lynch Thy “gả bán”, thì lúc này, nhìn mình trong gương, cô chắc chắn linh cảm của mình hoàn toàn chính xác.

Cô cực kỳ muốn thay nó ra ngay lập tức! Lý Lynch Thy bị làm sao mà muốn cô mặc cái này ra tiếp khách. An Du nhờ chị gái mới vừa làm tóc cho cô ra gọi Lý Lynch Thy vào, An Du muốn cự tuyệt.

Quả thật, nếu nói theo góc độ thẩm mỹ, bộ lễ phục này rất thích hợp với cô, cộng thêm kiểu tóc bím kiểu công chúa này, nó đã biến cô thành một người khác. Chiếc đầm dài ôm sát cơ thể cô rất vừa vặn, tuy cô hơi gầy nhưng do chiếc áo được may bằng vải ren mềm nên tạo cảm giác là lướt hơn hẳn.

Phần trước ngực thiết kế đơn giản, điểm nhấn là đai lưng to bằng màu bạc, vừa tôn lên chiếc eo thon nhỏ nhắn, lại khéo léo lấp liếm vòng một có chút không đầy đặn của cô. Thiết kế tay lỡ cũng tăng thêm sự trẻ trung, nhưng không bớt đi nét tao nhã của cô.

Tuy nhiên, thiết kế sau lưng hoàn toàn không chấp nhận được. Toàn bộ đều lộ ra bên ngoài.

Mặc dù sống ở thành phố 4 năm đã “thay da đổi thịt” của cô hoàn toàn. Mặc dù, tấm lưng ong trắng hồng gợi cảm rất đáng để khoe ra. Nhưng cái quan trọng ở đây, là đến áo đây An Du còn không mặc ra đường, huống chi...

Cô thừa nhận, cô có chút bảo thủ. Vậy nên, chiếc váy này không thể mặc ra ngoài được.

An Du đang định thần thì đã nghe tiếng Lý Lynch Thy vọng vào: “Du Du, cậu xong rồi thì ra đi, kêu mình vào làm gì, khách đến đông hơn dự kiến đó. Một chết mình mà, cậu mau ra ứng phó phụ mình nè!”. Cô ấy xoay nắm cửa đi vào đã thấy An Du đứng thẳng người trước gương, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Thy Thy, mình không mặc cái này được không? Mình thực sự thấy không ổn.”.

Thy Thy nhướn nhướn mày: “Có gì không ổn, đẹp mà. Nhà anh Tùng mới xây lại, sân vườn trồng toàn cỏ Nhật, rất sạch sẽ, không sợ váy dơ đâu.”.

An Du mím môi, lại gần Lý Lynch Thy nói nhỏ: “Không phải, là sau lưng quá hở hang. Dù sao ở đây cũng là nông thôn, kín đáo một chút tốt hơn.”.

Lý Lynch Thy cười khinh bỉ: “Xùy, mình còn muốn hở hang hơn nữa kia! Sợ gì chứ, bây giờ ở đây đã là vùng nông thôn mới, tư tưởng nhà nhà đều tiên tiến hết rồi. Mình cũng đâu có kêu cậu mặc thế này tiếp mấy ông, mấy bác, mấy chú, mấy bà... Ha ha, đi, đi ra thôi!”

Lý Lynch Thy dứt khoát nắm tay An Du lôi ra ngoài. An Du không thể làm gì khác hơn, đành cố gắng nhanh chóng thích nghi.

Miệng cô nở một nụ cười tiêu chuẩn chào hỏi mọi người. Ai nấy cũng quay đầu liếc nhìn cô, ánh mắt tò mò.

Đến gần bàn tiệc dưới gốc hoa sứ, Lý Lynch Thy buông tay cô ra, bước tới ôm lấy khuỷu tay Lâm Bách Tùng, mỉm cười nhìn anh. Nãy giờ, Lâm Bách Tùng đã uống mấy ly, hình như rượu bia vào nên gan to ra, lập tức cúi đầu xuống hôn môi Lý Lynch Thy.

Mấy người trong bàn tiệc huyết sáo, reo hò ầm ĩ, làm Lý Lynch Thy hiếm có dịp cũng được đồ mắt một phen. Bỗng nhớ đến mục đích chính của mình, Lý Lynch Thy vỗ tay hai cái, yêu cầu bọn họ im lặng: “Các bạn, các bạn, hôm nay có một người đã lâu ngày mọi người chưa gặp. Đám cưới của mình và anh Tùng hôm nay cũng đều nhờ công của cậu ấy. Còn nữa, các bạn không phải thắc mắc ai làm phụ dâu cho mình sao?”.

Dừng một chút, cô xoay người đưa cánh tay ra hướng về An Du: “Chính là cậu ấy: Vũ, An, Du”. Các ánh mắt đồng loạt hướng về phía An Du, nam thất thần, nữ lại ngạc nhiên.

An Du từ từ đi tới, ánh nắng buổi sáng rực rỡ chiếu vào trông cô càng giống một nàng thơ yêu kiều. Cô không phải sắc nước hương trời, nhưng mọi thứ được thể hiện trên người cô quá hài hòa, khí chất thanh tao, điềm tĩnh; cánh môi hồng mỉm cười duyên dáng, chỉ là nụ cười đó không chạm đến đáy mắt.

An Du nhận ra bọn họ, những người này từng học chung trường với cô, có người còn học chung lớp với cô. Cô không tiếp xúc nhiều với họ, nên cũng không muốn tạo hình ảnh thân thiện gì. Ngày xưa, cô chỉ muốn học, trừ nói chuyện với Lý Lynch Thy, cô cũng không muốn mở miệng nói nhiều với ai.

‘Bọn họ là bạn của Lý Lynch Thy, không phải bạn của cô! Nhưng, tiếp đãi họ cũng không có vấn đề gì, chỉ gặp hôm nay thôi không phải sao!’ An Du nghĩ thầm như vậy.

Nhưng cô không biết rằng, mọi chuyện chẳng như tính toán của cô, ngược lại, cuộc gặp gỡ bất ngờ này đã tạo ra một tấm lưới lớn, từ từ bủa vây, đợi đến khi cô không đề phòng, một mẻ tóm gọn.

Giữ nguyên nụ cười, An Du cất giọng dịu nhẹ: “Chào các bạn, lâu rồi không gặp!”.

Ai nấy ngồi tại nơi đây lập tức thu lại ánh mắt của mình, cũng cười tươi chào lại cô, mấy người con trai còn đứng lên đi về phía cô muốn bắt tay, hỏi han

vài câu, còn hẹn sau khi tiệc kết thúc thì trao đổi số điện thoại, có dịp lại trò chuyện nhiều hơn.

An Du không trả lời, chỉ cười cười cho qua. Liếc xéo Lý Lynh Thy thì thấy cô dâu le lưỡi chọc mình, ánh mắt một trăm phần trăm đắc ý.

Cô cũng chẳng so đo với cô ấy làm gì, cô mà không muốn, ai thúc ép cũng vô ích!

Lý Lynh Thy không nán lại thêm, cô ấy cùng chồng còn phải qua bàn khác mời rượu khách. An Du gật đầu, lại tiếp tục trò chuyện cùng những người khác.

Bọn họ còn hơn thăm vấn phạm nhân, cứ liên tục hỏi han cô. An Du cũng không có gì ngạc nhiên, bọn họ hoàn toàn có thể thắc mắc. Ai mà tin được, một cô học sinh với mái tóc ngắn cùn cùn, làn da rám nắng, gương mặt hờ hững với ánh mắt lạnh nhạt, ăn mặc chẳng có một chút nữ tính, thậm chí còn là một sách chính hiệu lại thay đổi như bây giờ.

An Du mãi lo đổi đồng phỏ tây, hoàn toàn không để ý tới camera điện thoại ở một góc khuất đang vừa quay vừa chụp hình mình. Gương mặt người con trai cầm điện thoại bình tĩnh, tay cầm máy vững chắc, ghi lại những hình ảnh rõ nét nhất, khóe mắt, bờ môi anh đều hiện rõ ý cười, anh lầm bầm: "Tìm lâu như vậy, cuối cùng cũng xuất hiện rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Quay Lại Thành Phố (1) (Bản Mới)

### Chương 4: Quay lại thành phố (1)

Buổi tiệc kéo dài đến tận chiều, An Du tuy chỉ phụ trách tiếp đãi khách khứa tới buổi trưa nhưng cô đã muốn thở không ra hơi, nhất là chiếc váy bó sát vòng eo thế này, rất không thoải mái.

Nếu hỏi An Du nghĩ gì về tiệc tùng ở quê, cô sẽ nói: thực quá ồn ào.

Cái nhìn của An Du không hẳn là quá khắt khe, mà xét theo bản tính của cô thì chính là vậy. Người miền Tây Nam Bộ chất phát thật thà, họ ăm ắp tình làng nghĩa xóm, can đảm và phóng khoáng.

Vì thế, đối với họ, lễ tiệc không phải chỉ là chuyện trong nhà. Họ chia sẻ niềm vui cho những người khác, muốn hàng xóm xung quanh cũng hưởng niềm vui đó; nên mỗi khi có lễ cưới của một nhà, bình thường cả xóm đều hoan hỉ.

Tiệc cưới của những gia đình giàu có, quyền quý ngày xưa có khi đãi khách mấy ngày liên tiếp. Mọi người còn góp vui những tiết mục văn nghệ nho nhỏ mừng ngày tân hôn của cô dâu chú rể, ca ngợi tình yêu đôi lứa và hò, ngâm thơ để chúc phúc bền vững trăm năm.

Bây giờ thời đại phát triển, những dàn nhạc sống thường được mời về tăng náo nhiệt cho ngày này. Nhưng việc dây dora kéo dài quá thực gây ô nhiễm âm thanh, bởi khi tỉnh táo thì hay, say xỉn rồi chỉ toàn bắt nháo.

An Du đi vào nhà tìm Lý Lynh Thy để chào ra về, tiện thể thay luôn bộ váy áo vương vãi trên người ra. Cô gõ cửa phòng tân hôn: "Thy Thy, mình đi về nhà đây, cậu có thể mang bộ áo dài hồi sáng ra cho mình được không?"

Bên trong vọng ra tiếng nói đứt quãng: "Du Du, cậu chờ mình... một lát!"

An Du nhíu nhíu chân mày, ánh mắt đầy nghi hoặc: mình đến không đúng lúc à?

Cô định nói không cần nữa thì Lý Lynh Thy đã đi ra mở cửa "Cạch". An Du nhìn thấy mặt mũi Lynh Thy đỏ hồng, có lẽ là do tác dụng của cồn, váy cưới trên người hơi xộc xệch, cô liền mời miệng châm chọc bạn: "Này, bây giờ mới là buổi trưa đây."

Lý Lynh Thy dùng nửa con mắt nhìn cô, cuối cùng lại cắn răng hậm hực: "Cậu khỏi nghĩ oan cho mình, cậu nhìn cái tên ma men kia kia." Nghiêng người để An Du có thể nhìn thấy bên trong, Lynh Thy chỉ tay về phía giường, bêu môi: "Lâm Bách Tùng khờ khạo, mình đã bảo đừng uống nhiều, lại không nghe. Bây giờ nằm như xác chết, hại mình còn hầu hạ anh ta. Cậu nói xem, đêm tân hôn của mình phải làm sao đây?"

An Du nhìn cái thân thể cao lớn dang hai tay trên giường mà ghen cười, đành cất giọng an ủi, nhưng cũng không quên bỏ đá xuống giềng: "Không sao đâu, đến tối thế nào cũng tỉnh. Cậu ta bị cậu ăn hiếp hơn hai mươi năm, cuối cùng mới có dịp nắm quyền chủ đạo, kiểu gì cũng bỏ dậy thôi, yên tâm, yên tâm."

Nói xong cô không nhịn được nữa, phụt một cái cười ha ha. Lý Lynh Thy đập lên vai cô một cái rồi đau: "Cậu là an ủi mình hay chọc quê mình? Chờ xem, đến khi cậu lấy chồng, mình nguyên rủa cậu gặp phải người đàn ông quá dư thừa... để cho cậu ba ngày không xuống giường được"

Cô nghe xong liền mỉa mai: "Cậu đọc mấy truyện sắc tình Trung Quốc nhiều quá nên bị đầu độc tư tưởng à? Mình rất có khả năng sẽ không đi lấy chồng, mà có lấy, chồng mình sau này cũng không có biến thái như mấy tên đó đâu. Cậu gạt ý tưởng đó đi".

"Ai biết được chữ ngờ à nhe!" Lynh Thy cũng không muốn tranh cãi làm chi, từ cái ngày chia tay Trịnh Nhất Khôi, An Du lại đóng cửa trái tim mình. Bốn năm qua cũng không thấy cô có mối quan hệ đặc biệt với người con trai nào, Lynh Thy thật rất lo cho cô.

Lynh Thy muốn có người đáng tin tưởng để bảo vệ và chăm sóc An Du, để cô thoát khỏi bóng ma trong lòng. Nếu đã định là dành cho nhau thì người nào đó đến muộn không bằng đến sớm một chút cho người chị em này an tâm đi.

Lynh Thy xoay người cầm lấy túi đựng quần áo đưa cho An Du: "Quần áo của cậu nè, lúc sáng mình nhờ mấy chị gái kia cầm theo. Cậu thay đồ rồi về nghỉ ngơi đi, chiều mai mình qua tìm cậu."

"Ừ, cảm ơn cậu." An Du nhướn miệng cười, xoay người đi tìm phòng tắm dành cho khách thay quần áo, sau đó cô ra chào hỏi ba mẹ Lâm Bách Tùng, tiện thể gửi lại bộ váy áo nhờ mẹ anh giữ giúp con dâu rồi về nhà.

Về tới nhà mình, An Du đi vào phòng liền nằm phịch xuống giường. Một đêm không đủ giấc cộng thêm nửa ngày mệt nhọc, cô hoàn toàn chỉ muốn đi vào cõi mơ. Nhắm mắt lại, trí óc lướt qua những gương mặt "người lạ quen thuộc" buổi sáng, cô thờ dài.

Họ ngày trước có người từng thuộc nhóm bạn cô lập An Du, nhóm còn lại cũng chưa từng nói chuyện quá 10 câu. Hoặc là chán ghét cô, hoặc là không muốn dính líu nhưng mà thái độ hôm nay... haizzz, cũng không nên nói bọn họ, chính cô cũng thay đổi quá nhiều, người ta phải "tiến hóa" để thích nghi với cuộc sống này mà.

Bất động hồi lâu, An Du mới nhớ trên mặt mình còn đầy son phấn. Cô mở mắt ra, bước xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt.

Dòng nước mát lạnh khiến cô tỉnh táo đôi chút, nhưng cơ thể vẫn đầy mô hôi dính dính, An Du quyết định tắm luôn, dù sao nếu không tắm, cô cũng sẽ ngủ không ngon giấc được.

Đây được xem là một thói quen rất tốt của An Du, dù cho mệt mỏi như thế nào, thời gian ra sao, nếu cô không tắm sạch sẽ, cô sẽ không lên giường đi ngủ. Bởi vì nếu không tắm, lúc ngủ cô sẽ gặp ác mộng.

Cho nên, lắm lúc nửa đêm cô cũng đi tắm, làm cho mình qua hôm sau liền cảm sốt, như vậy thói quen này lại không tốt cho lắm đâu.

An Du thư thái quần khăn tắm đi ra lấy quần áo sạch mặc vào. Liếc thấy điện thoại di động trên bàn, cô tiện tay cầm lên rồi ngồi xuống giường mở ra xem hai tin nhắn và 3 cuộc gọi nhỡ.

Ấn vào hộp thư đến, cô mở tin nhắn ra đọc trước. Một tin là của người bạn cùng lớp, thông báo cho cô ngày giờ họp nhóm để làm bài thuyết trình. Một tin khác là của dì Châu - sắp hiện tại của cô, cũng là người cô mang ơn vô cùng. Dì bảo sau khi xem xong nhận tin phải gọi ngay cho dì.

Quả nhiên, 3 cuộc gọi nhỡ kia cũng là của dì. An Du bấm phím gọi lại: "Reng... reng... reng..."

"Alo" Giọng phụ nữ ấm áp nhẹ nhàng vang lên.

"Dạ, con An Du nè dì Châu. Dì Châu gọi cho con có gì không ạ?"

Lê Bích Châu có hơi gấp gáp: "An Du, dì vốn không định gọi cho con. Nhưng hôm nay dì phải đi công tác đột xuất, bên trụ sở chính yêu cầu dì qua đó họp gấp. Bố Windy lại chưa trở về kịp." Lê Bích Châu ngừng một chút, cất giọng có chút ngại ngùng: "Dì biết con xin nghỉ về ăn tiệc của bạn, sẵn tiện thăm người nhà... nhưng mà, con xem có thể để lần sau lại về được không? Dì hy vọng con bắt xe lên trong chiều nay luôn, con thấy sao?"

Cô nghĩ nghĩ xong thì cố điều chỉnh lại giọng nói cho bớt khàn, một buổi sáng uống toàn nước ngọt có gas tổn hại cổ họng không nhỏ a, cô cất giọng mang ý cười vui vẻ: "Dì Châu cứ đi công tác đi ạ, con sẽ chăm sóc tốt cho Windy. Dù sao con ban đầu con cũng nói qua là chỉ về 3 ngày, giờ rút lại một ngày cũng vậy mà. Con nói qua với bà ngoại một tiếng thôi ạ, con nhìn mọi người trong nhà đều khỏe mạnh thì an tâm rồi!" Cô ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo tường, nhẩm tính toán rồi lại tiếp lời mau chóng: "Có lẽ khoảng 6h30 tối con sẽ lên tới, tính luôn giờ kẹt xe thì có lẽ không kịp giờ chuẩn bị cơm tối cho bé Phong ạ!"

Lê Bích Châu nghe cô bé sinh viên nhỏ nói chuyện thì nở nụ cười hài lòng, đồng ý lại không muốn làm cho bà ái ngại: "Không có vấn đề, con cứ lên đi. Dì sẽ gọi điện cho giáo viên chủ nhiệm của thằng bé nhờ và chuyện bữa tối của nó. Cảm ơn con An Du"

An Du: "Dạ không có gì, là chuyện con nên làm thôi ạ! Dạ có lẽ giờ con cúp máy luôn để chuẩn bị đồ đạc. Con chào dì."

"Ừ, chào con". Lê Bích Châu thở phào nhẹ nhõm, có con bé đó trông chừng nhà cửa bà sẽ thoải mái mà đi lo công việc của mình rồi.

Đứa con gái này bà không có nhìn lầm, từ lần đầu tiên gặp An Du ở nhà hàng, đến cơ duyên lần nữa nhìn thấy biểu hiện của cô ở cửa hàng giày cao cấp, bà đều đánh giá tố chất của cô rất cao. Hai năm thử thách, hai năm thân cận, hai năm giúp đỡ và dạy dỗ, hảo cảm dành cho cô gái nhỏ này càng lúc càng nhiều, đến mức bà gần như xem cô là con gái của mình; năng lực và cá tính của cô cũng không làm bà thất vọng.

-----

Gần 3 năm trước, trong lần mở tiệc thưởng công cho nhân viên vì số lượng phát hành số báo tăng vọt, Lê Bích Châu đã chọn một nhà hàng Nhật Bản có không gian thoải mái để mọi người vui vẻ.

Khi đó An Du chỉ là nhân viên phục vụ làm part-time mà thôi, vì làm vào giờ cao điểm, cô gái nhỏ luôn không có thời gian để nghỉ ngơi. Vẫn bà luôn có tình cảm với những con người biết vươn lên, nhưng chỉ dừng ở đó mà thôi. Ai cũng cần phải lao động để nuôi sống bản thân, chỉ có bà tiên đỡ đầu trong truyện lọ lem mới chăm lo nhiều thứ hơn mà thôi.

Nhưng khi cô gái nhỏ với ánh mắt lạnh nhạt, giọng nói bình tĩnh, cử chỉ điềm nhiên giúp nhân viên của bà xử lý vết bồng trên cánh tay thì ánh mắt Lê Bích Châu có chút bị chinh phục.

Phải biết rằng con mắt của các chủ biên luôn rất khắt khe, thậm chí là soi mói. Lúc đó, bà ngỡ An Du học chuyên về ngành y hay điều dưỡng nên phong cách thể này có thể coi là rất triển vọng trong nghề.

Tuy nhiên, khi biết cô mới là sinh viên năm nhất Khoa Xã hội học\* thì bà chỉ hơi bất ngờ, bởi vì câu nói tiếp theo làm cho bà xém tí đứng hình: "Dạ con đọc sách thấy lý thuyết viết như vậy, hôm nay được ứng dụng thực tế một cách có ích thế này con thấy rất vui ạ!". [\* Đây là ngành học của mình, cũng là ngành học còn khá mới mẻ với mọi người nên mình quyết định cho nữ chính học nó thay vì là báo chí cho thích hợp với nghề của bà Châu, tuy nhiên vì sao học xã hội học lại không hề trái ngành với báo chí thì thông qua mạch truyện mình sẽ cho mọi người hiểu hơn về ngành học thú vị nhưng cũng chưa chất này, hi hi]

Lê Bích Châu thấy nụ cười nhàn nhạt trên môi cô gái nhỏ tự dưng có một cảm giác rất quen thuộc. Cái thể loại chứng minh giá trị tồn tại và hữu dụng của các lý thuyết bằng thực tế, sau đó dùng ánh mắt ánh mắt lấp lánh kiểu như: đúng là đáng giá nghiên cứu.

Chỉ khác một chút là ánh mắt An Du trong vắt, lạnh lạnh và thuần túy vui mừng mà thôi, không giống con người lóe sáng có chút... nham hiểm kia.

Chính ấn tượng này làm cho bà muốn quan sát cô gái nhỏ này nhiều một chút. Lê Bích Châu không muốn làm bà tiên đỡ đầu, nhưng bà tình nguyện làm người "nhặt sao trong đêm"\*. Thế là bà hỏi thăm quản lý nhà hàng một số thông tin về An Du, thời gian làm việc của cô, lúc có thời gian rồi rồi bà lại đến ăn cơm và quan sát thái độ cô sinh viên năm nhất này. [\*trưng tự kiểu mấy mình tình vô tình được tìm thấy rồi tỏa sáng]

Bà muốn chắc chắn An Du không phải nhất thời có biểu hiện như vậy, cũng không phải do biết đến công việc và địa vị của bà mà cố tình gây ấn tượng. Đối tượng đến xin bà nhận làm học không ít, nhưng đến nay bà chỉ đào tạo hai người, một người đang làm việc tại Hà Lan, người còn lại hiện cũng đang làm biên tập viên cho một kênh truyền hình trong nước.

Lần này gặp Vũ An Du mới chấp chững vào đời, Lê Bích Châu lại bùng bùng khí thế muốn thu nhận thêm một đồ đệ, theo như nhận định của bà: con bé này là viên đá thô cần được mài dũa, mà dưới đôi tay của bà nhất định không thua kém sư huynh, sư tỷ trước đó.

Hơn hai tháng đánh giá, Lê Bích Châu hoàn toàn tin tưởng với cái nhìn ban đầu của bà, hơn nữa, càng ngày càng hài lòng.

Tuy nhiên, kế hoạch thu nhận của bà gặp chút rắc rối. Hôm bà đến nhà hàng tìm An Du, quản lý cho biết cô gái đã xin nghỉ từ nửa tháng trước, đầu tuần này đã không còn đi làm nữa. Lê Bích Châu không có gì lo lắng, nghỉ cũng tốt, bà vốn có ý định này. Đồ đệ của bà, ngoài việc học ở trường nên toàn tâm toàn lực vào sự dạy dỗ của bà.

Lê Bích Châu lấy số điện thoại của Vũ An Du, cái lúc bà nghe giọng nói đều đều trong điện thoại: "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin vui lòng gọi lại sau..." bà mới hiểu cái cảm giác "người tỉnh không bằng trời tỉnh" là thế nào... Thôi, coi như bà và cô gái nhỏ không có duyên thầy trò với nhau.

Sau đó, bà cũng thử gọi lại mấy lần, nhưng cũng chỉ nghe cái giọng đều đều ấy. Công việc 3 tháng cuối năm vô cùng bận rộn, bà cũng thường xuyên phải bay qua trụ sở chính hợp hành, thế nên chuyện nhận đồ đệ kia cũng dần trôi vào quên lãng.

Cuộc đời này:

"Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên kiến diện bất tương phùng"

Chính là như thế, đồ đệ Lê Bích Châu vốn cho là vô duyên đã tình cờ gặp lại sau 5 tháng. Cô gái nhỏ trở thành nhân viên bán hàng cho một cửa hàng giày thời trang giành cho nam nổi tiếng.

Thân hình cao gầy với bộ quần áo nhân viên, vẫn nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt bình tĩnh và thái độ điềm tĩnh nhưng làm An Du như lọt xác hủ. Thêm một tầng chuyên nghiệp nhưng với cái tuổi hai mươi cùng gương mặt học sinh này có chút không hợp lắm.

Lê Bích Châu một bên chọn giày cho chồng, một bên lại giống ngày trước quan sát cô gái nhỏ. Bà càng ngày càng thích đứa nhỏ này nha!

Nghe đồng nghiệp cô nói, vị khách hàng An Du đang phục vụ kia chính là giám đốc một công ty, nhưng tính tình của ông ta rất khó chịu, hay khi dễ, thậm chí nhục mạ nhân viên thử giày cho ông ta nên ai cũng tránh.

Thật ra lúc này là nhân viên khác đón tiếp ông ta, nhưng lúc thử giày thậm chí còn bị ông ta lấy cây thử giày gõ lên đầu chửi mắng là cho cô ấy khóc lóc tủi thân. Quản lý đành bảo người khác thay thế, ai cũng không muốn làm "nạn nhân" tiếp theo nên đều lảng tránh. An Du bình thường lạnh lùng, ít tiếp xúc thân thiết với mọi người lại tình nguyện ra chịu trận.

Cô nhân viên kể tới đây thì ánh mắt đầy cảm kích, vì cô ta chính là "hạn nhân" tiếp theo được chọn. Lê Bích Châu càng nghe khỏe miệng càng cong rõ nét.

Bên kia, An Du đang quỳ một gối xuống sàn nhà để thử giày cho vị giám đốc khó chịu. Ông ta miệng nói không ngừng, tay cầm cây thử giày hươ qua hươ lại, đột ngột hướng thẳng đầu An Du mà hạ xuống.

Lê Bích Châu tiếp xúc loại nhà giàu hách dịch này không ít, bà tuy không thể hiện thái độ kinh thường rõ ràng nhưng đều khiến những người đó phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hôm nay được dịp, bà muốn xem Vũ An Du xử lý loại tình huống này thế nào. Nếu cô vượt qua bài kiểm tra cuối cùng này, bà sẽ chính thức thu nhận đồ đệ.

Lê Bích Châu chỉ thấy An Du nhẹ nghiêng người ra phía sau tránh đi. Theo quán tính, người đàn ông bụng phệ chúi người về phía trước... kiểu này, mặt đập xuống đất sợ là...

Các nhân viên trong cửa hàng tròn tròn mắt, quản lý trán ướt mồ hôi lạnh... Ai nấy đều nghĩ đến cùng kết quả, ngờ đâu An Du mũi giày khẽ xoay, chân phải tạo đà, nhún nhẹ người bật dậy, cô như một con sóc nhỏ nhanh nhẹn bay nhảy giữa các nhà cây. Cánh tay thon gọn giờ lại vững vàng đỡ lại thân hình mập mạp với cái bụng phệ của vị giám đốc kia.

Tuy có hơi quá sức cô nhưng dù sao cũng kịp tránh cho mặt ông ta "tiếp đất". Một màn kia vừa vặn khiến cho tất cả mọi người thót tim, không bán được sản phẩm cũng không sao, nhưng tất cả mọi người đều bị khiếu nại vì "làm khách hàng bị thương" thì hậu quả không nhỏ.

Sau khi ổn định tình hình, An Du lại nở nụ cười nhàn nhạt, giọng nói không kiêu ngạo, không nịnh nọt: "Quý khách không sao chứ ạ? Tôi nghĩ đôi giày này rất phù hợp với phong cách của ngài." Cô gái nhỏ thẳng sống lưng, dùng đôi con ngươi màu chocolate lạnh lùng nhìn vào mắt ông ta, nụ cười trên môi không đổi: "Tôi nghĩ quý khách hẳn rất bận rộn với công việc của mình, nên tôi không dám để việc được "học hỏi thêm" của tôi chiếm mất thời gian quý báu của ngài. Xin hỏi ngài có hài lòng với đôi giày này không ạ?"

Chỉ hai câu của cô gái nhỏ đã khiến mặt vị giám đốc khó chịu lúc xanh lúc trắng. Sao ông ta không hiểu lời cô cho được, nếu ông ta nói không hài lòng và tiếp tục làm ầm ĩ, thứ nhất chứng tỏ thời gian của ông ta không đáng giá, thứ hai lời nói và công việc ông ta làm càng không đáng giá, không quan trọng.

Ông ta tức nghẹn họng nhưng cũng đành hậm hực chấp nhận mua đôi giày da cá sấu mới vừa thử xong. Mọi chuyện theo đó cũng sóng yên biển lặng, quản lý có ý khen ngợi An Du nhưng cũng nhắc nhở cô lần sau cẩn thận hơn, tránh đắc tội khách hàng lớn.

Lê Bích Châu ánh mắt tán thưởng tuyệt đối cho thái độ, lời nói và hành động của An Du. Bà nhờ quản lý gọi cô đến nói chuyện. Khi nghe lời đề nghị của bà, cô gái nhỏ hơi kinh ngạc nhưng rất nhanh liền bình tĩnh. Cô xin phép bà cho cô ba ngày suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới trả lời.

Lê Bích Châu đương nhiên đồng ý, vì nếu chỉ vừa nghe cô đã chấp nhận thì chính là người hấp tấp, không suy tính chu toàn. Bởi con người cần biết nắm bắt cơ hội, nhưng nếu lại lựa chọn mạo hiểm bỏ đi công việc ổn định hiện tại của mình, đồng thời quá tin tưởng vào một người xa lạ thì không đáng cho bà dặt dờ.

Công việc của bà cần một người thông minh, sáng tạo, có chút "khác người", biết xoay chuyển và lựa chọn hợp lý trong mọi tình huống.

Ba ngày sau, An Du gọi cho bà, đồng ý với lời đề nghị của bà. Tuy nhiên, cô hy vọng có thể bắt đầu vào một tháng sau, vì cô không thể đột ngột chấm dứt công việc hiện tại, đó là thỏa thuận ban đầu của cô với quản lý.

Một tháng sau, cô sinh viên năm nhất đã rẽ một bước ngoặt lớn trên con đường đời của mình.

-----

Lê Bích Châu thu nhận đồ đệ này lại giống như lời thêm một đứa con gái. Bà hay cười tủm tỉm một mình khi nhớ cái đoạn thời gian vú nuôi nhà bà về nhà chăm con gái sinh nở, trong nhà không có người làm liên loạn cả lên.

Phụ nữ thành đạt như bà tuy cũng có biết chút công việc nội trợ, nhưng nếu phải động tay động chân nhiều việc thì giống như là cực hình vậy. Chồng bà đề nghị tìm người làm theo giờ, Lê Bích Châu không đồng ý, bởi bà không tin tưởng người ngoài, hơn nữa làm theo giờ cũng không đảm bảo.

An Du biết chuyện bên ngấp ngừng muốn giúp đỡ, cô bé nói qua với bà cô làm việc nhà không giỏi lắm nhưng một, hai tháng lễ thì chắc không có vấn đề. Bà cũng không trông đợi nhiều lắm cô hoàn hảo, chỉ cần xử lý sự bừa bộn trong nhà là tốt rồi.

Nhưng ngoài mong đợi, cô gái nhỏ miền Tây sông nước không chỉ làm tốt mà nhờ vào khả năng quan sát, hiệu quả làm việc không thua vú nuôi ở nhà là mấy. Điều này cũng khiến cho chồng bà đối với cô bé thêm mấy phần cảm kích.

Con trai út 8 tuổi của bà tính cách ít nói, suốt ngày chỉ thích vẽ và chơi game zombie. Ngay cả bà cũng không biết thằng bé nghĩ cái gì lại luôn thích bám lấy An Du. Nghe đâu là cô hay trò chuyện với thằng bé về cách vẽ mấy nhân vật hoạt hình, còn thường xuyên làm mấy món ăn thằng bé yêu cầu.

Đó là cũng là lý do tại sao lần này vú nuôi lại xin nghỉ luôn 3 tháng để chăm con dâu vừa sinh cháu nội, bà không nói hai lời liền gặt đầu cái rụp. Có đứa con gái hờ bên cạnh thì lo lắng gì!!!

An Du luôn cố gắng hoàn thành mọi việc một cách tốt nhất, lại luôn giữ thái độ đúng mực với mọi người, không lấy lòng cũng không khinh khi. Cứ thế ở bên cạnh bà hai năm, cô cũng trưởng thành từng ngày để hoàn thiện mình.

Lê Bích Châu gọi điện thoại nội bộ cho thư ký, yêu cầu đặt một vé đi Pháp vào lúc 5h chiều.

Đột nhiên thấy còn vấn đề gì đó mà hình như bà quên mất, nhưng mà nghĩ lại cũng cảm thấy vấn đề đó hẳn không quan trọng. Bởi nếu quan trọng thì chủ biên một tờ báo nước ngoài tại Việt Nam như bà sẽ không thể nào quên được.

Nhưng Lê Bích Châu bà đã quên rằng mình cũng chỉ là một con người mà thôi, mà con người dù có là thiên tài thì cũng có điểm yếu, huống chi quên đi một vài chuyện. Tuy nhiên, vấn đề mà bà coi là không quan trọng đó lại suýt dẫn đến thảm án không đáng có.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 5: Quay Lại Thành Phố (2) (Bản Mới)

Chương 5: Quay lại thành phố (2)

An Du đặt vé xe khách, thu xếp đồ đạc gọn gàng, sau đó nhanh chóng đi xin phép bà ngoại. Bà ngoại luôn thương yêu cô, việc cô quyết định, bà ngoại cũng hiếm khi phản đối.

Cô nhìn lại đồng hồ, 2h15 chiều, An Du lại bấm di động, đầu bên kia rất nhanh có người bắt máy: "Alo, Hai đi đám cưới chị Thy về chưa?".

Nghe giọng em trai, An Du tự nhiên dịu giọng: "Về rồi, nhưng lát nữa Hai phải lên lại thành phố, công việc đột xuất, không lên không được. Em đi học về đã ăn cơm chưa? Không có việc gì thì chạy xuống nhà ngoại đi, Hai có mua cho em mấy cuốn sách nè."

"Hai, Hai hỏi gì mà lăm lăm vậy. Em đâu có thích tự ngược đãi mình, hơn 2h chiều còn chưa ăn cơm cho đau bao tử à. Mà Hai mới về trưa hôm qua, còn chưa lên gặp ba mẹ, Hai không sợ bị mẹ la à?". Trần Minh Hải có chút không vui.

An Du trêu lại: "Xi! Em không có thích mà Hai nghe mẹ than văn miết, là em lo mê chơi quên ăn cơm hoài. Còn mẹ có la, thì em nói đỡ cho Hai đi. Thôi, 5 phút sau phải có mặt nghe chưa ông tướng?".

Trần Minh Hải hết chối cãi: "Biết rồi, biết rồi, cúp máy đây!".

Cô cười cười, đeo cái balo lên vai rồi cầm theo mấy cuốn sách mua cho em trai. Toàn bộ đều là sách nghiên cứu về các loại cây trồng, kỹ thuật nông nghiệp và phương pháp tạo giống mới.

Đưa em trai cùng mẹ khác cha này có đam mê cực độ về nông nghiệp, mặc dù có đôi lúc hơi ham chơi, phá phách, nhưng nói chung là khá ngoan ngoãn. Chẳng phải lớp chọn, chẳng phải học sinh giỏi đứng nhất lớp như An Du, nhưng luôn giữ học lực xếp loại khá đã khiến ba mẹ bọn họ cảm tạ ơn trời rồi.

Tình cảm của hai chị em cô hình dung bằng từ "tình thương mến thương" thì hơi quá, nhưng từ nhỏ, thằng nhóc này luôn có cách chọc cô cười. Dù sao cũng là máu mủ ruột rà, An Du nhận thức rõ điều này nên cô luôn cố gắng đối xử tốt với Trần Minh Hải.

Năm phút sau, quả nhiên Trần Minh Hải đã đứng với câu 'chưa thấy người đã nghe thấy tiếng: "Hai, Hai đâu rồi?".

An Du đang dùng mấy tờ bìa kiếng cẩn thận bao sách lại, nghe tiếng thảng xe đạp, rồi tiếng bước chân chạy vào, một thân hình cao cao ngồi xuống bên cạnh: "Hai bao sách làm gì cho cực, cứ để vậy đi!".

Cô liếc em mình một cái rồi lại tiếp tục việc đang làm: "Hai thương tụi nó!".

Trần Minh Hải bĩu môi: "Hai làm như em ấu tả lăm không bằng".

"Em không có ấu tả, em chỉ là hay "quên", nên một học kỳ mất 5 cuốn sách, không vô miệng con Lu Lu gặm cũng bị con Na cào xé.". An Du nhả ra từng chữ, cô từng là một sách, nên sách là báu vật, tuy giờ không còn vui đâu vô sách nữa, nhưng giá trị của sách đối với cô vẫn không thay đổi! Trần Minh Hải lại không như thế, dù cho An Du nói bao nhiêu lần cũng vô ích, nên cô đành tự thân vận động.

Trần Minh Hải giả vờ không nghe thấy, với tay lấy cuốn sách lật xem, mắt sáng lên: "Hai tìm đâu ra mấy quyển này vậy? Nó thuộc loại hiếm đó!".

An Du ngó lơ: "Em biết làm gì? Giữ cho kỹ, hư hao là không moi ra thêm được cuốn nữa cho em đâu! À, mà ba mẹ đang ở ngoài vườn hả Hải?"

Ánh mắt Trần Minh Hải nhìn chăm chú vào trang sách, miệng liến thoắng: "Chứ còn ở đâu nữa, Hai yên tâm, em nhận hối lộ rồi nên sẽ không để Hai bị la

đầu. Mà sao Hai không đi trễ trễ chút, em chạy về kêu ba hái mấy ký xoài cát hòa lộc cho Hai mang lên thành phố ăn."

An Du im lặng một chút rồi trả lời: "Khỏi, Hai lên có việc gấp nên không có thời giờ được, để xoài ba mẹ bán lấy tiền đi. Hai cũng hông có cho ngoại mua cái gì, lần sau Hai về mua cũng được."

Trần Minh Hải gấp sách lại, nhìn cô: "Vậy cũng được. Tối giờ chưa? Em chờ hai ra ngoài đường lớn nhe!"

Cô vuốt phẳng bìa kiếng mới bao lại, xếp thành chồng rồi bỏ vào túi giấy, lại mở điện thoại ra xem giờ rồi đứng dậy đeo balo lên: "Chờ Hai ra liền luôn đi, nè, cầm lấy, nhớ giữ cho kỹ, nếu không, đừng hòng Hai tìm thêm cho cuốn nào nữa nhen!". Cô vừa đi ra cửa vừa nói: "Ngoại đang ngủ trưa trong phòng, đừng có kêu ngoại dậy. Hồi nãy, Hai thưa ngoại rồi, giờ đi ra khóa cổng lại là được."

Trần Minh Hải cũng đứng dậy đi theo, tay cầm cái túi giấy mà đôi mắt cười đã híp lại thành một đường thẳng.

An Du ngồi phía sau xe đạp nhìn bóng lưng của em trai, cảm nhận độ lớn cực nhanh của mấy đứa nhỏ hiện nay. Mỗi ngày nào, thằng nhóc này chỉ đứng ngang hông cô, giờ nó mới học lớp 11 đã cao hơn cô nửa cái đầu.

Ba mẹ ở nhà vóc người cũng nhỏ nhắn, nên có lần, cô đã hỏi nó có bị đột biến gen không, nó hừ lạnh cô một cái nói: "Hai mới đột biến đó, học giỏi chỉ dữ vậy, hại em vô trường toàn bị mấy ông thầy bà cô la, lần nào cũng kêu: sao em học không bằng một nửa của Hai. Mà Hai lùn đứng rồi, tối ngày ngồi một chỗ đọc sách, đi nhảy cao rồi chơi bóng chuyền như em đi, ăn nhiều vô, thể nào cũng lên được một, hai centimet nữa. Há há..."

-----

Xe đến, An Du lên xe, nhìn bóng dáng thằng nhóc đang vẫy vẫy tay từ từ lùi lại đằng sau. Cô xoay thẳng người lại, ngả người vào lưng ghế, lấy headphone đeo vào tai rồi nhắm mắt ngủ, nếu không ngủ, sợ rằng buổi tối nay cô sẽ không còn hơi sức đâu chăm "ông cụ non" kia.

Đúng như An Du tính toán, xe đến Bến xe Miền Tây đã gần 6h30, cô mở balo lấy thẻ xe và chìa khóa rồi đi đến bãi giữ xe máy.

Sài Gòn chiều tan sở tấp nập dòng xe ngược xuôi, ai cũng muốn nhanh chóng về nhà sớm để nghỉ ngơi, ăn bữa cơm gia đình. Cô luôn lách, chen chúc gần một tiếng đồng hồ cũng đến được trước cổng trường Tiểu học quốc tế.

An Du lấy điện thoại ra ấn phím tắt, nhanh chóng kết nối cuộc gọi, hồi chuông đầu tiên vừa đổ, tiếng nói non nớt có chút buồn chán vọng vào tai cô: "Du Du, em đã vẽ được 10 bức tranh của Tegami Bachi\* rồi đó, chừng nào chị mới lên tới vậy?"

\*Tegami Bachi: nhân vật chính trong bộ manga Letter Bee của Nhật.

Không sai, cái giọng con nít mà lời lẽ ông cụ này là của Hoàng Lê Thanh Phong, tên tiếng Anh: Windy - con trai của Lê Bích Châu, cũng là một trong hai người gọi cô bằng cái tên Du Du.

Chuyện là một hôm, Windy thấy An Du đang chat trên facebook với Lý Linh Thy, thấy cô ấy gọi cô Du Du, nó liền bảo kêu như vậy nghe hay hơn, nên từ đó từ một tiếng chị biến thành hai tiếng Du Du. Nhóc con này thường ngày ít mở miệng, nhưng cứ mỗi lần nó nói chuyện đều làm người khác có thể đứng hình.

An Du đã thỉnh giáo không ít lần, cô luôn biết thức thời mà im lặng. Ngược lại, bố mẹ nhóc con luôn tưởng Windy ngoan hiền, còn sợ nó bị bạn bè bắt nạt. Cho cô xin, nhóc con này đừng tính kế người khác thì thế giới mới hòa bình. Tuy nhiên, Windy rất biết chừng mực, không làm ảnh hưởng đến nó, nó cũng không quan tâm, nên vẫn cực kỳ hiếm có người biết rõ bản tính nhóc con này.

Cô không nhanh không chậm cất lời: "Windy, chị đang ở cổng trường em rồi nè, em mau ra đi!"

"Tít... Tít... Tít..." An Du mừng vì mình đã được miễn nhiệm với cái kiểu của nhóc con này từ lâu. Chưa đầy 3 phút, cô đã thấy một bóng dáng nho nhỏ mặc đồng phục học sinh khối tiểu học chạy ra.

Cái đầu nhỏ ngó bên trái, nghiêng bên phải, sau khi xác định tọa độ mục tiêu thì bước chân lại thông dong đi tới. An Du xác định trán mình đã kéo dài ba vạch đen: 'Ai nói nhóc con này mười tuổi chứ, nó là ông cụ 100 tuổi trong xác một đứa trẻ thì có.'.

"Du Du, chị có mang nón bảo hiểm cho em không? Bây giờ trẻ con không đội nón bảo hiểm khi đi xe máy với người lớn cũng bị phạt tiền đó nha!". Windy vừa đến bên cạnh cô liền hỏi.

An Du cảm thấy ba vạch đen kia dài hơn một chút rồi, nếu người khác không rõ tình hình, bảo đảm khen lấy khen để nhóc con này: "Có, nhưng không phải nón của em. Chị vừa lên tới là chạy đi đón em luôn, em có dùng không?". May là cô luôn mang theo một cái dự phòng.

Đôi chân mày đen như mực trên gương mặt búng ra sữa kia nhíu lại như có chút miễn cưỡng: "Chịu thôi, em cũng không muốn phạm luật giao thông đâu."

An Du khẳng định mình nên đọc thêm một ít sách chuyên ngành về tâm lý trẻ em, cô phải tăng cường sức chịu đựng của dây thần kinh cảm xúc hơn tí nữa.

Cô đưa nón bảo hiểm cho Windy, đợi nhóc con cài khóa cẩn thận, trèo lên xe, ôm chặt cô rồi mới từ từ nổ máy chạy đi.

Người lớn kẻ nhỏ đều tuân thủ quy tắc: im lặng khi đang chạy xe máy trên đường, nhưng vừa dừng xe lại trước cổng nhà, "ông cụ non" đã vội vàng nhảy xuống xe, chặn trước mặt An Du, dùng ánh mắt cún con, giọng nịnh nọt: "Du Du, chị mở cửa cho em vào nhà đi tắm rồi đi siêu thị mua cái gì nấu cho em ăn được không? Buổi chiều cô giáo chỉ mua cho em một phần KFC, em lại cảm thấy hơi đói bụng rồi. Nếu không ăn thêm, tối nay, em sẽ ngủ không ngon."

"Phải là thế này, phải thế này mới là con nít 10 tuổi nè!". Nhưng cái trạng thái này chỉ tồn tại khi Windy muốn An Du nấu đồ ăn cho thôi, sau khi thu chiến lợi phẩm, nó lại đẩy tồ, chén, đĩa trống qua một bên, rồi ném ra một câu: "Du Du, lần sau chị tiếp tục cố gắng phấn đấu nha!".

Cô thừa nhận mình không hay đi chấp nhặt với người khác, nhưng cô gặp bao nhiêu đứa trẻ, có nhóc con nào "khùng bố" như vậy đâu chứ!

An Du gạt đầu một cái, chỉ thấy nhóc ta cười toe toét, lộ hết hai hàm răng, một cái răng hàm trên còn đang mọc dở dang.

Windy kéo áo cô xuống, An Du cúi thấp đầu, nhóc con liền hôn "chụt" một cái lên má cô: "Cám ơn chị, Du Du!".

Hành động quen thuộc nhưng cũng khiến cô thấy ảm áp, lại chợt nhớ thằng nhóc Trần Minh Hải ở nhà, nó cũng hay dùng đủ trò chọc cô cười mỗi khi cô lên nhà ba mẹ.

Hai chị em mở cổng đi vào nhà, vào đến phòng khách, An Du dùng đèn pin trên di động đi mở đèn lên. Căn nhà phút chốc được bao phủ một tầng ánh sáng vàng nhạt ảm áp. Windy bước vào, dừng lại cởi giày ra cất vào tủ, lại thay một đôi dép đi trong nhà dành cho trẻ em mới từ từ đi lên phòng.

Thói quen nề nếp, tự giác bắt đầu từ bé thế này cho thấy nhóc con này được nuôi dạy rất tốt, ý thức cũng rất cao. Windy vừa bước lên cầu thang cũng không quên thức giục Du Du của nó: "Chị nhớ đi nhanh lên nha, người ta mà đóng cửa thì tối nay em thức nguyên đêm đó!".

"Biết rồi ông cụ non, em mau đi tắm rồi học bài đi! Sau khi học xong, chị đảm bảo có đồ ăn cho em.". An Du đi vào nhà bếp, đặt bao lô trên bàn ăn rồi mở tủ lạnh xem xét. Trong tủ lạnh vẫn còn không ít thức ăn cô mua hôm kia, trứng gà, nấm hương, nấm kim châm, một ít rau củ, thịt, thanh cua và mực ống cũng còn. Cô đoán chừng ngày hôm qua, dì Châu cũng không nấu ăn.

An Du quyết định sử dụng hết thức ăn cũ, không nên lãng phí tiền mua cái mới làm gì. Đầu tiên, cô dùng điện thoại gửi một tin nhắn báo cáo sơ bộ mọi việc vào email của dì Châu, sau đó nhanh chóng lôi các nguyên liệu cần thiết ra để trên kệ bếp. Cô cởi áo khoác ngoài, đeo tạp dề vào, rửa sạch hai bàn tay rồi mới bắt đầu nấu nướng.

Nấm, thịt, mực ống và thanh cua phải rửa sạch, luộc chín, rồi thái hạt lựu làm nhân. Trứng gà sau khi đánh bông lên, cho thêm nước dùng rau củ vào, khuấy đều, tiếp tục dùng rây lọc qua cho mịn, nêm thêm một ít gia vị cho vừa ăn nữa là được.

Cuối cùng, An Du lấy ra mười cái cốc chuyên dùng làm chawan mushi\*\* mà nhân dịp hội chợ hàng hóa Nhật Bản, cô và má Tư cùng đi mua, cho hồn hộp nhân xuống dưới đáy, sau đó đổ nước trứng lên trên, dùng giấy bạc đậy kín lại.

\*\*Chawan mushi: món trứng hấp Nhật Bản.

Đặt nồi hấp lên bếp, cô xếp mười chiếc cốc một cách cẩn thận vào trong, bật lửa. Trong thời gian chờ trứng chín, An Du cũng không định nghỉ ngơi, cô tranh thủ dọn dẹp lại bếp núc lại cho gọn gàng.

Khi kệ bếp bóng loáng tinh tươm cũng vừa vặn tới thời gian trứng chín. Cô mở nắp, tháo lớp giấy bạc một cốc trứng hấp ra thử độ chín. "Được rồi!". Ngược nhìn đồng hồ treo tường: 9h40', nhóc con kia hẳn đã làm xong bài rồi đi.

Cô nhắc 3 cốc trứng hấp vào một cái khay nhỏ, rót thêm một ly sữa tươi rồi đi lên lầu 1. Đứng trước cửa phòng Windy, cô gõ cửa phòng một cái: "Windy, chị mang đồ ăn cho em đây!".

Nhóc con nghe tới đồ ăn liền đi ra mở cửa: "Du Du, chị cho em ăn cái gì vậy, ngon không?".

Câu hỏi hơi bị ngây thơ này làm An Du có chút bất đắc dĩ, cô đem khay vào phòng rồi nói: "Khuya rồi nên chị làm trứng hấp cho em, ăn nhanh đi rồi đánh răng đi ngủ. Ngày mai mà trễ xe bus của trường tới đón, thì chị không chịu trách nhiệm đâu!".

Như đã nói, ngoài việc đôi khi cáit lời không đúng tuổi thì thói quen sinh hoạt của Windy đều rất nghiêm túc. Nhóc con ăn hơi gấp gáp nhưng động tác rất đúng mực, cốc ăn xong cũng để lại gọn gàng vào khay chứ không đặt lung tung trên bàn như một số đứa trẻ cùng tuổi khác.

Cho Windy ăn xong, giúp nhóc con chuẩn bị quần áo đi học, nhìn nó vệ sinh cá nhân xong rồi lên giường, đắp chăn đi ngủ: "Chúc chị ngủ ngon, Du Du"

"Chúc em ngủ ngon, Windy". An Du mỉm cười, cầm khay đi ra cửa phòng, tắt đèn chính của phòng ngủ rồi mới nhẹ nhàng khép cửa lại.

"Ông cụ non" ngủ rồi thì đến phiên cô thôi.

An Du cũng ăn mấy cái trứng hấp, uống một cốc sữa nóng rồi dọn dẹp lần nữa. Nhà bếp hoàn hảo, cô tắt đèn, cầm balo đi lên phòng khách ở lầu 1.

Căn phòng này đối diện phòng Windy, là di Châu để dành cho cô mỗi khi cô ở lại qua đêm ở đây. An Du lấy ra một bộ đồ ngủ để đi tắm, thói quen thật là đáng sợ, dù bây giờ, cô đã hết hơi nhưng vẫn kiên trì đi tắm.

May là nơi này có nước nóng, ít nhất sẽ giảm nguy cơ tối đa cô bị cảm sốt, nếu là phòng trọ của cô thì đành tắm nước lạnh mà thôi.

Lúc An Du đặt lưng xuống giường đã gần 12h, mí mắt trên, mí mắt dưới như Ngưu Lang - Chức Nữ gặp nhau trên cầu Ô Thước, ôm nhau thật chặt, làm cho cô chỉ kịp cài đặt báo thức, điện thoại vẫn cầm trên tay mà tiềm thức đã đi du ngoạn nơi xa xôi nào đó từ lâu.

Lúc An Du hoàn toàn ngủ mê mang, một dáng người cao gầy màu đen đang đi từ cổng chính vào, hấn đứng trước cửa nhà, xoay ổ khóa cửa "tạch".

Hắn đi vào nhà một cách thân nhiên, thẳng bước đến chân cầu thang, vừa đặt bước chân đầu tiên lên bỗng dừng không lên tiếp nữa.

Ngẫm nghĩ gì đó, hấn xoay người hướng nhà bếp đi tới, mùi rượu theo bước chân của hấn lan tỏa trong không khí.

Người đàn ông có chút loạng choạng... hấn mở tủ lạnh lấy một chai nước ra uống, lại vô ý nhìn thấy mấy cốc trứng hấp còn dư lúc nãy An Du cất vào. Sờ sờ cái bụng hơi cồn cào của mình, hấn lấy ra hai cái cho vào lò vi sóng để hâm nóng.

Ngón tay thon dài gõ gõ trên kệ bếp theo một nhịp điệu ngẫu hứng; đôi mắt lơ đãng lộ ra vẻ ngạo nghễ, bất tuân; hàng mi dày khép hờ tựa như con sư tử lười biếng đang ngủ trưa, nhưng khi mở mắt có thể giết chết con mồi ngay tức khắc.

Ăn uống xong xuôi, thân hình cao gầy màu đen lại bước đến phía cầu thang đi lên... Ánh sáng yếu ớt nơi cầu thang lọt vào con người câu hồn đoạt phách, ẩn hiện dưới những sợi tóc lòa xòa trước trán, phảng phất một tia mơ hồ khó xác định khiến người khác phải rùng mình.

Hấn dừng chân ở lầu một, đi đến trước cửa phòng Windy, cánh cửa vang lên một tiếng kêu khê khọt, hé ra khung cảnh đáng yêu bên trong, ánh sáng nhàn nhạt chiếu trên khuôn mặt non nớt của nhóc con đang ngủ yên giấc, khoe môi hấn khẽ nhếch.

Không một tiếng động khép cửa lại, hấn xoay người nhìn vào phòng ngủ đối diện, cửa phòng đang đóng chặt.

Trực tiếp mở cửa "cạch" một cái, bên trong là màu của bóng tối, màu đen yêu thích của hấn... đằng sau lớp gỗ này, hấn có thể thỏa sức buông lỏng mình mà tuyệt đối không ai có thể phá rối được...

Hấn nhấc chân bước vào căn phòng còn thoáng thoảng một chút mùi hương lạ lẫm.. "Cạch... tách", một lần nữa, cánh cửa khép chặt đã bị khóa lại..

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 6: Có Phải Là Em (15+) (Bản Mới)

Chương 6: Có phải là em (15+)

Việt Nam là quốc gia có khí hậu nhiệt đới gió mùa nóng ẩm, nhưng cuối năm mấy năm gần đây ở Việt Nam lại khiến cho người ta có chút cảm giác "mùa đông lạnh giá".

Sài gòn tháng 12 buổi sáng bị bao trùm trong sương lạnh mờ ảo, trên các con đường phố chợ, những con người vì cuộc sống mưu sinh vẫn lặng lẽ bước đi. Buốt giá thì sao? Chỉ đơn giản là khoác thêm chiếc áo, đi thêm đôi tất mà thôi, vì dù cái lạnh khiến người ta rất muốn cuộn mình trong chăn ấm, nhưng họ thì không thể.

Bữa cơm hàng ngày nếu muốn có thì phải lao động, đôi quang gánh trên vai những con người nhỏ bé cùng cực làm thế nào mà bỏ xuống, họ phải kiếm tiền... tất cả chỉ vì một ngày có cuộc sống thoải mái hơn...

Trên thế giới này làm sao có cái gọi là công bình\* đây!

\*Công bình: công bằng, bình đẳng.

Thật ra điều này cũng khá hợp lý, nếu có cái gọi là công bình thì làm gì hiện hữu khái niệm giai cấp, sự chênh lệch giàu nghèo hay sự phân biệt chủng tộc.

Nhưng nói đi cũng phải nhìn lại. Đúng là người giàu sung sướng mà sống thật, nhưng nếu họ không duy trì và nâng cao thành quả lao động, thì cũng như câu "ngồi không núi vàng ăn cũng lở".

Chính vì bản chất "lao động là vinh quang" của nhà họ Hoàng và nhà họ Lê, nên con cái thế hệ sau cũng luôn luôn biết "vì thân vận động" là thế nào.

Windy vốn có ý thức cao, cộng thêm buổi tối được ăn ngon no nê rồi mới sáng khoái chìm vào giấc ngủ, nên buổi sáng dậy rất đúng giờ, thậm chí có phần sớm hơn thường nhật.

Nhóc con đánh răng rửa mặt xong, vênh mặt nhìn vào gương chải tóc một cách kiêu ngạo. Windy muốn mặc quần áo tươm tất rồi mới sang gọi Du Du của nó dậy. Nhóc con biết, hôm qua, An Du cũng vô cùng mệt mỏi, nên nó không muốn phiền hà cô.

Tuy nhiên, hôm qua, nó cũng rất đói, hơn nữa, đã hai ngày qua nó không được ăn thức ăn ngon do cô nấu. Đúng là cực hình với nó mà!

Với lại, nó là vì tốt cho An Du, nếu nó không đòi ăn đồ ngon, thì thế nào cô cũng ăn bừa cái gì hoặc là đi ngủ luôn. Vì vậy, nó làm thế là vì thương Du Du, không muốn cô bị bệnh thôi!

Windy hớn hờ chạy qua trước cửa phòng An Du, nhóc con vận cửa định mở đi vào, lại phát hiện cửa đã khóa.

Windy nhú mồm, bởi vì khu đi ngủ, An Du không bao giờ khóa cửa phòng. Gõ cửa nhẹ nhẹ, rồi vận tới vận lui một hồi vẫn không có kết quả, Windy quyết định đập cửa, kêu lớn.

Nào ngờ, nó chỉ vừa đập cửa, cũng chưa kịp hé răng, thì bên trong đã truyền đến tiếng hét như tiếng heo bị giết. Mặc dù, thật ra nó cũng không rõ con heo bị giết sẽ kêu thế nào, Windy nghĩ có lẽ giống mấy người còn sống bị zombie cắn như trong phim vậy.

Nhưng, tại sao bên trong lại có tiếng hét? Chốc lát sau lại nghe thêm một tiếng kêu la nữa. Windy thấy hoảng sợ, không phải Du Du của nó xảy ra chuyện gì rồi chứ?

Mặc dù nó thích zombie, nhưng nó không có muốn có một cái xác sống thiệt nhảy ra ăn Du Du của nó đâu.

Dù sao, Windy cũng chỉ là một đứa trẻ, dù thông minh và hơi nghịch ngợm, nhưng chuyện nó không nhìn thấy được càng làm nó sợ hãi, nhóc con bắt đầu khóc meo meo.

Nó ra sức vừa đập cửa vừa kêu tên An Du: "Du Du, chị đâu rồi, chị không sao chứ? Du Du, có phải có con zombie nào trong đó không, huhu, Du Du, nó ăn của chị mấy phần rồi? Du Du, mở cửa, mở cửa... Huhu, chị bị nó ăn hết rồi phải không? Em đi báo công an... huhu..."

"... .."

Mười giây sau, cửa mở ra, Windy nhìn An Du từ trên xuống dưới, đôi mắt ngập nước nhìn như con cún con bị bỏ rơi, khiến cho người ta thương xót không thôi.

Hình như, Du Du của nó không bị cái gì cả, vẫn lành lặn như thường. Mặc dù, cái đầu tóc dài có hơi giống ổ gà một chút, lại đi chân không nên nhìn có tí thảm, nhưng tóm lại cũng vẫn không sao.

"Vậy tiếng thảm thiết lúc nãy là sao?"

Windy quệt quệt nước mắt, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn vào trong phòng.

Không nhìn thì thôi, nhìn rồi, nhóc con liền mở miệng to hết cỡ, đoán chừng có thể nhét nguyên cái trứng vịt vô cũng được.

Windy tưởng nó nằm mơ, lại dụi dụi mắt rồi mở ra nhìn. Cảnh tượng vẫn không thay đổi! Nó chớp mắt hai cái, đưa bàn tay trắng tinh nhỏ nhắn véo vào chân An Du một cái.

"A... Windy, sáng sớm em muốn ngược đãi chị hả?", An Du có chút ai oán nhìn nhóc con chỉ cao ngang hông mình. Nhóc con này, đến thử cảm giác mà nó cũng chỉ thử trên người kẻ khác chứ không làm mình đau, An Du cũng không hiểu được cái tính này là di truyền từ ai.

"Em không có nằm mơ thật à?", Windy tròn mắt nhìn "cảnh hạn chế" trước mặt. Nó là con nít, thật không nên xem mấy cảnh này, nhưng nhân vật chính trước mắt làm nó nhất định phải xem. Bây giờ, nếu Windy có cầm điện thoại trên tay, nó thề, nó không quay phim, chụp ảnh lại, nó không phải là Hoàng Lê Thanh Phong.

Windy ngập ngừng giây lát mới chạy vọt vào trong, An Du thấy nó chạy vào cũng sợ xảy ra chuyện không may bèn mở miệng ngăn lại.

Chỉ là, cô chưa kịp lên tiếng đã nghe Windy kêu lên một câu như sét đánh ngang tai: "Anh hai..."

Bây giờ, tới lượt An Du muốn hỏi rằng: Liệu cô có nghe lầm hay không? Cho tới nay, cô cũng chỉ biết đi Châu còn một người con lớn tên là Hoàng Lê Ngân Kha, rõ ràng cũng là con gái...

"Chẳng lẽ, người này là chồng chị ấy?"

An Du lắc đầu. Hai năm qua, cô cũng chưa từng nghe đi Châu nói qua sẽ gả con gái đi.

An Du nhìn Windy ngồi chồm hổm bên cạnh người con trai đang nằm dưới sàn gỗ, vẻ mặt nó hơi căng thẳng, lo lắng. Cô lại nhìn ai đó đang co quắp người rên rĩ, mắt trừng lớn, hình như rất oán hận cô.

Trên mặt An Du vẫn giữ vẻ bình tĩnh, nhưng cũng âm thầm nuốt nước bọt một cái... Hình như cô đã phạm tội cố ý gây thương tích cho con rết tương lai nhà này!?

-----  
Mười phút trước.

"*Bèo dạt mây trôi, chốn xa xôi, em ơi anh vẫn đợi mỗi mòn...*". Tiếng nhạc chuông điện thoại báo thức bài "Bèo dạt mây trôi" vang lên nhẹ nhàng, kéo An Du ra khỏi cơn mê.

Theo thói quen, cô đưa tay sờ sờ phía trên chỗ gối nằm... nhưng lại không tìm thấy di động. An Du lại đưa tay quờ quàng bên cạnh... quả nhiên, hôm qua, do cô quá buồn ngủ nên nó rớt ở đây.

Mơ mơ màng màng tắt điện thoại, An Du lại theo thói quen muốn vươn vai cho tỉnh ngủ... Đột ngột, cô phát hiện có cái gì đó không ổn, cũng không bình thường.

Cô không nhúc nhích được, giống như bị cái gì đó quán chặt, kiểu như... bạch tuột. Hơn nữa, còn có cảm giác ẩm ẩm, nóng nóng phả vào sau lưng... "*Khịt khịt...*", An Du ngửi thấy mùi rượu.

Cô bất chợt mở mắt ra, hoàn toàn tỉnh ngủ. Cô không chớp mắt, nhìn thẳng vào vách tường đối diện mấy giây, sau khi định thần lại mới từ từ liếc xuống "cái thứ" đang "quán chặt" người mình.

Rất trắng, dường như còn trắng hơn cô, nhưng thoát nhìn khỏe mạnh, không phải kiểu thon gọn yếu ớt như cô... cánh tay này quả thực rất đẹp.

Nhìn kỹ những ngón tay thon dài kia, da tay cũng rất mịn màng. Đôi tay này, nếu lướt trên những phím đàn dương cầm thì không còn gì đẹp hơn. Ngắm lại đôi tay mình, cô quả có chút ghen tị. Nhưng cái cánh tay và bàn tay mỹ miều này là của ai? Trong đầu cô chợt lóe: "*Chẳng lẽ đây là con gái đi Châu?*". Cô lại phân vân: "*Con gái đi sao lại say rượu thế này? Còn nằm trên giường mình ngủ là chuyện gì?*".

Nhưng mà, dù có là con gái của Lê Bích Châu thì An Du cũng cảm thấy có chút kì cục. Bình thường, lúc đi ngủ, cô luôn mặc quần áo rộng rãi cho thoải mái, hơn nữa... cũng không có mặc đồ lót bên trong. Nên dù là con gái với nhau, nhưng "quán sát" kiểu này cô cũng hơi dị ứng. Và lại, từ nhỏ, An Du đã quen ngủ một mình.

An Du muốn gỡ tay chị gái này ra, nhưng vừa chạm tới, cánh tay càng siết chặt. Gương mặt phía sau lại dụi dụi vào lưng cô như con mèo nhỏ làm nũng. Eo của An Du bị ôm ghì về phía sau, càng dính chặt vào cơ thể của chị gái sau lưng.

An Du dờ khóc dờ cười. Cô thử cử động để rút chân ra, nhưng tình hình còn muốn tệ hơn, cảm giác tê rần cũng ngày một rõ rệt hơn.

An Du cau mày khó chịu. Cô cảm thấy bản thân mình bị chị gái này coi thành cái gối ôm rồi. Cô cử động mạnh hơn, muốn đẩy chị gái này ra để xuống giường. Cô thật không có thời gian để dây dưa với chị ấy, cô còn phải chuẩn bị bữa sáng cho Windy để nó ăn rồi đi học.

Trong lúc động đậy, chân An Du lại chạm phải "cái gì đó". Sống lưng cô như có dòng điện chạy xẹt qua.

Cô kinh hoảng liền xoay mạnh người lại đằng sau, nhìn chị gái đang mơ màng cứ quán chặt không buông.

An Du dùng hai tay nâng gương mặt bên dưới mái tóc ngắn lòa xòa màu cà phê lên. Chị ấy còn đang cố tỏ vẻ khó chịu vì bị quấy rầy mà ngo nguẩy, rồi nép sát vào ngực cô.

An Du chớp chớp hai hàng mi, con ngươi trợn ngược, trông mắt thiếu chút nữa rớt ra ngoài.

Bên dưới mái tóc ấy là gương mặt với hai hàng lông mày đen như mực, đôi mi dài khê lay động như cánh quạt nhỏ rung rung. Cái mũi cao lộ rõ khí chất kiêu ngạo, nổi bật hơn hết là đôi môi hồng hào mịn màng bên dưới. Tuy mắt vẫn còn đang nhắm lại, nhưng An Du tin chắc rằng khi nó hé mở, càng khiến cho người ta than thở không thôi.

Quả là một gương mặt đẹp đến chết người? Mỗi đường nét đều làm người khác ghen tị.

Nếu chỉ ngắm gương mặt thôi, An Du vẫn vô cùng tin tưởng người chị gái này theo phong cách tomboy mạnh mẽ. Nhưng mà...

Khi cô xoay người, cũng là lúc cái chân đạp trên cơ thể hai người trượt xuống dưới, để lộ hoàn toàn nửa phần trên cơ thể chị gái kia.

Lồng ngực hoàn toàn bằng phẳng. Nhưng không phải dạng "đồng bằng" khô cằn mà chính là kiểu "đất đai" được chăm sóc rất kỹ lưỡng: cơ ngực rắn chắc, hơn nữa phía dưới... cơ bụng phía bên dưới cũng rất rõ ràng, không thô tục, ngực lại thêm mấy phần quyến rũ.

An Du lắc lắc đầu. Bây giờ không phải là lúc để cô bình phẩm nhan sắc. An Du hơi ảo não với cái bệnh nghề nghiệp bị lây nhiễm từ Lê Bích Châu. Đoạn, cô nhớ lại "cái gì đó" cô vừa chạm vào...

An Du há hốc mồm, kinh hoàng nhìn người trước mắt một cách trân trối.

An Du cố gắng bình tĩnh lại. Cô hơi rướn người dậy, người kia vẫn đang cố sống cố chết quán chặt cô, miệng còn vô thức còn âm ừ kháng cự việc cô nhúc nhích. An Du liếc thấy quần áo con trai nằm rải rác trên sàn gỗ thì càng chắc chắn hơn. Mặc dù, còn muôn vàn câu hỏi tại sao xoay quanh trong đầu. Nhưng An Du có thể khẳng định, cô phải mau mau thoát khỏi tình trạng này. Nếu không, cho dù đêm qua cô còn lành lặn, thì cũng khó bảo đảm lát

nữa cô vẫn "toàn thân".

Nghĩ là làm, An Du không một chút kiêng kỵ, liền nâng đầu gối hướng đến "cái gì đó" làm một cú tấn công chớp nhoáng.

Bởi vì "chị gái" đang nằm thấp hơn cô, nên "cái gì đó" đáng thương rất chuẩn xác nằm ngay trung tâm tấn công trực diện. Hơn nữa, khoảng cách tiếp cận này khiến An Du không có cách nào chệch mục tiêu.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....." Người "chị gái" đang ngủ bất ngờ mở trừng mắt ra, y hệt xác chết sống lại biến thành cương thi.

"Chị gái" lập tức nói lỏng vòng tay đang ghi sát An Du, vội vàng ôm lấy "cái gì đó" đáng thương của mình. Đôi chân dài cũng tự động thả lỏng đôi chân cô, co chặt lên trên, bộ dáng này y hệt một con tôm đang co rút, giấy giụa hấp hối.

An Du vừa được thoát khỏi tình trạng bị quẫn lấy, lại tung thêm một cú đá, đập người "chị gái" ấy một cước từ giường ngủ lăn xuống sàn nhà.

"Aaaa....". Toàn thân "chị gái" ấy đều được phơi bày trước mặt An Du.

An Du cố gắng giữ nét mặt bình tĩnh, kéo cái chăn quăng lên người "chị ta", nhưng ánh mắt bối rối đã tố cáo sự mắc cỡ hiếm có của cô.

Mặc dù, An Du đã nhìn qua cơ thể của con trai, nhưng ngoại trừ Windy là người thật, số còn lại chỉ là hình ảnh minh họa. Cho nên, khi đối diện với một người đàn ông nude thể này, An Du vẫn có phần lúng túng.

Sau mấy giây hoàn hồn lại, An Du mới nghe thấy tiếng đập cửa và tiếng kêu la, khóc lóc của Windy, khóc mỗi cô không kiềm được khe gật một cái. Nhóc con bị ảo tưởng hơi nặng rồi, An Du nghĩ, sau này phải hạn chế tuyệt đối việc cho nó xem phim kinh dị mới được.

An Du bước nhanh tới mở cửa, định bụng dắt nhóc con chạy xuống nhà rồi gọi điện cho bảo vệ, nhưng ai ngờ một màn kế tiếp đã làm đời cô vương phải một "cái của nợ" dài hạn.

Windy nhìn người anh hai luôn ném người khác bên ngoài tầm mắt của nó giờ lại rên "ư ư" như con cún con bị ngược đãi, sau đó quay lại đằng sau nhìn cái vẻ mặt bình tĩnh một cách vô tội vạ của An Du. Tay chân nhóc con hơi co rút một tẹo, gương mặt nhỏ nhắn nhìn hai người một đứng một "nằm" bằng ánh mắt có chút gian tà không hợp độ tuổi, cánh môi mấp máy, muốn nói gì đó lại thôi.

Cuối cùng, Windy dứt khoát hỏi người đang nằm đau khổ trên sàn nhà: "Anh có cần đi bệnh viện không ạ?". Ngân Kha chưa kịp lên tiếng đã nghe nó kêu lên hốt hoảng, về mặt đau khô: "Ồi không! Chẳng lẽ nhà mình chỉ còn một mình em là đàn ông sao?".

Ngân Kha đang ngậm một bụng tức giận, nghe nhóc con nói xong lại tăng thêm một bụng hỏa được sắp phát nổ, anh nghiêng răng ken két, cũng không thêm liếc nhìn Windy một cái, hai con ngươi màu hổ phách đậm tính hoang dã trũng lên, nhìn chằm chằm như muốn xuyên thấu An Du: "Im miệng! Ai cần đi bệnh viện. Còn nữa, em mấy tuổi mà tự xưng là đàn ông?".

Tuy Windy không hiểu giữa con trai và đàn ông khác nhau ở chỗ nào, nhưng hình như cách tốt nhất lúc này là nó nên ngậm miệng lại. Sau này, nó hỏi Du Du của nó cũng được. Thế nên, nhóc con ngoãn ngoãn đứng nép qua một bên, nhường chiến tuyến lại cho hai người lớn xác.

Giọng điệu bá đạo còn thêm chút nghiêng răng nghiêng lợi làm cho An Du hiểu rằng: cô đã chọc phải ổ kiến lửa. Hơn nữa, con kiến cắn cô còn là con khỏe nhất, mạnh nhất.

An Du hơi mất tự nhiên ho khan một cái, nhưng giọng điệu vẫn bình tĩnh, chậm rãi như thường: "Xin lỗi, tôi tưởng anh là tên biến thái nên ra... chân mạnh chút xù. Anh ổn hơn rồi chứ?".

Windy nghe Du Du của nó nói ra ba chữ "tên biến thái" lại nở nụ cười một cách rục rờ, chỉ chỉ vào Ngân Kha: "Du Du, anh ấy là anh hai ruột của em!"

An Du như bị tiêm cho thuốc tê liệt tạm thời, giọng nói lộ ra vẻ không thể nào tin được: "Sao lại là anh hai, không phải em chỉ có một người chị hai tên Hoàng Lê Ngân Kha sao? Hình của chị ấy mặc váy, để tóc dài lúc nhỏ trông rất xinh mà?".

Windy cảm nhận được một cái liếc mắt hắc ám từ bên cạnh, nhóc con rùng mình một cái rồi cười giả là đáp lại: "Em có nói đó là chị gái em đâu mà, tại chị tự nói thôi chứ bộ. Chị nhìn đi Du Du, có phải anh trai em vô cùng đẹp trai, vô cùng mạnh mẽ không?".

Cô ghen hòng với tên nhóc này, đúng là nó không có nói là chị gái, nhưng tại sao khi cô khẳng định nó lại không đính chính? Tên nhóc con này dám xỏ lá cô, được lắm, được lắm, chuyện này khoan tính với nó, sau này đòi lại không muộn.

Quan trọng nhất là phải làm rõ chuyện hiện tại, An Du lười biếng tựa vào cánh cửa sau lưng, cất giọng hỏi: "Được rồi, nếu đã làm rõ quan hệ, vậy anh cho tôi hỏi, anh tại sao lại nằm ngủ trên giường tôi vậy? Lầu 3 còn rất nhiều phòng mà?".

Ngân Kha cắn răng ngồi dậy, tay không quên kéo cái chăn che chắn nơi cần thiết, anh nhướng mắt, lời nói không kiêng dè: "Nhà tôi, tôi ngủ ở đâu phải đến phiên cô bé như em cho phép mới được hay sao? Nửa đêm hôm qua, tôi vào phòng có thấy ai đâu. Nếu em có trong phòng, sao không lên tiếng?".

An Du mở căng mắt nhìn anh, cố giữ bình tĩnh: "Tôi không có thói quen khóa cửa phòng... lúc ngủ, thế nên anh vào lúc nào sao tôi biết được. Nhưng tôi

cũng muốn hỏi lại, khi leo lên giường anh không cảm giác được hơi thở của tôi sao? Tôi cũng đâu phải con kiến."

Ngân Kha hơi đuối lý, dù sao do anh say rượu nên mới tự tiện vào phòng này ngủ. Đây vốn dĩ là phòng của anh, giờ nó lại bị dời lên lầu hai nên anh vẫn chưa thích ứng kịp.

Lê Bích Châu cũng không nói cho anh biết ở nhà có thêm người thì sao có thể trách anh được. Vậy mà sáng sớm, anh đã gặp đại họa vì chuyện này và suýt tí nữa còn "tuyệt tử tuyệt tôn".

Anh biết bà vẫn luôn lo lắng chuyện chung thân đại sự của anh, bà lo anh cứ ở vậy mà không thể lấy vợ. Nhưng anh không hy vọng mình cưới được vợ vì "trong cái rủi có cái may này". Lê Bích Châu thừa biết khi Ngân Kha say rượu, anh sẽ vào cơ chế tự động "thoát y" rồi ngủ li bì. Nhưng nếu anh cũng gặp phản ứng với An Du như bao người con gái khác, liệu khi đó bà có chịu đựng nổi hậu quả hay không?

Sai thì cũng đã sai rồi, nhưng Ngân Kha đã ăn thiệt thì không đòi nào anh chịu xuống nước với cô bé trước mặt. Ngân Kha tay sờ sờ cằm, miệng kéo một đường cong đầy khiêu khích, đảo mắt nhìn An Du từ trên xuống dưới, rồi lại nhìn từ dưới ngược lên trên, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt cô, cất lên âm giọng tà tà: "Chắc chắn. Tôi cũng muốn "cảm giác" được lắm, nhưng mà hình như thân hình em không cho phép thì phải, cô bé à!".

An Du nghe xong liền trượt chân một cái, may mắn cô chưa nện thẳng "bàn tọa" xuống sàn gỗ nhưng An Du cảm thấy không thể nào nuốt trôi cục tức này được.

Tính cách và gương mặt của Ngân Kha giống như màu đen với màu trắng, hoàn toàn đối lập.

An Du nghi ngờ dòng máu đang chảy trong người Ngân Kha không thuộc về Hoàng Minh và Lê Bích Châu, và bây giờ cô cũng hiểu rõ tính cách của Windy học theo ai rồi.

An Du hậm hực, đứng lên đi đến trước mặt Ngân Kha, vừa định tuôn một câu cho hả giận thì Windy đã cản trước mặt cô, cái miệng nhỏ cười hi hi, tay kéo kéo vạt áo cô ra về tội nghiệp: "Du Du, đừng tức giận mà, chị mà giận vào buổi sáng thì sẽ mau già lắm đó.". Nhóc con lại sờ sờ cái bụng xẹp lép, đôi mắt tròn xoe như con cún: "Du Du, em đói! Đã 6h30 rồi đó, chị định cho em nhịn đói đi học hả?".

An Du nhìn Windy một cách bất đắc dĩ, cô cắn môi, trợn trừng mắt gắt gao với Ngân Kha một hồi lâu mới xoay người đi về phía cửa phòng, nghiêm giọng: "Mười lăm phút nữa xuống ăn sáng!".

Thấy bóng dáng An Du khuất hẳn sau cánh cửa, Windy làm một cái biểu tượng chiến thắng rồi quay đầu lại nhìn anh trai nó hiện tại đã bình phục đang nhàn nhả đứng dậy nhặt quần áo.

Lúc này, mắt thấy chiến tranh sắp bùng nổ, nó thật muốn xem hai người này đấu khẩu, nhưng hôm nay nó còn bài kiểm tra trên lớp, không thể ham vui mà bỏ việc lớn nên mới đành từ bỏ cuộc vui.

Windy chưa kịp mở miệng hỏi han cái vụ về nhà lúc nửa đêm của anh hai nó thì bóng dáng cao gầy đã lượn ra khỏi cửa, vô cùng thoải mái ném lại một câu dặn dò: "Anh lên lầu tắm, kêu Du Du của em pha thêm cho anh một tách cà phê bỏ ít đường, lát anh xuống ăn sau!".

Windy quá quen với kiểu giao tiếp này của anh hai nó. Cái ông anh hơn nó tận 16 tuổi này từ khi còn nó còn bé xíu đã nhận thức được một nguyên lý bất di bất dịch: "Lời ba nói em có thể không nghe vì sẽ có mẹ đỡ thay em, nhưng lời anh nói, em không nghe, tự em gánh lấy hậu quả!".

Trước khi An Du xuất hiện, ba mẹ nó thường đi công tác, nên ngoài má Tư thì chỉ có mỗi anh hai là người nó gần gũi nhất. Mặc dù một năm, Windy chỉ có thể ở cạnh anh hai được 2 tháng, nhưng vị trí của anh hai trong lòng nó còn cao hơn cả ba Hoàng Minh.

Đó là lý do tại sao cách ăn nết ở của nó lại giống Ngân Kha đến như vậy.

Windy cũng chạy lon ton xuống bếp truyền đạt lại "chỉ thị" của anh hai nó, chưa vào bếp nó đã ngửi thấy mùi xúc xích chiên rồi, Windy nuốt ực một cái...

-----

Khi An Du quay lại thành phố, cô chỉ nghĩ bản thân cứ tiếp tục những kế hoạch còn dang dở của mình, nhưng lúc cô quay lại thành phố cũng là lúc một cơn sóng ngầm đã âm thầm trời dậy.

Người con trai có mái tóc màu rêu, trên tai trái là chiếc hoa tai đính viên đá màu đen nổi bật đang nhìn chăm chăm vào "tác phẩm" của mình trên điện thoại, nụ cười nửa miệng không hề có dấu hiệu hạ xuống. Tài xế liếc nhìn về mặt anh qua gương cũng thấy có chút quái lạ nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi, ông tiếp tục nhìn thẳng phía trước, chuyên tâm lái xe.

Một lát sau, người con trai cầm một chiếc điện thoại khác liên lạc với ai đó, chưa đầy 10 giây sau, đầu dây bên kia đã có người trả lời, anh nhàn nhạt nói thẳng vào vấn đề: "Tìm được rồi! Cậu phải cảm ơn ba tôi vì đã để tôi đi dự đám cưới của bạn tốt ông ấy lần này, suýt nữa tôi còn tưởng mình nhìn lầm đây!".

Đầu dây bên kia bỗng dưng im bất, chỉ nghe tiếng thở nặng nề như cố gắng đè nén. Người con trai phì cười thành tiếng: "Yên tâm, không phải cô dâu, nhưng ngược lại thu hút quá nhiều ong bướm". Ngừng một chút anh lại tiếp tục: "Điều tra đám bạn học của cô ấy đúng là phí công, về cơ bản, sau khi tốt nghiệp phổ thông, cô ấy chưa từng xuất hiện trước đám người đó. À, hôm nay, cô bé đó lột xác hoàn toàn luôn nha, tôi lại cảm thấy hứng thú rồi đây, nếu cậu đổi ý không muốn nữa, thì tôi cũng không khách sáo đâu."

Điện thoại truyền đến một tiếng chuông, người con trai lại càng cười lớn nhưng trong mắt lại không có vẻ đùa cợt nào: "Được rồi, đợi ngày mai gặp mặt tôi sẽ kể rõ ràng cho cậu nghe. Bây giờ, tôi sẽ gửi cho cậu mấy tấm ảnh tôi chụp được. Nè, món nợ lần này của cậu hơi lớn đấy! Thôi, bye!".

Anh cúp máy, cầm chiếc điện thoại có chứa "thành quả lao động" của mình làm vài thao tác sau đó ấn phím gửi đi. Tuy nhiên, anh cũng không những không xóa hết mấy tấm ảnh kia như đã hứa mà còn lưu nó vào một tập tin đặc biệt, sử dụng mật khẩu khóa lại.

Con gái đẹp không có người nào không thích, anh cũng chưa từng vì ai bỏ lỡ cơ hội cho mình. Bạn bè thì cũng thế thôi, muốn có được phải tự nỗ lực giành lấy, hơn nữa, người con gái đó cũng chưa thuộc về ai, ai dám nói anh cướp vợ bạn?

Dù sao anh cũng bỏ ra nhiều công sức tìm kiếm suốt mấy năm nay, giờ phát hiện thứ mình tìm được không phải là ngọc thô mà là đá quý, quả là đáng giá để tranh giành. Anh vuốt ve gương mặt cô gái trên màn hình điện thoại, môi nhấp nháy: "Tại sao ngày trước tôi lại buông tha cho em nhỉ? Nếu 5 năm trước người em quen là tôi thì sẽ ra sao đây? Du, hình như chúng ta chưa chính thức chào hỏi nhau thì phải. Em đoán xem, cuối cùng em sẽ thuộc về ai đây?".

Sau khi tắt điện thoại, tim anh vẫn chưa chịu chậm nhịp đập lại. Tìm thấy rồi, bốn năm rồi anh mới được nghe một tin tức tốt về cô. Sau khi anh rời nơi đó, anh vẫn thường xuyên nhớ và bạn bè để biết mọi chuyện của cô, nhưng sau khi cô tốt nghiệp thì cô lại giống như hơi nước biến mất không dấu vết.

Anh từng quay lại nơi đó nhưng chỉ tay không trở về. Bạn bè của cô chỉ có một người thân thiết nhất là Lý Lynh Thy, nhưng cô ta không hé răng một câu, ngược lại, lời mắng chửi anh đã được nghe khá nhiều.

Anh muốn đến hỏi bà ngoại cô nhưng lại gặp em trai cô ở đó, còn bị thằng nhóc ấy cho một đấm vào mặt, đuổi về không thương tiếc. Nó cảnh cáo anh không được đến gần chị hai nó lần nữa, nếu không, một lần nhìn thấy anh, nó lại đánh một lần.

Không phải anh không đánh lại thằng nhóc ấy, mà bởi vì nó là em trai của cô, là đứa em cô luôn nhắc đến với gương mặt rạng ngời và cũng là người thân duy nhất cô kể cho anh nghe.

Đến bây giờ, Trịnh Nhất Khôi mới hối hận tại sao bản thân không cố gắng hiểu rõ cô hơn, không vì cô làm nhiều thứ hơn, không chăm sóc cô tốt hơn, càng không yêu cô thật tâm hơn ngay từ đầu. Lúc nào cô cũng nói anh mang đến tia nắng ấm áp cho cô, nhưng những thứ đó thật ra... thật ra chỉ là sự hào nhoáng bên ngoài mà thôi. Cuối cùng, chính anh lại tổn thương cô. Quả thật, anh không có tư cách để cầu xin ai. Nhưng Trịnh Nhất Khôi tình nguyện nghe mắng, tình nguyện bị đánh, chỉ xin ít nhất hãy cho anh biết được chút tin tức của cô, để một lần nữa anh được nhìn thấy cô... cho dù chỉ đứng từ xa.

Lời nói bên dòng sông ngày đó, anh cứ ngỡ theo thời gian nó sẽ nhạt nhòa đi rồi một ngày sẽ tan biến giống như cái cách mà cô biến mất ra khỏi cuộc sống của anh, nhưng Trịnh Nhất Khôi lại không ngờ nó lại như một lời nguyện ám ảnh vào anh.

Muốn dứt không được, muốn bỏ không xong, đến mức trở thành tên ngốc tìm kiếm cô suốt bốn năm, thậm chí trở thành một người mẫu, ca sĩ nổi tiếng chỉ mong khi cô tình cờ nhìn thấy anh ở đâu đó trên trang báo hay truyền hình, cô sẽ nhớ đến anh, cô sẽ đến gặp anh.

Chỉ là, chỉ là... suốt bốn năm vẫn không thấy...

Rất cực, khi từng ngày từng ngày nhớ thương trôi qua trong vô vọng, nó đã biến thành sự cố chấp, sự bất kham và cả ham muốn chiếm giữ mãnh liệt.

"Bíp... Bíp..." Điện thoại hiển thị có tin nhắn hình ảnh được gửi đến, tay Trịnh Nhất Khôi có chút run rẩy trượt trên màn hình di động.

Khuôn mặt anh ngay lập tức đỏ dần. Đây là người con gái năm ấy mà anh đã bỏ lỡ sao? Đây là An Du với mái tóc ngắn mạnh mẽ và lạnh lùng rồi cười nhẹ nhàng bảo anh buông tay sao? Nụ cười của cô vẫn xinh đẹp như vậy, nhưng nụ cười đó không phải từ trái tim..

Cô đã thay đổi rất nhiều! Anh từng nói muốn cô nuôi tóc dài cho anh, vì anh muốn tự tay tết tóc cho cô. Khi nó cô chê anh sến súa, còn làm bộ buồn nôn rất dễ thương, nhưng kiên quyết không muốn để tóc dài, cô nói tóc dài chăm sóc rất mệt, tốn kém thời gian ngủ của cô. Anh còn nhéo mũi cô chê cô là con mèo lười.

Nhưng hôm nay tóc cô dài như vậy, anh vẫn chưa từng được chạm vào nó. Cô để mái tóc dài đó có phải là vì anh không? Hay là cô chưa từng quên anh, vẫn luôn thích anh như vậy, vẫn luôn chờ đợi anh như vậy?

Tim Trịnh Nhất Khôi lại đập lồi một nhịp, ngón tay lưu luyến trên gương mặt cô gái, động tác không khác gì với người con trai có mái tóc màu rêu nhưng gương mặt tràn ngập niềm vui sướng, ánh mắt còn mang thêm một tia chờ đợi, anh nở nụ cười như tia nắng ban mai dịu dàng: "Du, có phải là em không? Du, anh đã nói, anh sẽ không bao giờ buông tay em lần nữa!".

Mọi người nhớ like cho Châu nha!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

# Chương 7: Không Ai Có Thể Làm Cho Anh Thấy Hứng Thú (Bản Mới)

Chương 7: Không ai có thể làm cho anh thấy hứng thú

Trịnh Nhất Khôi vẫn còn đang chìm trong dòng hồi tưởng kí ức của bản thân thì cửa phòng chờ của anh bỗng mở ra.

Quản lý Huân một thân áo thun quần sọt ngang gối, tóc tai vẫn bù xù như ổ quạ, gọng kính tuột xuống cánh mũi, không có một chút đáng vẻ của người quản lý ngôi sao nổi tiếng, một tay anh ấy cầm cốc cà phê, tay kia cầm theo một xấp tài liệu đi vào. Trịnh Nhất Khôi chỉ ngược mắt lên nhìn anh một cái rồi lại cúi đầu xem tiếp hình ảnh trong điện thoại.

"Cái thằng này, thấy anh mày cũng không biết gật đầu chào một cái à? Anh đây khổ cực chạy đông chạy tây giải quyết mấy cái scandal cho chú, vậy mà chú xem anh còn không bằng cái điện thoại!". Giọng quản lý Huân tuy nghe có vẻ ai oán nhưng trên mặt lại không có một chút trách móc nào, ngược lại, anh còn tò mò không biết hôm nay có chuyện gì mà khiến Trịnh Nhất Khôi tập trung đến vậy.

Ném xấp tài liệu lên bàn trà, quản lý Huân đi đến ngồi bên cạnh Trịnh Nhất Khôi, nghiêng đầu nhìn vào màn hình điện thoại của anh. Anh ấy còn tưởng cái thằng nhóc này có cái gì mới, hóa ra cũng chỉ là hình con gái. Nhưng mà khi nào thì Trịnh Nhất Khôi lại đi ngắm hình con gái, ngoài mấy tấm hình cô bé tóc ngắn kia thì điện thoại tên cứng đầu này làm gì có thứ khác.

Tính cách quản lý Huân thẳng thắn, không thích câu nệ rất nhanh mở miệng: "Người yêu mới của chú à?".

Chưa kịp nghe Trịnh Nhất Khôi trả lời đã nghe quản lý Huân nói tiếp: "Xem nào, xem nào... Chiều cao hẳn là trên 1m65, chắc, tuy hơi ốm nhưng đáng người cũng không tệ à, vòng 1 hơi nhỏ nhưng mà bù lại gương mặt tinh tế coi như ổn, da dẻ trắng hồng tự nhiên... ừ, cô bé này đem lãng-xê làm người mẫu ảnh cũng có triển vọng lắm. Dẫn đến gặp anh đi, anh cho hai đứa thành cặp đôi sao sáng!".

Trịnh Nhất Khôi liếc xéo anh một cái, rồi lại tiếp tục nhìn ảnh trên di động, cất giọng hờ hững: "Anh đi mở mắt được rồi đó! Là cô ấy, vậy nên anh bỏ cái ý định lẩn lẹ gì đó đi!".

Cô ấy? Quản lý Huân hóp một ngụm cà phê, giật lấy di động từ trong tay Trịnh Nhất Khôi, đẩy gọng kính lên để nhìn cho rõ. Anh ấy cảm thấy rất giống cô bé tóc ngắn kia, ngắm đi ngắm lại thì càng chắc chắn hơn, đúng là cô bé người yêu cũ của anh chứ không phải ai khác.

Quản lý Huân cảm thán, cái thằng cứng đầu này coi như chung tình, anh không biết tại sao hai đứa nó chia tay, nhưng cũng nhờ vậy mà anh đem được "con gà đẻ trứng vàng" này về công ty.

Nhớ hồi đầu đến đề nghị ký hợp đồng, Trịnh Nhất Khôi còn không thèm để ý tới anh, năm lần bảy lượt đeo bám, cuối cùng chỉ nghe thằng nhóc ấy thờ ơ nói: "Trong vòng một năm, tôi muốn nổi tiếng khắp cả nước!".

Lúc đó, quản lý Huân còn nửa tin nửa ngờ, không hiểu tại sao Trịnh Nhất Khôi lại từ thái độ không quan tâm biến thành tư tưởng nhất định phải thành "sao", nhưng nếu muốn thành công phải dám đầu tư mạo hiểm. Hơn nữa, nếu Trịnh Nhất Khôi có tham vọng mạnh mẽ như vậy thì năng suất làm việc mới tăng cao được.

Kết quả trên cả dự tính, không cần đến 1 năm, chỉ trong 3 tháng, nghệ danh Rei của Trịnh Nhất Khôi đã khuấy đảo toàn bộ giới showbiz ở miền Nam, đến tháng thứ 7 đã hoàn toàn "vụt sáng thành sao" hạng A, thật sự nổi tiếng trong cả nước.

Chỉ là sau khi đạt được rồi, nghe cái lý do muốn nổi tiếng của Trịnh Nhất Khôi nói ra, anh thật muốn thốt lên một tiếng chửi thề: "Điên cmnr!".

Vì muốn tìm người yêu cũ, vì muốn để cô bé đó nghe thấy bài hát mình sáng tác cho cô, vì muốn cô nhìn thấy mình... Quản lý Huân khi đó chỉ biết thờ dài, tuổi trẻ tụi nó còn có thể yêu điên cuồng mãnh liệt như thế thì cứ để tụi nó yêu đi. Dù sao anh cũng già rồi, công ty không có quy định cấm nghệ sĩ yêu đương thì có quản cũng chẳng được chi.

Bất quá tìm người không thấy, nhưng scandal tình ái không đâu cứ như nấm mọc lên, hại quản lý già như anh ấy làm không hết việc, có khi mấy ngày liền mới có cơ hội về nhà sớm ăn cơm với vợ con.

Nhưng quản lý Huân cũng thấy tội cho Trịnh Nhất Khôi, ba năm nay, bất kể vui, buồn hay lúc mệt mỏi, anh luôn nhìn thấy Trịnh Nhất Khôi ngắm mấy tấm ảnh của cô bé kia.

Muốn khuyên Trịnh Nhất Khôi từ bỏ, nhưng nói tới nói lui anh lại bị xem như không khí đúng cái kiểu "hước đồ lá môn", thế là anh quyết định "sống chết mặc bay" luôn.

Tuy vậy, hôm nay thấy tin tức nóng hổi này, quản lý Huân bảo không quan tâm cũng không được. Quản lý Huân bày ra đáng vẻ bà mẹ quan tâm con trai: "Tìm được rồi? Gặp rồi? Nói lại tình xưa rồi? Chắc, chắc... Rei chung tình của chúng ta cuối cùng cũng đã được hồi đáp!".

"Còn chưa gặp được." Trịnh Nhất Khôi trả lời bằng quơ hơi đượm nét buồn. Nhưng một lát sau, anh nở một nụ cười tươi tắn, nụ cười mong đợi hạnh phúc, như hoa hướng dương sau đêm tối lạnh lẽo đang đợi lại được tắm mình trong ánh mặt trời ấm áp.

"Nhưng sớm thôi!". Trịnh Nhất Khôi lấy lại di động của mình, trong mắt lấp lánh niềm vui không thể nào che giấu.

"Tốt, anh ủng hộ chú. À, sẵn đó anh cũng muốn nhắc nhở chú. Đối với chuyện của cái cô hotgirl Luru Nhã Vân, chú đi mà giải quyết cho sớm. Con bé đó còn nhỏ mà thật lắm chiêu trò, cứ 2 ngày ba bữa lại tung tin vịt. Nếu chú không yêu đương với nó sao không đứng ra tuyên bố, đây dựa lằng nhằng thế này không giống tính chú chút nào."

Ngưng một chút, anh ấy cầm xấp tài liệu đưa qua cho Trịnh Nhất Khôi: "Đây là bài báo con bé Nhã Vân ấy thuê người viết, hình ảnh được chụp trong phòng cậu ở nhà ba mẹ, nếu không phải anh quen biết với chủ biên bên đó, cậu nhất định sẽ chết rất thảm, haizzzz... Mấy cô gái khác cậu đã thăng tay xử lý, tại sao chỉ có mỗi con bé này là cứ im lặng? Anh cho cậu hay, nếu cậu không giải quyết dứt điểm, đừng nói là nổi lại tình xưa, sợ là nút thắt này chưa mở lại buộc thêm một nút khác nữa rồi."

Trịnh Nhất Khôi cầm lấy tài liệu quản lý Huân đưa qua, không cần đọc hết anh cũng biết nội dung là gì. Chẳng qua cái này không quan trọng, đợi khi anh gặp được An Du sẽ từ từ nói cho cô biết rõ sự thật. Đến lúc đó, chỉ cần cô hiểu anh là được, An Du của anh bất kể chuyện gì cũng bình tĩnh suy xét một cách thấu tình đạt lý.

Bốn năm trước, anh đồng ý chia tay vì anh có lỗi với cô, anh chưa thể cho cô một lời cam kết chắc chắn, cũng chưa xử lý ổn thỏa mối quan hệ với Luru Nhã Vân. Nhưng hiện tại đã không còn thứ gì cản trở được anh nữa rồi!

Trịnh Nhất Khôi vô cùng tự tin khẳng định, nhưng anh lại đã quên rồi câu nói "Người tính không bằng trời tính". Con người vốn dĩ đã không thể biết trước ngày mai mình sẽ ra sao thì có thể nào tính toán được cuộc đời người khác!

"Anh yên tâm, không có chuyện gì đâu. Nhã Vân chỉ là ham chơi một chút, con nít nghịch ngợm vài lần sẽ chán thôi!". Tuy Trịnh Nhất Khôi đã chia tay với Luru Nhã Vân, nhưng vì muốn bù đắp, anh luôn đối xử tốt với cô ta, mặc kệ xảy ra chuyện gì anh cũng muốn bao dung cho cô ta.

Khỏe môi quản lý Huân co rút, anh ấy nghĩ thầm: 'Con nít? Già đầu như anh đây còn nể phục thủ đoạn con bé đó. Người mù cũng nhìn ra Luru Nhã Vân có ý, chỉ có chú mày mới hồ đồ như thế'.

Cuối cùng, quản lý Huân chỉ buồn một câu: "Ừ, hy vọng là vậy, đừng để anh thu dọn tàn cuộc hỗn loạn của chú là được... Ấy ấy, đến giờ rồi, mau ra ngoài đi, cố gắng làm tốt buổi phỏng vấn hôm nay, nó nằm trong kế hoạch quảng bá cho album mới của chú đấy!". Anh ấy bỏ ly cà phê vào thùng rác rồi đi thẳng tới mở cửa.

Trịnh Nhất Khôi gạt đầu một cái tỏ ý đã hiểu, liếc nhìn tấm ảnh trên màn hình di động một lần nữa mới cất vào túi quần rồi đứng dậy cùng quản lý Huân ra ngoài.

Chiếc BMW7 màu đen vừa dừng trước cổng một căn biệt thự tại khu Phú Mỹ Hưng, chưa đầy 20 giây sau đã thấy cánh cổng đang khép chặt tự động mở ra.

Một người phụ nữ trung niên với khuôn mặt tươi cười đang đợi ở cửa chính, bà mặc một bộ quần áo ở nhà màu kem sữa, thoạt nhìn đơn giản nhưng đủ thể hiện đẳng cấp một quý bà.

Tài xế mở cửa xe, một đôi chân dài thẳng tắp bước xuống, thấy người phụ nữ đang vẫy tay với mình, đôi môi mỏng hé ra ý cười vui vẻ. Chiếc bóng tai đính viên đá đen lóe lên vài tia sáng mờ hoặc dưới ánh mặt trời, Hồ Thụy Hiền bước lên bậc thang, đi đến vòng tay ôm lấy người phụ nữ trung niên: "Ồ, người đẹp của con, sao mẹ ra tận cửa chờ thế này?"

Bà Cẩm Tú vỗ vỗ vai con trai, nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới rồi cười nói: "Hơn một tháng không thấy mặt, mẹ về nhà con lại đi đám cưới thay ba con, tất nhiên là nhớ con nên mới đi ra đây chờ rồi."

Hồ Thụy Hiền choàng tay qua vai bà, hơi cúi người xuống, vừa kéo bà đi vào nhà vừa cất giọng trêu chọc: "Mẹ với ba đi công tác luôn tiện thực hiện chuyến du lịch nghỉ dưỡng hâm nóng tình yêu, còn nhớ tới con trai đang làm lụng vất vả của hai người ở nhà sao?"

Chân mày bà Cẩm Tú nhíu lại tỏ ý răn dạy nhưng trong ánh mắt và lời nói có thể thấy toàn sự cưng chiều: "Cái thằng này, lớn rồi mà ăn nói không đứng đắn gì hết, thế này thì làm sao lấy vợ? Sao rồi, lần đầu tiên đi đám cưới ở dưới quê, có chuyện gì vui kể cho mẹ nghe coi?"

"Cũng rất đặc biệt ạ, phong cách dân dã khác với kiểu thành thị xa hoa". Quan trọng hơn là tìm thấy người làm cho anh hứng thú, Hồ Thụy Hiền âm thầm bổ sung một câu.

Bà Cẩm Tú lại chuyển đề tài: "Thế có gặp cô nào ăn ý không? Con cũng đủ lớn rồi, tranh thủ lấy vợ sớm cho mẹ bồng cháu đi!".

Hồ Thụy Hiền dựa vào lưng ghế salon, bĩu môi: "Mẹ, con mới đi làm hơn 1 năm nay, còn chưa chơi đã mà mẹ đã bắt con đeo gông lên cổ à, con không muốn bị sớm quá đâu, thế nên mẹ đợi vài năm nữa đi nha!".

"Ai bảo con là con một. Nhiệm vụ chính của con là bổ sung con cháu cho nhà mình thôi. Dù sao tiền ba mẹ kiếm cũng đủ nuôi hơn một đội bóng đá, con không cần lo lắng chuyện nuôi vợ nuôi con".

Thật ra bà Cẩm Tú cũng không muốn ép con trai lấy vợ sớm. Nhưng vì dòng họ thừa thót, bà cũng không còn cách nào khác.

Lúc bà mang thai Hồ Thụy Hiền, gia đình vẫn còn trong giai đoạn khó khăn, tâm trạng lo lắng bất an cộng thêm việc thiếu dinh dưỡng đã dẫn đến việc sinh non, con trai yếu ớt phải nằm trong lồng ấp suốt 5 tháng đầu tiên.

Hai vợ chồng bà đau đớn không thôi, bà hối hận tại sao mình không biết quý trọng đứa con này, chính vì vậy hai vợ chồng quyết định không sinh con thêm nữa, chỉ dành toàn bộ tình yêu thương cho đứa con trai này.

Cái tên Hồ Thụy Hiền là lấy tên hiệu của trạng Lường mà đặt thành, bà hy vọng con mình dù không bạo dạng, lực lưỡng như con trai người ta, nhưng sẽ trở thành một người thông thái, tài đức như văn sĩ đời xưa.

Tuy nhiên, thằng con cưng này của bà từ khi còn nhỏ luôn nghịch ngợm, lớn lên không những khỏe mạnh bình thường mà còn thích quậy phá khác thường. Từ khi đi học, Hồ Thụy Hiền xưng bá số 2 thì không ai dám nhận số 1.

Chuyển qua trường mới 1 tháng, bà đã bị mời lên gặp giáo viên chủ nhiệm 3 lần. Hết cách dạy dỗ, bà quyết định nghe lời bạn thân, cho Hồ Thụy Hiền về quê đi học với cậu con trai của gia đình đó, cũng chính là Trịnh Nhất Khôi.

Hai đứa dù gì cũng chơi thân với nhau từ nhỏ, bà mong con mình học được bình tĩnh và biết kiềm chế bản thân hơn từ thằng bé kia.

Rất cục, tính quậy phá có giảm đi nhưng thói ngẫu hứng lại ngày càng tăng. Càng lớn bà càng không nắm bắt được suy nghĩ của Hồ Thụy Hiền, đôi lúc anh giống như một đứa con nít làm nũng với bà, lắm khi lại âm thầm đến rợn người.

Nhưng có thể nào cũng là máu mủ ruột rà, anh muốn cái gì, bà sẽ làm tất cả để cho anh. Cũng chính vì tư tưởng này của bà Cẩm Tú, một bi kịch về sau suýt tí nữa không thể nào vãn hồi.

Hồ Thụy Hiền cười cười lảng sang chuyện khác, hiện tại anh không muốn thảo luận chuyện này.

Không phải Hồ Thụy Hiền không muốn nghe lời mẹ.

Trước đây, đối với anh, lấy ai làm vợ cũng như nhau, đơn giản là anh muốn tìm một nàng dâu chịu sinh con dưỡng cháu cho ba mẹ mình vui vẻ.

Đối với Hồ Thụy Hiền, phụ nữ chỉ là công cụ để anh thỏa mãn dục vọng của mình. Còn vợ, chẳng qua là một danh xưng mà thôi.

Có điều, gặp lại người con gái đó, cảm giác hưng phấn khi bắt gặp con mồi ngon miệng một lần nữa trời dấy mãnh liệt trong anh.

Hồ Thụy Hiền đồng ý giúp Trịnh Nhất Khôi tìm Vũ An Du suốt bốn năm không hẳn vì tình cảm bạn bè, mà đúng hơn là vì mong muốn cá nhân anh.

Hồ Thụy Hiền muốn xem thử, phải chăng ngoài cô, không ai có thể làm cho anh thấy hứng thú?

Anh vẫn luôn nhớ nhưng đoạn thời gian cùng cô "chơi đùa", đáng tiếc nó kết thúc quá sớm.

Đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện người thứ hai tạo cho anh kích thích như vậy, làm sao anh không nhớ nhưng cô đây?

Nếu ngày đó anh không buông tha cho cô, nếu ngày đó người xuất hiện là anh, Trịnh Nhất Khôi có cơ hội tiếp cận cô sao?

Dễ ngọt mẹ mình xong, Hồ Thụy Hiền xin phép bà về phòng nghỉ ngơi.

Khóa cửa phòng xong, anh nằm trên giường lớn ôm ái lấy di động ra gọi một cú điện thoại.

Điện thoại được kết nối: "Alo, dạ em nghe anh Hiền. Anh Hiền có gì dặn dò ạ?"

Hồ Thụy Hiền lười biếng cời từng chiếc cúc áo sơ mi để lộ lồng ngực màu đồng rắn chắc: "Theo dõi một người cho tôi! Cô ấy tên là Vũ An Du, học năm 3 khoa Xã hội học, trường Đại học Khoa học xã hội và Nhân văn. Tôi muốn có tất cả hình ảnh và tư liệu về cô ấy!"

Người ở đầu dây bên kia có chút kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh Hiền của bọn họ ra lệnh theo dõi một người phụ nữ, nghe thấy tiếng hắng giọng thiếu kiên nhẫn, anh ta nhanh chóng đáp lời: "Dạ, em biết rồi anh Hiền, trong vòng 2 ngày em sẽ giao đầy đủ tài liệu cho anh... Dạ, em chào anh!"

---

Châu làm xàm: Có ai thắc mắc gì không? Hồi đi, hồi đi, Châu tí ta tí tòn nói cho nghe. He he, bà con đọc xong cho Châu 1 cái like đi!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 8: Cách Ngược Đãi Bản Thân Tốt Nhất (Bản Mới)

## Chương 8: Cách ngược đãi bản thân tốt nhất

Nếu như An Du biết rằng sau buổi chiều hôm nay, mọi "hình ảnh" của cô đều được ghi lại làm "kỷ niệm" thì không biết bây giờ cô còn tâm trạng thảnh thơi làm bữa sáng ngon lành hay không?

Sau thảm cảnh bốn năm trước, lúc cô nôn ra máu mà ngất đi trong phòng thi đại học, An Du đã ngộ ra một lý lẽ thế này "Cách ngược đãi bản thân tốt nhất là tự ngược đãi dạ dày của chính mình".

Có lẽ vì mọi nơi trong cơ thể bạn đều phải thông qua con đường dạ dày, nên một khi nó "đình công", bạn chỉ có thể đầu hàng vô điều kiện mà thôi.

An Du là một ví dụ điển hình, tốn bao nhiêu năm học hành vất vả, cuối cùng lại vì một lần xuất huyết dạ dày mà bỏ luôn kỳ thi năm đó.

Buồn bã tuy có đó, khổ não cũng nhiều lắm thay, nhưng may mắn là tình trạng chỉ mới chuyển biến xấu, sau khi điều trị bằng kháng sinh, rồi làm phẫu thuật cắt bỏ một phần dạ dày sẽ có thể khôi phục lại bình thường, chỉ cần chú ý vấn đề ăn uống mà thôi.

Nhưng gia đình An Du khi đó, đến tiền cô đi thi đại học cũng là tự mình đẻ dành, thế thì chi phí phẫu thuật ở đâu mà ra?

Đừng nói đến có bảo hiểm y tế, ở đất nước này, chế độ đãi ngộ của nó thật sự không thể trông cậy được!

Cô ban đầu nhập viện là nhờ mấy anh chị sinh viên tình nguyện, ý thức cuối cùng cô vẫn cảm giác được cơn đau quặn thắt ở vùng thượng vị dạ dày, cuối cùng là mùi máu tanh tràn ngập trong miệng.

An Du nghĩ đến tình huống xấu nhất cũng là bị ung thư thôi, phải cố gắng lắm mới tỉnh lại được, nhưng không có người thân nên bệnh viện cũng chỉ cấp cứu, muốn nhập viện phải có gia đình đến.

Lần đó, cô nằm trên giường bệnh một ngày một đêm, đến tờ mờ sáng thì mơ mơ hồ hồ nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng, đôi mắt đỏ hoe hiện rõ sự lo lắng của mẹ.

Từ lúc hiểu chuyện tới giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên cô thấy mẹ có biểu hiện như vậy.

Cô vẫn biết mẹ chưa bao giờ ghét cô, có lẽ mẹ cũng yêu cô, nhưng gương mặt cô lại làm mẹ nhớ đến người đó nên mẹ mới luôn hờ hững, thậm chí nhiều lúc giống như cô không phải là con gái của bà vậy.

Mẹ rất chiều Minh Hải, cô cũng thương nó, nhưng phút chốc nào đó cô cũng biết ganh tỵ, biết hờn dỗi, biết tủi thân vì không được yêu thương.

Nhưng mà những cái đó thì là gì chứ? Người phụ nữ ngồi trước mặt cô đây vẫn là mẹ của cô.

Dù cho bà đã từng làm gì thì cô vẫn là đứa con gái bà mang nặng đẻ đau, dù biết sinh cô ra bị người đời chê trách, bà cũng muốn giữ lại sinh mạng nhỏ bé này, và dù chính bà cũng không biết đứa con ấy là gái hay trai.

Cô không oán mẹ bao giờ. Nói thật lòng, cái lúc mẹ cương quyết muốn cô nghỉ học, lòng cô đã lạnh giá, nhưng giờ này đây, nhìn thấy gương mặt tiều tụy như già thêm mười tuổi của bà khiến cô phải nghẹn ngào.

Giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống, cô run run cất tiếng gọi mẹ.

Vũ Mỹ Hà nhìn đứa con gái mình luôn trốn tránh mà nước mắt chảy không ngừng.

Tuy bà đã sinh An Du ra, nhưng bà lại không có dũng khí đối mặt với những đường nét hao hao giống người đàn ông đó.

Đứa con gái này cũng thừa hưởng hầu hết vẻ đẹp dịu dàng của bà, nhưng rốt cục bà vẫn không thể bỏ qua những điều kia mà yêu thương nó được.

Nếu có người hỏi, đời này, điều gì làm Vũ Mỹ Hà - bà cảm thấy hối tiếc nhất, bà sẽ không cần suy nghĩ mà thốt nên: "Đứa con gái duy nhất của tôi, với nó, tôi chưa từng làm một người mẹ đúng nghĩa!".

Chỉ là cái nắm tay của mẹ, nhưng An Du lại ngỡ như mình được sinh ra lần nữa, lúc này, cô không bình tĩnh nổi nữa, òa khóc như một đứa trẻ.

Cô sợ, cô thật sự sợ mình cứ vậy mà ra đi nhưng vẫn chưa làm được gì.

Lúc cô tỉnh lại lần đầu tiên đã là buổi chiều, bác sĩ đến khám cho cô, hỏi han khi nào người nhà mới tới, dặn dò y tá lấy máu cô thêm lần nữa để đem đi xét nghiệm, An Du chỉ nở nụ cười nhàn nhạt mà hỏi về bệnh chính mình.

Ban đầu, bác sĩ không muốn trả lời cô nên tìm cách vòng vo, cuối cùng thấy thái độ cô bình tĩnh, tuy tuổi còn nhỏ mà gặp chuyện cũng không chút bi

quan hay khóc là âm ỉ nên mới nói thật cho cô nghe.

Phẫu thuật này không khó, quan trọng là phải thực hiện càng sớm càng tốt, theo như thể trạng của An Du lúc đó, nhất định phải tiến hành phẫu thuật trong vòng 72 giờ, thuốc kháng sinh chỉ có thể cầm cự cho cô trong khoảng thời gian đó.

Nếu kéo dài, vết loét có thể bị nhiễm trùng, tệ nhất là nếu bị lan rộng, tình trạng nôn máu sẽ càng nhiều, khả năng biến chứng dẫn đến ung thư dạ dày cũng không phải thấp.

Nghe xong, An Du chỉ cười nhẹ nhàng, còn nói vài câu cảm ơn bác sĩ nhưng không trả lời khi nào người thân cô tới, cũng như gia đình có khả năng chi trả 70% chi phí phẫu thuật kia không.

Từ trước tới nay, cô vẫn cứ âm thầm chịu đựng, đợi đến khi mọi người biết đến sự việc thì có lẽ chuyện đã trôi qua từ lúc nào rồi.

Vậy mà giờ nhìn thấy mẹ ngồi đây, cô bỗng trở nên yếu đuối đến không ngờ.

An Du cũng chỉ mới 18 tuổi, An Du rốt cục cũng chỉ là một cô bé 18 tuổi mà thôi!

Cả nhà biết tin cũng là nhờ mấy người sinh viên tình nguyện kia gọi điện thoại thông báo.

Mẹ cô khóc đến nấc nghẹn, Trần Minh Hải thấy thế đành giành lấy điện thoại để hỏi rõ mọi chuyện. Trần Trung Kiên tuy không phải ba ruột cô, lại là người ít nói nhưng xưa nay cũng cố gắng đối xử tốt nhất với đứa con riêng của vợ mình.

Mặc dù, ông không có điều kiện vật chất đầy đủ, bản thân An Du cũng chưa từng đòi hỏi ông cho cô cái gì, nhưng ông luôn cảm thấy mình nợ cô, để cô sống với bà ngoại cũng là chuyện khiến ông áy náy vô cùng.

Cả nhà quyết định không báo cho bà ngoại An Du chuyện này, mẹ cô gom góp ít tiền lên thành phố trước với cô, ba dự định tìm cách đi vay mượn ít tiền của người quen.

Nếu không đủ, có lẽ ông sẽ rao bán miếng đất hương quả mà ba ông để lại, cho dù má ông có mắng chửi đi chăng nữa, ông cũng sẽ bán đi để lo cho cô.

Sau này, An Du mới biết những chuyện kia, trước đây, tuy cô tôn trọng người ba dự định này, nhưng không có quá nhiều tình cảm, tính cách lạnh nhạt cũng khiến cho khoảng cách giữa họ trôi xa.

Quả nhiên, lúc đó, cô vẫn còn là trẻ con, dù hiểu chuyện hơn người khác thì có đôi khi việc "thể thái dân tình" cô cũng không sao thông suốt hết được.

Thế nên, dù cuối cùng chi phí phẫu thuật của cô không phải do Trần Trung Kiên bán miếng đất hương quả đi mà lo liệu, nhưng tình cảm cha con của hai người lại vẫn tăng lên rõ rệt.

Kể ra, đúng là ông trời không bao giờ tuyệt đường sống của con người.

Bà ngoại cô không biết làm thế nào biết tin, mà tin tức đó đồng thời cũng lọt vào tay người bạn già lâu năm mới từ Úc trở về của bà, cũng chính là ông ngoại nuôi - người đặt tên khai sinh cho An Du.

Ông ngoại nuôi của An Du hay được người ta gọi là cụ đồ Nguyễn, ông trước khi ra nước ngoài định cư cùng con cháu vẫn luôn là một thầy giáo chuẩn mực, yêu thích nghệ thuật viết thư pháp cổ.

Cái tên An Du mà ông đặt, An trong chữ Bình an, Du trong chữ Du hành. Ông nói: ông hy vọng đứa cháu gái nuôi này dù đi đến nơi nào, dù đi bao xa cũng sẽ được bình an, vui vẻ.

Hai người bạn già lo lắng cũng tức tốc đón xe đi thành phố, cụ đồ Nguyễn không cho phép lấy lý do nào từ chối sự giúp đỡ của ông.

Mặc dù, ông chỉ nhìn An Du lớn lên đến năm 2 tuổi nhưng một khi đã nhận cô làm cháu gái thì ông chăm lo cho cô cũng là việc phải lẽ.

Ngày hôm sau, An Du được đẩy vào phòng phẫu thuật, ca phẫu thuật được tiến hành nhanh chóng và rất thành công.

Nhờ có sự chăm sóc của mẹ, cô hồi phục rất nhanh, cụ đồ Nguyễn trước khi trở về Úc cũng ghé thăm và nói chuyện với cô.

Ông hy vọng đứa cháu gái nuôi này tiếp tục con đường học vấn, ông sẵn lòng giúp đỡ bất cứ khi nào cô gặp khó khăn.

Cụ đồ Nguyễn để lại cách thức liên lạc cho An Du rồi cùng với con trai ra sân bay.

Tất nhiên An Du chưa bao giờ có ý nghĩ từ bỏ việc học hành, cô đã quyết định ôn thi lại, nhưng cô cũng không định làm phiền người ông hiền từ này.

Cô đã nhận được quá nhiều thứ, phải biết thế nào là đủ, người tham lam chưa bao giờ có kết cục tốt, cô vẫn thích tự mình nỗ lực hơn.

Sự thật chứng minh An Du đã làm được, làm rất tốt, và cô thay đổi hẳn thói quen của mình.

Cho dù đôi lúc vẫn "quên mất" việc ăn, nhưng nếu có thời gian, cô luôn dậy sớm để làm bữa sáng cho mình.

-----

Windy xuống lầu thì đã thấy phần ăn sáng của nó đặt ngay ngắn trên bàn, An Du thì vẫn lay hoay trong bếp.

Nhóc con chỉ ngửi mùi đã thefınchayr nước miếng, vừa ngồi xuống ghế, nó liền hỏi với vào trong bếp một câu: "Du Du, chị đang làm món gì vậy?".

"Chị đang làm mỳ xào hải sản cho chị, em ăn nhanh đi rồi đi học!" An Du trả lời, tay vẫn không ngừng đảo chảo trên bếp gas.

"Vậy chị có làm cho anh hai không? Anh hai cũng chưa ăn sáng á, anh hai còn nhờ em bảo chị pha cho anh ly cà phê ít đường". Windy cẩn thận dò hỏi.

Trong bếp im lặng một lúc mới nghe thấy tiếng trả lời: "Không, chị không rảnh. Anh hai em có tay có chân, lớn rồi, muốn ăn thì tự lăn vào bếp đi."

Windy dạ một tiếng như mèo kêu, nhưng gương mặt thì hờ ha hớn hờ. Nó biết rõ sau chuyện buổi sáng, Du Du của nó vẫn còn hơi hậm hực thì làm sao có thể nấu đồ cho anh hai của nó.

Windy biết rõ tính tình An Du, trông thì có vẻ dễ gần thế thôi, nhưng không ai biết được, lúc mới gặp mặt, nếu nó không phải là một đứa trẻ mới 8 tuổi, nếu gương mặt nó không phải thuộc dạng ngây thơ, đáng yêu, nếu nó không che giấu đuôi cáo con của mình thì đời nào nó được cô chịu chuộng, nhường nhịn như bây giờ.

Windy không biết lý do tại sao, nhưng nó biết Du Du của nó chỉ xiêu lòng với trẻ con, còn người lớn, nhất là với đàn ông, cô vẫn luôn lạnh nhạt, nói chính xác là không để vào mắt.

Nhưng Du Du của nó tuyệt đối là con gái chính hiệu, chỉ là, chỉ là đến giờ nó vẫn không rõ tại sao cô như thế mà thôi.

Trong lòng Windy âm thầm thương tiếc cho anh hai nó không có phúc ăn đồ An Du nấu, mặc khác cũng có một chút tò mò, không biết khi anh hai nó xuống nhà rồi nhìn thấy An Du ngồi ăn một mình mà không để ý đến mình thì sẽ có kịch vui gì xảy ra.

Anh hai của nó chưa bao giờ là người chịu để bản thân chịu thiệt thòi, Du Du của nó lại là người cứng đầu, nếu hai người này giao chiến, nó thật muốn xem thử mèo nào cắn mỉu nào đây.

Windy vừa cười tủm tỉm vừa ăn bữa sáng của mình, đến khi uống hết cốc sữa rồi lau miệng sạch sẽ, nó mới đứng dậy đi học: "Du Du, em đi học nha!".

"Ừ, đi học vui vẻ!". An Du đang pha tách cà phê cacao mỉm cười nhìn bóng dáng Windy bước ra cửa.

Chưa đầy 15 giây sau lại thấy nhóc con đứng ở cửa bếp cười gian xảo với cô: "Du Du, chúc chị may mắn!".

An Du còn chưa kịp hỏi nó muốn chúc cô may mắn điều gì thì nhóc con đã chạy ra khỏi cửa. Hy vọng nó không lại nghĩ ra trò chơi tinh quái nào nữa, mấy ngày gần đây, việc thi cử cộng với việc ở đài truyền hình đã khiến cô không còn dư hơi thừa sức.

=====

P/s: Bà con nào khoái có H nhanh thì like với comment cho em nó biết nha!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Em Bị Bệnh Lây Lan Qua Đường Miệng À? (16+) (Bản Mới)

Chương 9: Em bị bệnh lây lan qua đường miệng à?

Lời nhắn của Châu: cuối cùng cũng gặp lại mọi người rồi, Châu đã chỉnh sửa chương 9 này lại để nội dung đi theo hướng ổn nhất, từ tính cách nhân vật đến câu chuyện kí ức đều sẽ có liên quan chặt chẽ đến kết cục sau này, hy vọng mọi người sẽ thích! Cảm ơn, gặp lại ở chương 10 nhé!

-----

Ngân Kha vừa ra khỏi phòng tắm, khăn tắm quấn ngang hông lộ ra đường nhân ngư bóng mắt, trên tay anh cầm một cái khăn lông khác vừa đi vừa lau tóc.

Với chiều cao trên một mét tám, đôi chân thon dài thẳng tắp của Ngân Kha khiến nhiều người mẩu ganh tỵ. Làn da anh trắng tự nhiên, mềm mịn nhưng đáng người lại cứng cáp, một nét đẹp nam tính mà mềm mại. Mặc dù, anh không thuộc dạng đàn ông lực lưỡng nhưng với thân hình này cũng đủ làm người ta phun máu mũi.

Ngân Kha mở tủ lấy quần áo, vừa mặc xong thì điện thoại đổ chuông...

"Alô."

"Con trai, con định chừng nào mới về nhà đây? Về nước mà chỉ gửi hành lý về nhà, người thì chẳng thấy đâu."

Ngân Kha bật loa ngoài, đi đến trước gương chải lại mái tóc: "Mẹ, con đi dự hội thảo khoa học chứ có phải đi chơi đâu. Bây giờ không phải con đang ở nhà sao?"

"Con ở nhà? Con về nhà lúc nào đó?"

"Khuya hôm qua."

"Con đã gặp An Du chưa? Mẹ có nhớ con bé trông Windy mấy ngày đó."

"Gặp rồi ạ." Chẳng những gặp mà còn ôm nhau ngủ nữa kia, Ngân Kha âm thầm bổ sung một câu rồi lại cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm, nhưng nhất thời anh vẫn chưa tìm ra chỗ nào không đúng nên đành hỏi chuyện khác: "Ừa, mà má Tư đâu mẹ, nghỉ làm luôn rồi à?"

"Má Tư xin về quê 3 tháng để chăm sóc con dâu mới sinh cháu nội rồi. Nhưng mà con yên tâm, có An Du ở nhà con sẽ không lo bị đói đâu. Mẹ có nói với con rồi mà, con bé ngoan hiền mà cũng giỏi giang nữa."

Nghe mẹ nói xong anh cũng ậm ừ cho qua, anh làm gì còn nhớ mẹ nói với anh chuyện của cô bé đó lúc nào.

Nhưng suy nghĩ một chút, Ngân Kha khẽ nhủ mày: "Mẹ, sao mẹ không nói cô bé đó cũng ở nhà chúng ta? Lại còn ngủ ở phòng cũ của con nữa."

Đầu dây bên kia cười nhẹ: "Mẹ nhớ lần trước gọi điện thoại cho con có nói qua rồi mà! Nhưng không phải mẹ đã chuẩn bị cho con một phòng mới, vừa to vừa rộng, vừa hiện đại ở lầu hai rồi sao? Con không thích à, nếu không thích chỗ nào thì kêu thợ đến sửa lại theo ý con là được mà."

Anh cố nhớ lại lần trước gọi điện thoại mẹ đã nói gì, nhưng anh chịu, lúc đó anh đang chuẩn bị hoàn tất dữ liệu cho một hạn mục nghiên cứu mới, làm gì có tâm tình để ý lời mẹ nói. Xoay người nhìn một lượt khắp căn phòng mới này, rất tốt, rất cũng rất hợp ý anh: "Thôi ạ, cũng không có vấn đề gì, như thế được rồi mẹ... Hm, vậy rốt cục cô bé đó ở đây luôn à?"

Lê Bích Châu nghe con trai hỏi đi hỏi lại, giọng điệu có chút mất kiên nhẫn thì cười ra tiếng, sao bà không biết con trai mình thế nào chứ: "Không, An Du ở nhà trọ của nó, trước đây cũng vì má Tư về quê mà con bé có ở nhà ta khoảng 1 tháng để tiện giúp đỡ công việc cho ba mẹ. Ba mẹ thấy khi Windy ở cạnh con bé thì hoạt bát hơn, nên muốn con bé dọn qua ở cùng nhà mình luôn, nhưng nói thế nào con bé không chịu. Lầu hai trước nay lại chỉ có mỗi phòng tập thể dục là được sử dụng, mấy phòng khác để trống cũng không làm gì. Nhà ta ít khách đến chơi, ba con mới quyết định đem hai căn phòng khách thiết kế lại thành phòng mới cho con. Còn phòng cũ của con, mẹ để người ta sắp xếp thành phòng cho An Du, mỗi khi con bé có ở lại cũng tiện cho việc chăm sóc Windy."

Ngân Kha nghe mẹ giải thích xong mới thờ ơ ra một hồi, không phải anh có ác cảm nên không muốn cho cô bé kia ở lại đây, chẳng qua chỉ vì anh không thể mà thôi: "Con biết rồi, thôi con cúp máy đây, một lát con có hẹn bàn công việc rồi. Bye mẹ!"

Ngân Kha cũng không để ý điện thoại trên giường đã tắt chưa, anh đi sang phòng làm việc ở nhà mà ba đã sai người thiết kế lại cho anh.

Mấy thùng giấy chuyển về từ Mỹ vẫn được đóng gói cẩn thận.

Bên trong là sách và tư liệu các công trình nghiên cứu của anh về hệ thống quản lý mạng lưới an ninh quốc gia và một số ứng dụng khoa học về hàng không vũ trụ.

Anh cẩn thận mở một cái thùng, lôi ra một tập hồ sơ.

Thư mời đến giảng dạy của Hiệu trưởng trường Công nghệ thông tin Đại học Quốc gia thành phố Hồ Chí Minh.

Ngân Kha nhếch môi cười bất đắc dĩ nhìn mấy tờ giấy. Nếu không phải do ba anh kiên quyết bắt anh về đây, còn mẹ thì mỗi lần bay sang là mỗi lần nước mắt ngân nước mắt dài thì không có lý do gì anh phải về nước. Như vậy cũng không cần nhận thư mời giảng dạy này làm gì, anh tự biết trình độ "gỗ đầu trẻ" của mình như thế nào.

Ai cũng cho rằng người đi nước ngoài học tập nên quay về quê hương cống hiến sức mình, tránh cho tình trạng chảy máu chất xám, cũng góp phần xây dựng đất nước ngày càng đi lên.

Nhưng sẽ có bao nhiêu người làm điều đó?

Nếu nói Việt Nam là quê hương anh: cũng chưa hẳn; nói mẹ anh là người Việt Nam: đúng; nói ba anh cũng mang một nửa dòng máu Việt: không sai.

Nhưng anh không sinh ra ở Việt Nam, nơi Ngân Kha chào đời là thủ đô London của nước Anh, 13 năm tuổi thơ hoàn toàn không có chút kí ức nào liên quan tới mảnh đất hình chữ S này.

Mười bốn tuổi, anh theo ba mẹ về nơi này sinh sống theo ý của nguyện của ông nội.

Ông nội muốn con trai mình hoàn thành tâm nguyện còn dở dang của ông, xây dựng một kênh truyền hình tầm cỡ quốc tế tại Việt Nam.

Và ba mẹ mang theo anh trở về không hẳn là vì ông nội, mà còn là vì anh.

Đó là lý do tại sao khi hoàn thành chương trình học tại đại học Massachusetts (MIT) năm 21 tuổi, anh cũng không cần quay về Việt Nam gánh vác trách nhiệm, mà vẫn cứ ở nước Mỹ vừa làm việc vừa học lên tiếp.

Trong vòng 5 năm, Ngân Kha đã thành công lấy được học vị tiến sĩ, số lượng công trình nghiên cứu khoa học luôn làm người khác phải cúi đầu thán phục.

Tuy nhận được rất nhiều lời mời làm việc tại các cơ quan và tập đoàn hàng đầu thế giới, nhưng điều làm người khác khó hiểu là tại sao anh không hề nhận lời làm việc chính thức cho bất kỳ một nơi nào.

Ngân Kha chỉ đồng ý hợp tác trong các dự án nghiên cứu phát triển, ngoài ra, điều kiện đầu tiên là anh sẽ không phải tiếp xúc với phụ nữ, nếu không đủ điều kiện hấp dẫn đến đâu anh cũng từ chối thẳng thừng.

Bên ngoài, anh không sử dụng cái tên Hoàng Lê Ngân Kha, nên đối với việc này, nhiều tin đồn trong giới IT chỉ luôn tung tin đồn về anh rằng: Người đàn ông thiên tài của đại học MIT - Zeven chính là "gay".

Anh cũng không lên tiếng đính chính sự thật khiến cho người ta càng thổi phồng hơn, cũng nhận định là anh ngầm thừa nhận.

Còn trong công việc, cái khiến người ta không nhận được là lúc tiến hành nghiên cứu thực nghiệm, nhiều khi vẫn không thấy Ngân Kha xuất hiện, cái có mặt chỉ là các dữ liệu nghiên cứu liên quan, các hướng dẫn và phân tích thông số kỹ thuật có chữ ký tên anh.

Thời gian đầu, một số đối tác khó tính rất bất mãn với cách làm việc này của Ngân Kha, có nơi còn chấm dứt hợp đồng, hủy luôn việc tài trợ cho nghiên cứu của anh.

Nhưng việc đó cũng không ảnh hưởng gì tới tính cách con người Ngân Kha, đối với anh, không có người này thì còn người khác.

Mỗi người đều có quyền lựa chọn của riêng mình, chỉ cần bản thân họ không hối hận là được.

Chính vì điều đó, khi xảy ra vấn đề hợp tác, anh đều bình tĩnh tìm đối tác mới cho mình.

Và hiển nhiên, khi kết quả nghiên cứu thành công, lợi nhuận thu về với giá trị khổng lồ cho những đối tác mới đã làm các nhà đầu tư cũ phải ngậm ngùi hối tiếc, có lẽ họ còn hận không thể giết chết chính mình vì sao lại hồ đồ như vậy.

Ngân Kha chính là một trong số những kỳ tích hiếm hoi của dòng máu Việt trên đất Mỹ, tuy vẫn mang quốc tịch Anh, nhưng thành công của anh đã cổ vũ rất nhiều cho thế hệ trẻ du học sinh Việt Nam.

Tuy rằng lần này quay về mang danh nghĩa là do bị bề trên ép buộc, nhưng cũng coi như là công hiến tí sức hèn lực mọn của anh cho đất nước này.

Nhưng cũng nhờ vậy mà mẹ anh đã thỏa thuận không ép buộc anh phải tiếp xúc với phụ nữ nữa.

Anh là người đồng tính???

Chuyện hoang đường!!!

Mặc dù đối với dư luận bên ngoài, Ngân Kha luôn thờ ơ làm thinh, nhưng không có nghĩa anh thừa nhận mình là gay. Im lặng chẳng qua chỉ để cuộc sống anh yên bình hơn, tuy là đôi khi cũng gặp phải những chuyện dở khóc dở cười.

Anh là người đàn ông rất bình thường, nhưng thay vì nói anh không thích phụ nữ thì nói đúng hơn là anh sợ phụ nữ.

Những kí ức kinh hoàng đó luôn là nỗi ám ảnh không lời đối với Ngân Kha.

Với gương mặt được thừa hưởng những đường nét quá hoàn mỹ, nên dù là con lai, anh vẫn không phải gặp bất kỳ tình huống kỳ thị nào, mọi người đều vây quanh anh, tốt với anh, thương yêu anh.

Cho đến năm 10 tuổi, anh bị một người phụ nữ bắt cóc, đáng sợ hơn khi bà ta chính là mẹ của một bạn học nữ trong lớp anh.

Bà ta giam Ngân Kha trong một căn phòng tối, chỉ có một lỗ thông gió nhỏ trên tường, nhờ đó phân biệt được ban ngày hay ban đêm.

Anh bị lột hết quần áo, tay trói chặt sau lưng, miệng bị dán băng dính, không thể kêu la, chỉ có thể phát ra một chút âm thanh từ cổ họng.

Ngân Kha khi đó vô cùng sợ hãi, muốn gào khóc, muốn kêu cứu nhưng lại bất lực, sau đó, anh cũng không khóc nữa, chỉ cố gắng kiên trì chờ đợi có người đến giải cứu cho mình.

Đến giờ ăn, có khi tự bà ta sẽ mang cơm vào, có khi là người khác, nhưng đều là phụ nữ.

Mỗi lần cửa mở là một lần nỗi sợ hãi trong anh dâng lên đến tột cùng. Bóng đèn trên đầu chiếu thẳng vào người, sau đó là tiếng bước chân ngày một đến gần, anh lùi sát vào góc tường, cúi đầu nhắm mắt, cơ người lại thật chặt nhưng cũng không tránh khỏi đôi bàn tay ghê tởm của những người phụ nữ đó.

Họ kéo lê anh đến phía dưới ánh đèn, anh càng gầy dựa, những vết thương trên cơ thể sẽ càng nhiều, không phải bằng hung khí gì khác, mà bằng chính những móng tay sắc nhọn.

Khi anh học được cách nhẫn nhục chịu đựng để cơ thể không bị tổn thương nữa thì mỗi lần cánh cửa đó mở ra, không phải một mà là 2, 3 người phụ nữ tiến vào.

Họ vây xung quanh anh, xem anh như một con búp bê mà chơi đùa.

Vài ngày sau, cơn ác mộng kinh hoàng nhất mới thật sự bắt đầu.

Người phụ nữ dẫn đầu đi vào chính là mẹ của cô bé học cùng lớp anh, bà ta nắm tay cô bé đẩy đi vào, đẩy xuống bên cạnh anh.

Trên người bà ta chỉ mặc đồ lót, trong mắt Ngân Kha dâng trào lên sự tuyệt vọng, dù còn nhỏ tuổi, nhưng anh ý thức được nguy hiểm đang đến gần mình, càng cố sức lui về sau.

Nhưng bà ta chỉ nhìn anh cười một cách man rợ rồi quay ra cửa, một lát sau, đám phụ nữ kia cũng tiến vào, còn hợp sức kéo lê một người đàn ông đã ngất xỉu vào.

Ghê tởm nhất không phải họ xâm phạm Ngân Kha mới 10 tuổi, mà là họ bắt anh và cô bé học cùng lớp kia chứng kiến cảnh một người đàn ông to lớn khác bị họ bắt trói tứ chi, đánh tỉnh rồi lại tiêm thuốc, thay phiên cưỡng hiếp và tra tấn cho đến khi người đàn ông đó ngất xỉu, máu me đầy người.

Nếu anh dám nhắm mắt hay quay đầu đi không xem thì cô bé kia sẽ bị đánh, bản thân anh cũng bị cào đến ứa máu khắp người.

Trong suốt gần một tháng tại nơi đó, tinh thần Ngân Kha cứ bị tra tấn từng chút một như vậy, cơ thể anh phản ứng ngày một mãnh liệt, mỗi một lần nhìn đều không ngừng nôn đến ra máu.

Đến một ngày, họ lại mở cửa phòng đi vào, nhưng lần này không có người đàn ông kia, chỉ có cô bé đó đi theo phía sau họ, thân thể trần truồng, ánh mắt nhìn anh vừa hoảng sợ lại không biết phải làm như thế nào.

Họ bắt cô bé ngồi lên người anh, bắt đầu từng mỗi một động tác vuốt ve đều tái hiện cảnh mà họ đã làm với người đàn ông kia, Ngân Kha nhớ lại cảnh tượng đó rồi cảm giác được cô bé đang run run chạm vào mình, anh ra sức vừa hét lên vừa lắc đầu kịch liệt, dạ dày bắt đầu muốn nôn.

Họ thấy vậy liền dán băng dính lên miệng anh, ra dấu bảo cô bé kia tiếp tục.

Ở trường, anh không thân với cô bé đó, chỉ thấy người bạn này vô cùng im lặng nhưng cũng không tò mò hỏi han. Bây giờ, có lẽ anh đã biết nguyên nhân.

Cô bé kia nhìn anh, vẫn không dám ngồi lên người anh, sau đó lại quay qua khóc lóc cầu xin đám phụ nữ đó, nhưng họ chẳng những không có một chút thương xót còn nhẫn tâm đánh đập.

Lúc này, một tiếng súng vang lên, cánh cửa bị đập mở ra đập vào tường một tiếng vang dội, cảnh sát ập vào bắt người.

May quá, may quá... anh đợi được rồi, anh đợi được rồi!

Cuối cùng, Ngân Kha chịu không nổi nữa đã ngất đi, vụ án nhanh chóng khép lại, nhưng nỗi ám ảnh lại theo đuổi anh cho tới bây giờ.

Sau khi tỉnh dậy trong bệnh viện, ngoài vết thương ngoài da trên người căn bản anh không có vấn đề gì lớn.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy phụ nữ đến gần anh trong phạm vi 2m, Ngân Kha lại điên cuồng la hét rồi bắt đầu nôn không ngừng cho đến khi ngất đi.

Ngay cả Lê Bích Châu là mẹ anh cũng không đến gần được, bác sĩ chẩn đoán là do chấn thương tâm lý gây ra. Có lẽ theo thời gian trôi qua, kết hợp với điều trị tâm lý sẽ có khả năng hồi phục.

Nhưng ba năm liên tiếp sau đó, Ngân Kha giống như giam mình vào một thế giới khác, anh tiếp nhận chương trình học tại nhà, cũng không muốn gần gũi ai, thỉnh thoảng ba anh sẽ vào phòng nói chuyện với anh, nhưng mẹ anh chỉ có thể đứng bên ngoài cánh cửa hỏi han.

Anh biết mẹ khóc rất nhiều, người cũng gầy hẳn đi, nhưng anh không có cách nào khác, dù đã cố thử nhưng tình hình vẫn không có chút khả quan.

Bác sĩ khuyên ba mẹ anh nên thay đổi chỗ ở, môi trường sống thay đổi có thể làm tâm lý anh tích cực hơn.

Cũng chính vì vậy, ba anh mới theo tâm nguyện ông nội mà trở về Việt Nam.

May mắn thay, bệnh tình Ngân Kha đã có chuyển biến tốt hơn, mặc dù anh vẫn tiến hành chương trình học tại nhà như trước nhưng không còn phản ứng bài xích với mẹ nữa.

Khi Windy ra đời, việc chăm sóc đứa em trai bé nhỏ đã giúp cho anh dần tiếp xúc được nhiều hơn với người xung quanh, chỉ là... vẫn trừ phụ nữ.

Sau đó, anh thi đỗ đại học MIT ở Mỹ, mặc dù ba mẹ vẫn lo lắng nhưng cũng đồng ý để anh đi, quyết định đó đã cho thế giới có thêm một thiên tài nữa được lộ diện.

-----

Ngân Kha tốn thời gian 7 tháng để hoàn thành tất cả các công trình nghiên cứu còn lại trên đất Mỹ, những dự án khác thì vẫn không cần anh có mặt trực tiếp, nên dù anh ở đâu vẫn có thể làm việc được.

Ngân Kha cảm tập hồ sơ xuống lầu, vừa đến bậc cầu thang đã ngửi thấy một mùi thơm từ phòng ăn bay ra.

Vào phòng ăn lại không nhìn thấy ai, chỉ thấy một đĩa mỳ xào hải và một tách cà phê nóng còn nghi ngút khói. Mùi hương kích thích cảm giác thèm ăn của Ngân Kha.

Quay tới quay lui vẫn không thấy bóng dáng một ai, Ngân Kha nghĩ có lẽ đây là bữa sáng của anh.

Ngân Kha tự nhiên ngồi xuống bàn, anh nâng tách cà phê nhấp một ngụm.

Cacao? Anh nhớ đã dặn nhóc con kia một ly cà phê ít đường chứ không phải thứ này.

Nhưng hương vị cũng không tệ, cà phê pha với cacao, trước đắng sau đọng lại chút ngọt ngào, tỉ lệ pha chế phù hợp.

Khóe miệng Ngân Kha cong lên một nụ cười sáng khoái, anh lại cầm thìa khuấy một ít mỳ xào cho vào miệng.

Mỳ chín vừa đủ tới, sợi mỳ dai ngon, tuy là mỳ xào nhưng lại không có cảm giác dầu mỡ, rau xào chung không bị mềm mà vẫn giữ được độ giòn nhất định, mực hẳn là lấy trong tủ lạnh ra, nhưng đồ ướp lạnh đem đi chế biến mà vẫn khiến cho vị tươi ngọt còn sót lại kia dậy lên thì tay nghề quả thực không tệ.

Tuy không nhớ rõ lắm nhưng mấy cốc trứng hấp mịn mềm khuya hôm qua anh ăn lót dạ có lẽ cũng do cô bé này làm rồi.

Ngân Kha cứ thế một thìa lại một thìa nữa cho vào miệng, đáng vẻ thương thức nhân hạ, cũng rất hương thụ.

Đang định bỏ một miếng mực vào miệng một bóng dáng nhỏ nhắn đi vào, anh ngẩng đầu lên thì thấy An Du đang tựa người ở cửa nhìn anh, anh liếc nhìn cô rồi tiếp tục động tác bỏ miếng mực vào miệng.

Anh nhàn nhã cất lời: "Tôi tưởng em đi rồi chứ. Ừ, có lời khen cho em, bữa sáng ngon lắm!".

Nhưng đáp trả anh lại là một cái liếc mắt không có mấy may vui vẻ gì, hai hàng chân mày thanh tú của An Du nhíu lại: "Không cần khen, bữa sáng đó không phải của anh."

Ngân Kha nghe cô nói thì hơi khựng lại, nhưng sau đó anh vẫn làm như không nghe thấy gì, giọng điệu mang theo ý cười nhàn nhạt: "Thì sao? Dù gì tôi cũng ăn rồi".

An Du nhướng mày, đứng thẳng người rồi đi từng bước tới bàn ăn, cô vừa đi vừa nói: "Nhưng đây là bữa sáng của tôi! Hơn nữa..."

Cô ngừng lại 3 giây rồi mới khẽ cười liếc xéo Ngân Kha, An Du kéo ghế ra ngồi xuống: "Đôi thìa này tôi vừa dùng để khuấy mỳ ăn, ly cà phê cacao này tôi cũng đã nhấp một ngụm. Chính xác mà nói, bữa sáng này tôi đã ăn qua một chút rồi mới ra ngoài nhận báo buổi sáng, chẳng lẽ lúc ăn anh không thấy đầu thìa đã dính ít dầu, thành ly cà phê cũng bị dính một ít nước rồi sao?".

Nụ cười nơi khóe miệng Ngân Kha có chút cứng lại, không sai, lúc này là anh không chú ý quan sát kỹ, vào phòng ăn mà thấy cảnh tượng đó, lại đang lúc anh đói thì sao phải hành hạ mình.

Nhưng ăn thì đã ăn rồi, không lẽ còn phải nôn ra trả lại? Nghĩ một chút, Ngân Kha bỏ thìa xuống, thân nhiên tựa vào lưng ghế phía sau, tay lại cầm tách cà phê lên uống: "Bất quá thì em đi nấu lại cái khác thôi, không thì tôi mời em đi ra ngoài ăn sáng."

An Du tròn mắt nhìn anh, lại chớp mắt hai cái liên tiếp rồi nhìn anh bình tĩnh hỏi: "Anh có làm sao không? Tôi nói là bữa sáng này tôi ăn qua rồi đấy."

Ngân Kha chậm rãi nuốt ngụm cà phê cacao xuống có chút suy tư.

Đúng là trước nay anh rất ghét dùng chung đồ đạc với người khác, tính anh thích sạch sẽ nên chuyện ăn uống cũng chắc chắn chưa bao giờ có khái niệm "ăn chung" như vậy, không nói đến ba mẹ hay nhóc con Windy, người biết anh đều hiểu rõ: Zeven không bao giờ dùng chung đồ với người khác, phụ nữ càng bị liệt kê vào danh sách "cấm đụng chạm" của anh.

Vậy mà hôm nay, An Du đã nhắc nhở rõ ràng chính anh đang "cùng ăn" bữa sáng với cô, mà anh lại chẳng có chút cảm giác buồn nôn hay ghét bỏ nào, lại xem như đây là chuyện thường ngày ở huyện.

Đối với Ngân Kha: Chuyện này lạ, rất là lạ, vô cùng lạ!

Tuy rằng không hiểu bản thân đã xảy ra vấn đề gì nhưng Ngân Kha rất nhanh che giấu một tia mắt tự nhiên kia trong mắt, anh lại uống thêm một ngụm cà phê cacao nữa rồi đột nhiên chuyển giọng hỏi ngược lại An Du: "Cô bé, em bị bệnh lây lan qua đường miệng à?".

---

---

Châu lèm bèm aigoo, mọi người giới thiệu truyện của Châu cho bạn bè mình nữa nhé, hức hức. Không thấy ai like hết! Hức hức...

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10: Trả Giá

Chương 10: Trả giá

An Du tròn tròn mắt nhìn anh, trong đôi mắt đẹp hiện rõ cảm xúc không thể tin được, nhưng rất nhanh sau đó đã bị cô đánh tan đi, chỉ còn lại sự bình tĩnh cùng nghiền ngẫm tìm tòi.

Cô buông mi, ánh nhìn lập tức bị che khuất. An Du thờ dài, lâu như vậy cũng chưa có ai khiến cô mất kiểm soát liên tục như vậy.

Đứa con trai này của dì Châu thật không đơn giản chút nào, gen di truyền nhà này quả không được bình thường.

An Du tự cảm khái xong lại nâng mắt nhìn anh, lại bắt gặp đôi mắt kia lóe lên tia suy tư quan sát mình, cô ho khan: "Tôi không có vấn đề gì cả, nếu anh không ngại thì cứ tự nhiên. Tôi đi trước!".

Ngân Kha vẫn nhìn chằm chằm cô, ánh mắt nghiền ngẫm, không trả lời cũng không nói gì thêm.

An Du cũng lười so đo với Ngân Kha, dù sao cô và anh chẳng liên quan gì nhau, cô cũng không việc gì phải để ý tới anh.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn cứ xa dần rồi khuất hẳn sau cánh cửa. Đôi hàng mày rậm chau lại như đang bộc lộ tâm tình khó hiểu của chủ nhân.

Cuối cùng thì Ngân Kha cũng đã biết chỗ nào không đúng khi nhắc đến cô bé tên An Du kia.

Anh cảm thấy chuyện này vô cùng thú vị!

Ngay lần gặp đầu tiên vào ngày hôm qua, cô đã xuất hiện trong khu vực nguy hiểm của anh, tuy nói chính xác hơn là do anh chủ động ôm lấy cô.

Với mức độ đụng chạm cơ thể như vậy mà bản thân anh lại không có chút phản ứng bài xích nào, dạ dày cũng không kêu gào khiến anh nôn mửa, ngược lại... hôm qua, anh ngủ rất ngon!

Bất giác đưa tách cà phê lên uống một ngụm, sau đó Ngân Kha tiếp tục thờ người ra nhìn bữa ăn sáng trên bàn.

Anh vừa cười vừa lắc đầu một cái, càng nghĩ càng không biết nguyên nhân do đâu, nếu việc kia là do uống rượu say thì việc "ăn chung" này là thế nào?

Nếu là bình thường, đừng nói việc thân nhiên trêu ghẹo lại người khác, trước hết, chính anh đã thấy ghê tởm mà chạy thẳng vào nhà vệ sinh rồi.

Không lẽ cô không phải là con gái?

Ý nghĩ vừa xẹt ngang trong đầu khiến anh phì cười. Cũng không có khả năng, đến cơ thể con gái người ta anh cũng ôm rồi, chỗ cần chạm đã chạm, chỗ không nên chạm cũng đụng vào thì là con gái hay không chẳng lẽ anh còn không rõ.

Đối với con gái phương Tây, chuyện quan hệ trước hôn nhân rất bình thường, nhưng con gái phương Đông đa phần vẫn còn truyền thống, người ta không bắt anh cưới luôn là may rồi!

Ngân Kha hy vọng An Du sẽ làm cho cuộc sống màu xám của anh được tô vẽ thêm nhiều màu sắc rực rỡ khác.

-----

An Du mang theo dạ dày trống rỗng đến trường, vừa ngồi xuống ghế không bao lâu, trước mặt đã xuất hiện một bóng người che khuất ánh sáng: "An Du, hôm qua tui gửi bài tổng hợp của cả nhóm cho bà rồi đó, thấy còn thiếu gì nữa không?"

"À, tui chưa coi nữa, hôm qua về đến nhà mệt quá nên ngủ luôn, có gì tối nay về tui coi lại rồi gửi mail lại cho bà nha."

Yến Nhi gật đầu, lại thấy mặt cô có vẻ hơi xanh xao nên hỏi: "Bà bệnh hả, hay chưa ăn sáng? Sao xanh quá vậy?"

An Du lấy tay xoa xoa lên má mình, hơi cười cười: "Ồ chắc do chưa ăn sáng, không sao đâu. Còn vụ tổ chức đêm chung kết "Nét đẹp sinh viên" tới đâu rồi?"

Yến Nhi làm dấu kêu An Du dịch người vào trong rồi cũng ngồi xuống cạnh cô, ghé đầu qua nói nhỏ: "Tui nói bà nghe, lần này đầu tư chương trình hoành tráng lắm, sân khấu 3D được dàn dựng vô cùng công phu, ngoài các tiết mục văn nghệ được chọn lọc kỹ lưỡng của đội văn nghệ trường mình, thì còn mời thêm 3 ca sĩ khách mời, 2 giám khảo khách mời là những người có danh tiếng trong làng thời trang, đảm bảo hàng Việt Nam chất lượng cao luôn!"

An Du nhìn cô bạn học không nén được hưng phấn thì hơi nhướn mày nói: "Thật không? Bà đừng để tui bị sếp mắng vì tài trợ truyền thông độc quyền cho một chương trình kém chất lượng à nha."

Yến Nhi vỗ ngực cam đoan: "Bà yên chí, tui đảm bảo, để chiều về tui mail cho bà cái kịch bản chương trình. Sếp bà mà xem xong cũng khen nức nở áy chứ!"

Cô mỉm cười gật đầu: "Được vậy thì tốt."

"Rồi rồi rồi, làm việc với cô Jee sao tui dám đùa giỡn được cơ chứ." Yến Nhi lém lỉnh trêu chọc.

"Suyt..." Cô trừng mắt cảnh cáo cô bạn.

"Ồ, sorry sorry, tui lỡ miệng, hi hi.", Yến Nhi làm động tác che miệng giả vờ hốt hoảng, mắt thì cười đến chỉ còn một khe nhỏ.

Hai cô gái lại nói những chuyện vu vơ với đủ thể loại chủ đề, chẳng qua người nói chủ yếu là Yến Nhi còn người nghe luôn là An Du mà thôi.

Cái tên Jee này không có gì bí mật cả, chỉ là người lấy cái tên này lại muốn ẩn thân mà thôi.

Hiện tại, An Du không làm việc trong toàn soạn của bà Lê Bích Châu mà đang làm biên tập chương trình cho đài truyền hình của ông Hoàng Minh.

Mặc dù cô chưa tốt nghiệp đại học, nhưng năng lực của cô đều được các đồng nghiệp thừa nhận và khả năng làm việc của cô cũng được cấp trên đánh giá rất cao.

Mang danh nghĩa là học trò của một tổng biên tập nổi tiếng nhưng số người biết điều này có thể đếm trên đầu ngón tay, phần vì Lê Bích Châu không muốn cô dựa vào điểm này mà kiêu ngạo, phần vì bản thân cô cũng muốn che giấu.

An Du được quyền chọn lựa sẽ đi làm ở đâu. Tuy nhiên, dù là tòa soạn của bà hay tại đài truyền hình của ông Hoàng Minh thì An Du đều phải bắt đầu từ vị trí thấp nhất, cô phải dùng chính thực lực của mình để đi lên chứ không hề có bất kỳ một sự ưu ái nào.

Kể từ khi Lê Bích Châu thu nhận An Du, trong ba tháng đầu cô phải học và nắm vững các kiến thức "cơ bản" có liên quan đến ngành truyền thông - báo chí.

Ba tháng tiếp theo phải phân tích và sàng lọc thông tin, học cách viết bài và đánh giá.

Lê Bích Châu biết ngành học của cô không thiên về nghề báo này nhiều nên không yêu cầu quá khắt khe với cô, cộng thêm việc cô là con gái lại còn nhỏ tuổi mà vẫn chịu khó nên cũng có phần yêu thương hơn.

Nhưng An Du chưa từng ý lại vào sự thương yêu của bà dành cho cô, ngược lại, đó vừa là động lực, vừa là áp lực để cô phải cố gắng gấp hai, gấp ba lần người bình thường.

Không phụ sự kỳ vọng của Lê Bích Châu, An Du đã nhận được giấy chứng nhận sau khi đăng ký thi nghiệp vụ truyền thông - báo chí.

Cô lựa chọn làm ở đài truyền hình KSK của chú Minh, vì bản thân cô không có hứng thú nhiều đối với ngành thời trang.

Tuy hơi tiếc nuối vì đưa học trò mình khổ công đào tạo lại để cho "người dung" hưởng dụng, nhưng bà tôn trọng sự lựa chọn của cô.

An Du vẫn ở dưới sự chỉ dạy của bà mà tiến về phía trước, cô cũng tích cực học thêm về ngành thời trang theo yêu cầu của Lê Bích Châu.

Đi làm ở đài truyền hình KSK, cô từ chân sai vặt trở thành một biên tập chương trình chính thức đã trải qua không ít khó khăn, đôi khi còn bị khi dễ, chèn ép, hiếp đáp.

Bây giờ, mỗi lần nhớ lại quá trình đó, cô luôn khẽ cười thỏa mãn.

Đời mà, bản thân phải trả giá mới đổi lại được thứ có giá trị cho mình!

Còn Jee - cái tên này ra đời đã gần một năm. Còn nhớ lần đầu tiên nó xuất hiện trên một chương trình truyền hình thực tế, chỉ là một dòng chữ nhỏ, nhưng đã khiến cô hưng phấn đến mức hét lên một tiếng.

Càng về sau, số lượng các chương trình cô tham gia trong tổ biên tập luôn được rất nhiều người yêu thích và đánh giá cao.

Mặc dù các bạn trẻ vẫn luôn thắc mắc chủ nhân của cái tên này, thậm chí còn dự đoán lung tung làm cô khổn đốn một phen.

Nhưng may nhờ cô yêu cầu công ty giữ kín thông tin ngay từ đầu, nên ở trường cô vô cùng yên ổn, xuất hiện bên ngoài cũng không gặp phiền phức.

Người duy nhất biết bí mật của cô ở trường là Yến Nhi, lần đó cô bất cẩn để Yến Nhi bắt gặp lúc đang viết kịch bản cho một chương trình. Dưới hình thức tra hỏi, đe dọa, hăm dọa đủ các kiểu, An Du cuối cùng đành phải nói thật với yêu cầu cam kết lộ thông tin cho kẻ thứ ba.

Tính cô nàng Yến Nhi này có phần tương tự Thy Thy, nên sau khi học chung một thời gian, họ đã dần thân thiết.

Lúc Thy Thy còn chưa tốt nghiệp, cả ba vẫn thường đi chung với nhau.

Yến Nhi năng động, lại tích cực tham gia công tác bên Đoàn - Hội nên rất nhanh đã lên làm cán sự trong Ban chấp hành Đoàn trường.

Đúng vậy, sự khác biệt của Yến Nhi nằm ở chỗ cô có tham vọng muốn đứng trên đỉnh vinh quang, còn Thy Thy lại chỉ mong cuộc sống gia đình sau này có thể thoải mái không phải lo lắng nhiều là được.

May mà cô nàng này vẫn làm đúng lời hứa của mình, không tiết lộ công việc và thân phận của An Du, nếu không thì cô rất thảm.

Thật ra cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ là cô không muốn bị mọi người dòm ngó, bàn tán, soi mói mà thôi. Bình thường ở trường, cô vẫn luôn cố gắng biến mình thành người mờ nhạt. Không quá giỏi cũng chẳng tệ hại.

Bởi vì... cô sợ, thật sự rất sợ... quá khứ sẽ tái diễn lần nữa.

Nhưng An Du nào biết được, một khi chiếc hộp Pandora đã được mở ra, lời nguyền độc ác sẽ len lỏi vào cuộc sống của cô, cho dù cô không phải là nàng công chúa xinh đẹp tò mò đã bật mở nó.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 11: Dream Coffee

Chương 11: Dream Coffee (3886 từ)

Nếu hỏi: Trong những năm qua, điều gì khiến Trịnh Nhất Khôi kích động nhất? Thì câu trả lời không phải là sự nổi tiếng khi trở thành một ngôi sao, cũng không phải những giải thưởng đáng giá anh nhận được, mà chỉ là một chút tin tức về cô - Vũ An Du - Người Con Gái Duy Nhất Anh Yêu.

Anh không hiểu tại sao trong 4 năm anh lại không thể tìm được một chút bóng dáng của cô. Anh biết cô cũng ở đất Sài Gòn này. Nhưng có gì lại không thể tìm thấy?

Ba tháng sau lần anh đánh nhau cùng em trai cô, anh từng lặng lẽ quay lại lần nữa, nhưng cả một vùng đồng lúa xanh rì đã biến thành bãi đất trống, những căn nhà tranh vách lá đều bị phá đi để tiến hành quy hoạch khu nông thôn mới.

Trịnh Nhất Khôi nhớ rất rõ cái cảm giác trống trải đó, dường như nó còn hoang vu hơn cả vùng đất trước mặt anh.

Anh muốn biết địa chỉ mới nhà cô, nhưng câu trả lời của ai cũng đều là không biết họ ở đâu.

Họp lớp hàng năm, cô không xuất hiện, ngày Nhà giáo Việt Nam (20/11), cô cũng không về thăm trường.

Theo dõi Lý Lynch Thy cũng không có chút manh mối nào, Vũ An Du thật sự giống như một con gió nhẹ lướt qua đời anh, đến khi cảm giác được thì nó đã đến nơi phương trời xa xôi nào rồi.

Quản lý Huân từng nói tình cảm của anh chỉ là sự cố chấp, đó không phải tình yêu thật sự, chỉ vì anh không chiếm được nên mới không cam lòng buông bỏ như thế. Trịnh Nhất Khôi cũng từng nghĩ như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác anh không thể nào ngừng nghĩ về cô, về đôi mắt trong veo như lạnh

lòng không chút tình cảm, nhưng thực chất sâu trong đôi mắt ấy lại là thứ ám áp vô ngần, đủ để anh tình nguyện chìm đắm mãi không cần bước ra.

"Du, em ở đâu? Anh nhớ em, rất nhớ! Chúng ta sẽ gặp lại sao?". Trịnh Nhất Khôi vẫn đang lạc vào khoảng không kí ức bỗng tỉnh lại bởi giọng nói lười biếng của quản lý Huân: "Ê, này, Rei, đến nơi rồi!"

Đôi mắt Trịnh Nhất Khôi vẫn còn chút thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, sau đó quay sang nói với quản lý Huân: "Anh về trước đi, lát nữa không cần đón em đâu, em tự về nhà được rồi."

"Thế thì cẩn thận vào đấy, anh đây không muốn đang ăn cơm với vợ con lại phải tắt tả chạy đến lo cho chú đâu! Cẩn thận đấy!"

"Rồi, rồi, em biết rồi mà, có phải lần đầu đâu. Anh cứ tận hưởng hạnh phúc gia đình đi, em bảo đảm cho anh một buổi tối nhân hạ."

Cửa xe mở ra, một cánh tay chắc khỏe vươn ra ngoài, trên cổ tay là một sợi dây đeo được làm thủ công, thoát nhìn đơn giản nhưng những đủ để thu hút ánh nhìn. Một món trang sức như rẻ tiền nhưng chưa bao giờ Trịnh Nhất Khôi tháo xuống, trong một lần phỏng vấn, anh chỉ cho biết tên sợi dây này gọi là Lối Thi Thắm Của Gió, còn do anh mua hay người khác tặng, ý nghĩa ra sao thì không nói lời nào.

Bàn tay vịn vào cửa xe hiện rõ xương ngón tay thon dài nhưng không hề có vẻ yếu ớt, bàn tay ấy dưới ánh nắng rực rỡ lại ẩn hiện mấy vết chai do luyện tập ghita thường xuyên, đó chính là ấn ký của người nghệ sĩ thực thụ.

Trịnh Nhất Khôi mặc một chiếc áo sơ mi màu be phối với quần kaki xanh đậm, dưới chân là một đôi giày lười màu nâu cùng tông khiến cả người anh toát lên một vẻ trầm ổn nhưng xa cách. Anh nhắc chiếc kính hiệu Chrome Hearts ra khỏi cổ áo rồi đeo lên, che khuất viên ngọc đen sắc sảo trong đôi mắt hút hồn. Trịnh Nhất Khôi đi thẳng một mạch vào bên trong, như bao lần đều vậy, như một thói quen.

Từ bảo vệ, nhân viên lễ tân, đến phục vụ nhìn thấy anh cũng chỉ cuối đầu lễ phép chào hỏi, giống như anh không phải một ca sĩ nổi tiếng nhất nhì hiện nay mà chỉ là một người quen họ luôn kính trọng.

Đơn giản vì... anh là ông chủ thứ hai ở đây, chủ nhân giấu mặt trong bóng tối!

Tiệm cà phê nổi tiếng hàng đầu tại thành phố Hồ Chí Minh, thậm chí được liệt vào danh sách 10 Tiệm cà phê nhất định phải ghé qua ở Đông Nam Á do tạp chí du lịch nổi tiếng bình chọn – Dream Coffee.

Ông chủ trực tiếp ở Dream Coffee là Duy, thằng bạn hồi anh còn học cấp ba ở trường An Du. Tên này vốn có tính ăn chơi, sau khi lên đại học càng sa đà vào các trò đỏ đen. Một lần chơi mạnh tay trong vụ cá độ đá banh trận chung kết World Cup, cậu ta thua độ nên thiếu nợ bọn cho vay nặng lãi, lại không đủ tiền trả nên bị gang hồ đuổi bắt, thiếu chút nữa đã bị chặt tay rồi.

Lúc cậu ta sắp bị chặt bàn tay phải trong nhà kho đằng sau quán bar thì vùng chạy thoát được ra ngoài, may mắn sao lại đụng phải Thụy Hiền và Trịnh Nhất Khôi.

Sắc mặt Thụy Hiền cực kỳ u ám, còn Trịnh Nhất Khôi lại hơi bối rối vì thân phận của mình. Cả người cậu ta đầy máu, miệng lại gào khóc nấc lầy ổng quần anh, Trịnh Nhất Khôi nhìn kỹ mới nhận ra cậu ta là ai. Mặc dù chỉ là bạn bè một khoảng thời gian ngắn, nhưng dù gì cũng thân thiết, cậu ta cũng biết khá nhiều chuyện riêng tư của anh nên Trịnh Nhất Khôi đành nhờ Thụy Hiền nói một tiếng, cũng bỏ tiền riêng trả nợ cho cậu ta.

Người ta thường nói, một lần thoát chết mới biết quý trọng cuộc sống này, sau khi Duy nằm viện hơn ba tháng, lại về quê tịnh dưỡng mấy tháng nữa thì bất ngờ đổi tính.

Không những bỏ cờ bạc, ăn chơi đàn điểm mà còn chăm chỉ đi học bù lại. Khi cậu ta cầm bản kế hoạch kinh doanh tiệm cà phê tìm Trịnh Nhất Khôi, anh cũng chỉ xem qua cho có, nhưng khi nhìn đến cái tên và phần thiết kế thì mắt anh chợt lóe lên sự hoảng hốt, bên tai còn văng vẳng giọng nói dịu dàng của thiếu nữ.

"Khôi, nếu sau này em kiếm đủ tiền, em sẽ mở một quán cà phê nhỏ. Em sẽ tự tay trang trí nơi đó, em sẽ biến tiệm cà phê thành thiên đường của những giấc mơ, nơi mà khách hàng của em chỉ tìm thấy hạnh phúc âm áp!"

"Thiên đường của em cho anh một chỗ được không? Người hầu cũng được, anh hầu hạ em."

"Aiya, anh biết hầu hạ người khác sao?! Đến lúc đó em thuê anh làm người giữ cửa, anh đứng câu hồn mấy cô gái vào uống cà phê là được. Nè, anh xem, em vẽ lâu lắm đấy, Thy Thy cũng chưa được xem qua đâu."

"Em cũng biết vẽ nữa đấy à! Được lắm, nếu sau này em không kiếm ra tiền, anh sẽ phụ trách đầu tư phi lợi nhuận cho em, không chỉ dâng tiền mà còn tặng người. Em thấy có được không?"

"Anh... mặt dày thật đấy!"

Đúng vậy, bản kế hoạch này về cơ bản rất giống bản vẽ tay của An Du ngày trước, nhưng hoàn hảo hơn, cũng chi tiết hơn rất nhiều.

Theo như lời giải thích của Duy, bản kế hoạch này chính xác dựa trên một bản vẽ tay. Khi đó cậu ta đi thả điều thì nhặt được trong bụi cỏ, đoán chừng do người dân trong mấy căn nhà bị phá dỡ để giải tỏa đã đánh rơi.

Cậu ta không biết của ai, thấy nét vẽ đẹp lại hay hay nên giữ lại thôi, dần dần cũng quên mất nó. Khoảng thời gian ở nhà dưỡng thương lại vô tình tìm

thấy lần nữa, cậu ta mới nảy sinh ý tưởng này, ba má ở nhà cũng ủng hộ nên cậu ta mới lên kế hoạch kinh doanh.

Tuy nhiên, vốn đầu tư cho kế hoạch này quá lớn, số tiền ba má bán hết máy công\* ruộng ở quê cũng không đủ, cậu ta cũng tìm thêm một số bạn bè nhưng bọn họ ăn chơi thì giỏi, còn kinh doanh chân chính thì hoàn toàn không có hứng thú nào, nhất thời cậu ta nghĩ đến anh nên mới đến thăm dò thử ý kiến.

\*Công: là đơn vị đo đạc ruộng đất của người dân miền Tây Nam Bộ Việt Nam, 1 công thường được tính bằng 1000m<sup>2</sup>, có nơi tính nhiều hơn thế.

Đây là duyên phận gì đây? Là ông trời cho anh có cơ hội thực hiện ước mơ nhỏ bé của cô sao? Nếu là vậy thì anh phải giành lấy nó rồi, anh từng hứa với cô dù có thế giờ đây cô cũng không còn nhớ nữa. Nhưng cô quên thì sao? Chỉ cần anh nhớ là được, sau này tìm được cô anh sẽ tặng nó cho cô!

Trịnh Nhất Khôi bỏ tiền cũng không cho rằng tiệm cà phê này sẽ thu được lợi nhuận gì lớn lao. Xét cho cùng, cách thức kinh doanh nơi đây vẫn không được phổ biến lắm ở Việt Nam, cộng thêm đối tượng khách hàng nhắm đến lại là những người có thu nhập tương đối cao nên anh càng không chờ mong nhiều.

Nhưng đi ngược lại với tất cả suy đoán ban đầu của Trịnh Nhất Khôi, Duy làm mọi việc rất hoàn hảo, cậu ta cùng với sự trợ giúp của bốn người khác đều nghiêm túc, cẩn thận từ khâu xây dựng, mua vật dụng trang trí, thiết bị, lên menu, tuyển và đào tạo nhân viên, đến quảng cáo, v.v... Việc duy nhất cậu ta nhờ đến Trịnh Nhất Khôi trừ tiền ra là xuất hiện tại lễ khai trương, hát một ca khúc chúc mừng và cắt băng khánh thành với tư cách khách mời.

Phải công nhận rằng dù ý tưởng ban đầu được lấy từ bản vẽ của An Du, nhưng nếu Duy không bỏ ra một lượng chất xám khổng lồ thì không bao giờ thành công được.

Tiệm cà phê hoạt động hơn một năm nay đã hoàn toàn trở thành sự lựa chọn hàng đầu cho mọi cuộc gặp gỡ của những người có địa vị trong xã hội.

Họ hài lòng tuyệt đối dù giá tiền có cao hơn nơi khác, và họ mỉm cười thỏa mãn khi được hỏi về Dream Coffee.

Quan trọng nhất, tại Dream Coffee, khách hàng sẽ được đảm bảo bí mật riêng tư tuyệt đối, vì quy định đầu tiên của nơi này là cấm sử dụng các thiết bị ghi hình, dù là chụp người hay chụp cảnh. Nếu cố tình không tuân thủ, khách hàng sẽ được lịch sự "mời" ra ngoài, sau đó liệt vào danh sách đen của nơi đây, dù họ là ai.

Sự mạnh tay đó được duy trì mà không gặp một mối nguy cơ nào còn nằm ở người đứng sau bảo đảm: thiếu gia Thụy Hiên. Người nắm trong tay chuỗi các bar có tiếng tại những thành phố trung tâm thuộc đặc khu kinh tế ở Việt Nam, và trong thế giới ngầm vẫn được đàn em kính trọng gọi một tiếng: anh Hiên.

\*\*\*Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc\*\*\*

Dream Coffee nhìn từ bên ngoài như một tòa thành kín đáo, một nơi đang ẩn giấu bí mật khiến người ta tò mò muốn khám phá. Ở cửa chính sẽ có nhân viên lễ tân đón khách vào trong, có hai lối đi riêng lẻ, một dành cho người đặt phòng riêng và một dành cho khách vắng lai.

Không gian phục vụ dành cho khách vắng lai là một không gian mờ, dọc hai hành lang đi vào là tấm rèm châu bằng thủy tinh trong suốt, lấp lánh màu sắc dịu dàng từ ánh đèn màu trên trần nhà hắt xuống. Dây bóng đèn được kết nối trực tiếp với máy tính chủ, và được điều khiển bởi một phần mềm chuyên dụng dùng để thay đổi màu sắc theo chủ đề giấc mơ của ngày hôm đó, chính vì vậy, khách hàng có liên tục đến đây trong 100 ngày cũng không bao giờ thấy sự lặp lại nhàm chán.

Âm thanh leng keng khe khẽ khi những hạt thủy tinh chạm vào nhau lúc có người bước qua, hòa lẫn với âm nhạc cổ điển thấp thoáng sẽ khiến người ta cảm thấy mơ màng như đang lạc vào trong mộng ảo. Mỗi bước đi trên nền đá hoa cương phủ đầy khúc xạ ánh sáng từ chiếc rèm thủy tinh lại làm cho người ta cứ ngỡ dưới chân là một khoảng không vô định.

Phía cuối con đường, một cánh cửa màu đen im lìm đang đóng chặt như ngăn cách hai thế giới, lại như cột mốc của sự lựa chọn và hy vọng.

Mở ra? Đằng sau cánh cửa đó là gì? Nơi này là mơ hay thật?

Đúng vậy, từ xúc cảm thị giác suốt hành lang khoảng 20m đến cái chạm cuối cùng này sẽ làm bùng nổ từng tế bào tò mò xen lẫn hồi hộp trên cả cơ thể khách hàng.

Khi cánh cửa đóng chặt được hé mở, ánh sáng mặt trời ấm áp sẽ sưởi ấm trái tim, xuyên qua làn da mà tăng thêm nhiệt lượng cho từng tế bào hồng cầu trong máu.

Bước vào nơi đây, khách hàng sẽ được bồng bềnh trên mặt nước trong veo, lượn lờ những đàn cá đầy màu sắc như chốn thiên đường tinh khôi. Những tảng đá làm đường đi như nổi như chìm trong nước, bước trên đá nhưng ngỡ đâu đôi chân lướt đi trên mặt nước.

Gió nhẹ thổi qua kèm theo hương tinh dầu dịu dịu quện cùng những cung bậc âm nhạc sâu lắng, hút hồn. Không gian này như một khu rừng nguyên sinh thu nhỏ, hoang dại mà ngây thơ như người con gái đang thuở xuân thì, rồi lại nóng bỏng mà dịu dàng như người phụ nữ thành thục. Từng bộ bàn ghế đều được đặt làm riêng sao cho hòa hợp với khung cảnh nơi đây. Nhìn vào khoảng cách giữa các bàn cũng có thể thấy người thiết kế phải đo đạc cân nhắc kỹ lưỡng đến thế nào để không ai phiền đến sự riêng tư của ai. Cảm giác yên bình và đẹp đẽ đó lại được tìm thấy giữa một thành phố xô bồ thế này, thế nên khu vực này hầu như luôn trong tình trạng kín chỗ. Vào thứ bảy cuối tuần, hầu như khách hàng sẽ không có chỗ ngồi nếu không đặt bàn trước dù ở khu vực này.

Đó là chưa nói đến thái độ phục vụ chu đáo và chuyên nghiệp của nhân viên nơi đây. Bắt đầu từ khâu tuyển chọn cho đến đào tạo và trở thành nhân viên chính thức là cả một quá trình nghiêm ngặt.

Lương cho nhân viên nơi đây tuyệt đối không thua kém một nhân viên văn phòng bình thường, chưa kể đến các khoản tiền thưởng của cả khách hàng và theo quy định của tiệm.

Ở các phòng riêng phải đặt trước lại được trang trí theo những chủ đề riêng biệt khác nhau: phong cách Châu Âu, thời kỳ phục hưng, phong kiến, nghệ thuật,... hay cả phong cách Việt Nam hồi thế kỷ XVIII cũng có đủ. Điểm khác biệt ở những gian phòng này là có thể gọi món để dùng bữa tại đây, nói cách khác, cách kinh doanh phòng riêng lại giống như một nhà hàng tầm cỡ 3 sao.

Không gian mỗi phòng không quá lớn, chỉ vừa vặn để tạo cảm giác "thực" cho khách hàng, trên mỗi bàn là một menu điện tử, khi gọi món chỉ cần chọn lựa thì thực đơn sẽ được chuyển đến nhân viên chuyên trách, dưới bàn còn có một nút đỏ để gọi phục vụ khi cần. Ngoài ra mỗi phòng cũng có toilet riêng nên không cần phải ra ngoài.

\*\*\*Đi Tim Dấu Chân của Hạnh Phúc\*\*\*

Trịnh Nhất Khôi đi thang máy lên thẳng tầng 5 khu phòng riêng, tầng năm là tầng hành chính thuộc ban quản lý Dream Coffee, nhưng căn phòng cuối hành lang lại là một không gian khác.

Quẹt thẻ mở cửa phòng, Trịnh Nhất Khôi bật công tắc đèn phòng, cả không gian bừng lên một ánh sáng vàng nhạt. Trên vách tường bên trái là một bức ảnh trắng đen khổ lớn, dường như là một bức ảnh được chụp lên, trong ảnh người thiếu nữ với mái tóc ngắn bồng bênh đang gối đầu trên đùi chàng trai, gương mặt đang ngủ còn đọng lại nụ cười khẽ bên môi, như đóa hoa trinh nữ e ấp giữa cảnh lá gấc gai xanh thắm kiêu hùng.

Trịnh Nhất Khôi lại đi tới kéo rèm cửa ra, mở tung hai cánh cửa sổ và cánh cửa sắt đất thông với sân thượng bên ngoài. Gió tìm được lối vào quen thuộc bèn chạy ủa vào nơi chốn yêu thương, lấp đầy không khí hương thảo được tưới nguyên.

Tháo mắt kính đặt xuống chiếc bàn gỗ đặt ngay cửa sổ, Trịnh Nhất Khôi nhovn cười như chàng trai mới lớn gặp được mối tình đầu. Anh bước đi thong thả trong ánh nắng vàng ươm của những ngày cuối tháng 11, nhắm mắt lại rồi vươn cánh tay ra nhẹ chạm vào những đầu cây ngọn cỏ, như điểm qua hồi ức, lại như cung chiều một đứa trẻ.

Như nhớ đến điều gì, nụ cười trên môi càng rực rỡ, trong đôi mắt vừa mở ra kia cũng ngập đầy niềm hạnh phúc: "Bọn mày khỏe không? Hôm nay tao có tin mừng cho bọn mày đây. Tao sắp tìm thấy cô chủ của bọn mày rồi, thế nên bọn mày tự biết điều mà ra hoa lấy lòng cô ấy đi, nếu cô ấy không thích, tao đem bọn mày ném đi thật đấy!".

Trịnh Nhất Khôi xắn tay áo sơ mi lên, lấy bình phun nước bắt đầu chăm chút cho từng chậu thảo dược nơi đây. Vườn thảo dược trên cao này đều cho chính tay anh chọn lựa từng cây mua về rồi chăm sóc.

Anh biết cô không thích hoa thơm cho lắm, An Du yêu các loài thảo dược hơn. Cô nói thảo dược không chỉ có hương thơm mà còn có tác dụng trị bệnh, thứ vừa không tàn ủa nhanh chóng lại có tác dụng thực tế vẫn có giá trị hơn mấy cây hoa hồng nhiều.

Khi đó, anh còn cười nhạo cô là con gái khô khan, cục mịch. Có người phụ nữ nào không yêu hoa cơ chứ, cô lại đi yêu thảo dược.

Khi đó, anh không hiểu lý do của cô, cũng như bây giờ anh không hiểu sự cố chấp si mê của bản thân vậy.

Đang tia lá cho cây từ đỉnh hương thì tiếng gõ cửa phòng nhân nhả vang lên, Trịnh Nhất Khôi đành ngưng công việc dang dở ra mở cửa phòng, trái tim bất giác đập nhanh một nhịp đợi mong.

Quả nhiên, người đứng ngoài cửa là Hồ Thụy Hiền, anh ta nở một nụ cười nửa miệng quen thuộc rồi ngang nhiên lướt qua người Trịnh Nhất Khôi đi vào trong.

Hồ Thụy Hiền ném chìa khóa lên bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế gỗ trắng được thiết kế theo phong cách châu Âu, ngẩng đầu nhìn lướt qua tấm ảnh lớn trên tường rồi nhìn Trịnh Nhất Khôi cũng đang đến gần, anh cất giọng chế giễu: "Không phải cậu nên đổi thành bức ảnh mới nhất tôi gửi cho cậu sao?".

Trịnh Nhất Khôi chẳng thèm để ý cái kiểu ăn nói đáng ghét của anh ta, anh từ tốn ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhưng khi mở miệng đã để lộ sự nôn nóng khác thường: "Tôi chỉ treo ảnh tôi chụp, khi nào tôi gặp lại cô ấy, tất nhiên sẽ có ảnh khác. Nói đi, thông tin cậu điều tra được đâu?".

Trong đôi mắt hẹp dài của Hồ Thụy Hiền đang cụp xuống lóe lên một tia cười cợt, như con hồ ly đầy mưu mô xảo quyệt, anh ta một lần nữa trêu đùa anh: "Tự dung sao tôi lại không muốn nói cho cậu biết nữa nhỉ? Cậu nói xem, trừ hai năm tôi ở nước ngoài, từ khi về nước có khi nào tôi từ chối giúp cậu tìm cô nàng đó chưa? Nếu lần này tôi cho cậu tin tức, cậu sẽ trả cho tôi cái gì đây?".

Anh xoáy tia nhìn không kiên nhẫn vào anh ta: "Gì cũng được, tôi cho cậu, nói đi!".

Sở dĩ Trịnh Nhất Khôi dám mạnh miệng như vậy cũng vì hiểu rõ quan hệ thân thiết giữa hai gia đình và bản tính của Hồ Thụy Hiền, cho dù anh ta hơi ngông cuồng nhưng sẽ không đưa ra đòi hỏi quá đáng với bạn bè. Nào ngờ: "Tôi không cần đồ của cậu, tôi hứng thú với Vũ An Du hơn.". Hồ Thụy Hiền bắt ngờ tiếp lời anh.

Trịnh Nhất Khôi ngăn ra, anh nhìn sâu vào gương mặt đối diện hồi lâu, sự nghiêm túc trên đó làm anh hoảng hốt: "Cậu... có câu quân tử không cướp vợ bạn, cậu chơi bời với ai cũng được, chỉ có cô ấy thì không!".

Hồ Thụy Hiền nhếch nhẹ môi mỏng như cười mỉa mai, lại như giành được chiến thắng, anh ta đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Dường như nhăm nháp đủ sự lo ngại của Trịnh Nhất Khôi, một lát sau, anh ta cười phá lên: "Khôi, chọc cậu vui thật đó! Yên tâm, tôi không những không định chơi trò tranh giành với cậu, mà còn nghĩ cách giúp cậu lấy lòng người đẹp, nối lại tình xưa. Thế nào?".

Trong lúc Trịnh Nhất Khôi thả lỏng hai vai đang căng cứng trong làn hơi nhẹ nhõm, anh đã bỏ qua một tia âm mưu tàn nhẫn như khi loài rắn chờ đợi con mồi sa lưới của Hồ Thụy Hiền.

\*\*\*\*\*

Lèm bèm: Minh lại về rồi, các chương sau này sẽ càng đầu tư về chất lượng lẫn số lượng hơn thế nữa nên mọi người vote thêm để cổ vũ cho mình nha!

Xi-poi chương sau: "Nếu cậu không muốn người khác giành lấy, sao cậu không công khai cho thế giới này biết cô ấy thuộc về cậu?".

"Lợi dụng điểm yếu của cô ấy cậu mới có thể có được cô ấy! Không phải năm đó cậu diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân rất đạt sao? Bây giờ mỹ nhân đang hôn đổ, cậu đổi thành vai anh chàng si tình mà diễn bảo đảm hiệu quả sẽ rất cao. Tin tôi đi, phụ nữ qua tay tôi nhiều hơn mấy bài cậu sáng tác đó."

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 12: Missing You...

Chương 12: Missing you...

"Tôi không cần cậu giúp, chuyện của tôi tự khắc tôi sẽ có cách thành công. Cậu chỉ cần cho tôi biết tin tức hiện tại của cô ấy được rồi!". Trịnh Nhất Khôi nói chậm rãi từng câu từng chữ, ngữ điệu kiên quyết nhưng vẫn mềm mỏng không để phật lòng Hồ Thụy Hiền.

Không phải anh sợ Hồ Thụy Hiền, nhưng thẳng bạn nói thân không đúng, nói nhạt càng sai này anh không quá tin tưởng. Con người cậu ta vẫn hay cư xử ngẫu hứng, đối với cái cậu ta thích, cậu ta có thể bắt chấp thủ đoạn giành lấy, nhưng một khi đã chán ghét, cậu ta có thể phá hủy thứ đó bằng mọi giá.

Nếu chỉ là tiền bạc, vật chất hay những "người qua đường" xung quanh, Trịnh Nhất Khôi sẽ chẳng bao giờ liếc mắt nhìn quá 10 giây, không phải anh vô tình mà vì anh không có thời gian để quan tâm. Đó cũng là lý do vì sao anh được debut với hình tượng lạnh lùng pha lẫn nét mạnh mẽ quyến rũ của chàng trai tuổi hai mươi.

Quả thật, Trịnh Nhất Khôi luôn biết lấy lòng và khiến fan đảo điên, trên tạp thi băng lạnh mà hút hồn như những nam thần từ truyện ngôn tình bước ra, trong MV lại chân tình lãng tử làm mê đắm biết bao con tim thiếu nữ, thỉnh thoảng hợp fanclub hay tham gia talkshow lại làm lộ nụ cười ngây ngô đủ chất "baby". Trịnh Nhất Khôi luôn biết tận dụng lợi thế ngoại hình của mình để khuấy đảo tâm tình người khác, càng biết cách cư xử thế nào để đối phương không thể không theo ý anh.

Nhưng sự tự tin này anh lại chưa bao giờ dám đặt cược vào vấn đề liên quan đến Vũ An Du, nhất là người đối diện anh bây giờ.

Lúc Hồ Thụy Hiền nhìn thẳng vào Trịnh Nhất Khôi, trong đôi mắt đã cất giấu đi sự tính toán sâu độc, thay vào đó là ý cười như hiểu rõ lại thêm chút bất đắc dĩ: "Được thôi, coi như tôi nhiều chuyện đi, nhưng nếu gặp phải khó khăn, tôi hoan nghênh cậu đến tìm tôi bất cứ lúc nào!".

Hồ Thụy Hiền tựa hẳn người vào ghế một cách lười biếng, anh móc điện thoại di động ra, lướt nhẹ vài cái rồi đột ngột ném về phía Trịnh Nhất Khôi, động tác cầu thả bất ngờ đó không làm khó được một cao thủ bóng rổ như Trịnh Nhất Khôi, sau khi chụp lấy di động, anh bắt đầu đọc những dòng thông tin trong máy.

Ánh mắt căng thẳng của Trịnh Nhất Khôi dán chặt vào màn hình, khóa chặt từng câu từng chữ trên đó như muốn khảm nó vào trí óc của mình. Thì ra, cô luôn ở gần anh đến vậy, chỉ là anh chưa từng nghĩ đến việc cô đã thay đổi ước mơ, thay đổi cả tương lai cô từng muốn xây dựng cùng anh.

Hồ Thụy Hiền thu hết vẻ mặt của Trịnh Nhất Khôi vào mắt, khóe môi như cười như không cất giọng thành thoi: "Tôi cũng không nghĩ sẽ lấy được thông tin của cô ấy nhanh đến như vậy, nhưng trước mắt đám đàn em của tôi vẫn chưa thể tra ra chỗ ở hiện tại của Vũ An Du. Địa chỉ trong hồ sơ tại trường học là địa chỉ cũ. Tôi đã cử người theo dõi cô ấy, tin rằng sẽ lại thu được kết quả sớm thôi. À, tui nó vừa gửi ảnh sáng nay chụp được, cậu mở hộp thư tin nhắn ra xem đi!".

Theo chỉ dẫn của Hồ Thụy Hiền, Trịnh Nhất Khôi lật xem từng tấm ảnh một, có ảnh cô đang gửi xe máy ở trường, có tấm cô ngồi trong lớp học, cũng có tấm cô vừa đi vừa nói chuyện với bạn bè. Gần quá, như chỉ cần chạm tay anh đã có thể chạm vào cô, từng cử chỉ, cái liếc mắt mới quen thuộc làm sao, còn khuôn miệng nhỏ kia nữa, sao cô lại không biết chăm sóc làn môi mình như thế, khô nứt hết rồi.

Hồ Thụy Hiền nhìn dáng vẻ lưu luyến có chút đau xót của Trịnh Nhất Khôi, cất giọng như chợt nhớ ra điều gì: "À, đàn em tôi còn hỏi thăm được một số

tin vụn vặt của Vũ An Du. Có vẻ như...". Anh ta không nói tiếp mà nhìn thẳng vào Trịnh Nhất Khôi, vẻ mặt dường như chán chường không biết nên nói hay không.

Dù không ngược mặt lên nhìn anh ta, nhưng Trịnh Nhất Khôi vẫn không bỏ sót một chút thông tin gì liên quan tới cô, thế nên khi Hồ Thụy Hiền đột ngột dừng lại, anh lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt hơi thiếu nhẫn nại ý muốn anh ta nhanh chóng nói tiếp.

Hồ Thụy Hiền cũng không cố tình kéo dài thời gian nữa, anh ta thờ ơ mở miệng: "Có vẻ như số người theo đuổi cô ấy không hề ít, mặc dù, hình như cô ấy không nổi bật trong bất kỳ hoạt động nào ở trường". Cười khẩy một tiếng, anh ta châm chọc: "Cậu làm cái vẻ mặt như ăn phải ruồi ấy cho ai xem chứ? Nếu cậu không muốn người khác giành lấy, sao cậu không công khai cho thế giới này biết cô ấy thuộc về cậu? Thời buổi này cậu chỉ cần lơ đãng một giây đã đủ bị cướp mất đồ rồi đấy!".

Mỗi một câu, một chữ Hồ Thụy Hiền nói ra đều khiến hai đầu mày anh tuấn, nghiêm nghị của Trịnh Nhất Khôi dính sát vào nhau hơn nữa. Anh thoáng liếc qua hình ảnh An Du trên màn hình di động rồi lại nhìn ra vườn thảo dược nhỏ nhỏ ngoài cửa sổ kia. Trong con người màu đen sáng ngời ấy dường như đang do dự, như sợ hãi mất đi báu vật của mình, nỗi sợ hãi ấy đang lan ra, như ly nước trong veo một khi bị vấy bẩn thì chỉ cần một giây đã đủ biến chất.

Anh biết cô luôn có sức hút như vậy, đã là một ngọt thì dù cất giấu kỹ càng thế nào, nhưng một khi chỉ để hở ra một khe thì rất nhanh sẽ thu hút cả đàn kiến theo mùi hương mê hoặc đó tìm tới.

An Du chưa từng cố khiến mình nổi bật, cũng không bao giờ muốn mình tỏa sáng, cô thích cuộc sống bình lặng và yên ổn, đơn giản và ảm áp là đủ. Thế nên ngày xưa khi quen nhau, họ không công khai với bên ngoài, rất ít người biết về mối quan hệ của họ, phần vì anh quá nổi bật nên cô muốn như thế, phần vì lúc đó, bản thân anh đã đại diện cho rằng mình chỉ chơi đùa với cô, chỉ vài ngày rồi cũng buông bỏ... nhưng buồn cười là khi cô muốn buông bỏ, anh lại cố chấp không buông.

Phản tình cảm thiếu thời đó lặng lẽ đâm sâu vào máu thịt, từng chút, từng chút một, để rồi khi phát hiện ra đã không còn kịp để nhổ khỏi trái tim nữa.

Không phải Trịnh Nhất Khôi không muốn tuyên bố cho cả thế giới này biết cô là của anh, nhất định chỉ là của anh, nhưng một khi anh làm như vậy, chắc chắn cuộc sống bình dị mà cô tạo dựng trong bốn năm nay sẽ bị chính anh bóp nát, liệu rằng đến lúc đó cô có tha thứ cho sự ích kỷ của anh chăng? Nhưng nếu muốn anh im lặng nhìn cô ở bên cạnh người khác, thế thì việc anh làm suốt bốn năm nay cũng chẳng phải vô nghĩa lắm sao?

Cùng lúc sự bình tĩnh của Trịnh Nhất Khôi bị cán xé đến mảnh cuối cùng, Hồ Thụy Hiền tiếp tục bồi thêm một câu khuyên nhủ: "Lợi dụng điểm yếu của cô ấy cậu mới có thể có được cô ấy! Không phải năm đó cậu diễn vai anh hùng cứu mỹ nhân rất đạt sao? Bây giờ mỹ nhân đang hôn dỗi, cậu đổi thành vai anh chàng si tình mà diễn bảo đảm hiệu quả sẽ rất cao. Tin tôi đi, phụ nữ qua tay tôi nhiều hơn mấy bài cậu sáng tác đó!".

Không sai! Nếu năm đó Trịnh Nhất Khôi không chạy ra chắn trước mặt An Du, thì đừng nói chỉ đến việc chiếm được tình cảm của cô, ngay cả bắt đầu cũng không có, càng không thể bước vào thế giới của cô gái nhỏ bé mà cứng cỏi kia.

Giả như, giả như trong cuộc đời cô thật sự xuất hiện một chàng hiệp sĩ, mà người đó lại không phải là anh, vậy thì phải làm sao?

"Không, Du, em là của anh, em phải ở bên cạnh anh, em cũng chỉ nên nờ rọ rọc rờ dưới sự che chở của anh mà thôi!"

Con quỷ ham muốn độc chiếm đã thắng lợi cười tà ác, nó phe phẩy bản kế ước mua bán linh hồn con người trong bóng tối, tiếp tục chờ đợi, đợi để nuốt trọn cả linh hồn người ký kết.

Hồ Thụy Hiền biết sự khiêu khích của mình đã thành công, anh ta không nhiều lời thêm nữa. Cả căn phòng chìm trong im lặng, chỉ còn tiếng gió vi vu đảo khắp không gian, khuếch tán hương thảo dược đến từng ngõ ngách căn phòng, lại không thể xuyên thấu lòng người mà xóa đi thứ hương gian xảo kia.

Mỗi người một nỗi niềm, mỗi người một sự tính toán riêng nhưng đều hướng về một người con gái, cuối cùng ai sẽ hạnh phúc, ai lại rơi xuống vực sâu không đáy... Có lẽ chỉ có thể chờ xem câu trả lời của định mệnh!

\*\*\*Đi Tim Dấu Chân của Hạnh Phúc\*\*\*

Kết thúc tiết học ở trường, An Du lấy xe máy chạy về hướng siêu thị. Thức ăn hôm qua còn trong tủ lạnh cô đã nấu hết, nếu không mua thêm thì chiều nay nhóc con kia phải ăn mỳ gói rồi.

Thật ra lúc chưa hết giờ học, An Du đã nhận được tin nhắn của Windy, nhóc con đòi cô chiều nay phải nấu canh củ sen cho nó ăn, còn kèm thêm cái mặt cười toe toét. Mấy phút sau, cô lại nhận một tin nhắn khác, nhóc con bảo cô chiều nay anh hai nó cũng về sớm, ý bảo cô phải nấu thêm một phần.

Thật ra không cần Windy nhắc nhở cô cũng nấu thêm một phần cho Ngân Kha! Mặc dù màn làm quen của cả hai vô cùng "ấn tượng", nhưng nói thế nào anh cũng là con trai của di Châu, hẳn là không nên bỏ đói anh thì hơn.

Nghĩ là một chuyện nhưng cứ nhớ tới gương mặt huỳnh hoang ngồi ăn bữa sáng của cô ngon lành, khiến cô phải nhin dỗi, An Du chỉ muốn véo mẩy cái cho hả dạ.

Nhưng cái mặt trắng mịn đó nếu véo đỏ lên thì cũng tội nghiệp lắm, thôi, nhin đi vậy, ngày tháng còn dài.

An Du là dân quê chính hiệu nhưng cô không thích đi chợ cho lắm, đơn giản vì cô không hề biết cách trả giá. Nói theo kiểu của cô thì người bán cũng chẳng lời được mấy đồng, mình cứ ki kèo thế thì người ta lấy gì mà sống. Còn nói theo kiểu Lý Linh Thy thì An Du chính là con cóc còn học làm cao,

đi chợ mà không biết trả giá như cô, không bị người ta gạt gẫm cũng bị lừa sạch tiền, không chừng mua xong còn khen bà chủ tốt bụng bán rẻ. Cho nên từ khi đi cùng với Lý Linh Thy, nguồn gốc thức ăn mà An Du mua về đều dán nhãn siêu thị.

Khi cô tay xách nách mang bao lớn túi nhỏ vào nhà thì bóng dáng cao gầy kia đang ngồi nhón nhờ vừa ăn bím bím vừa xem ti vi, thấy cô vào nhà, anh chỉ liếc mắt nhìn qua một cái rồi tiếp tục xem phim hoạt hình, không hề có chút ý định giúp đỡ nào, thậm chí đến một câu chào hỏi cũng không buồn mở miệng.

An Du cũng chẳng chấp chi cái thái độ thiếu người lớn đó của anh, cô đi thẳng vào bếp, bắt đầu phân loại thức ăn rồi cho vào tủ lạnh.

Loay hoay một hồi cũng xong, cô bắt đầu chuẩn bị bữa tối cho ba người. Một món canh, một xào, một kho, vừa đơn giản nhưng khá đầy đủ dinh dưỡng.

Mùi thơm hấp dẫn từ trong bếp bay ra lượn lờ quanh mũi Ngân Kha, khiến cái dạ dày kén chọn cũng bắt đầu nhảy nhót lên. Thật ra lúc thấy cô về nhà, còn xách nhiều đồ như vậy, anh cũng muốn giúp đỡ. Nhưng việc chủ động đến gần một người con gái không phải là việc cơ thể anh có thể thực hiện theo mệnh lệnh truyền từ đại não xuống một cách dễ dàng được. Ám ảnh trong quá khứ luôn ngăn cản anh đến gần những bóng hồng yếu đuối, mặc dù, khuya hôm qua cơ thể anh không bài xích khi gần gũi An Du, nhưng cảm giác đó như chức năng mặc định của một chương trình, chỉ cần xác nhận đối tượng tương ứng sẽ tự động khởi chạy.

Ngân Kha đã từng cố thử không ít lần, cộng thêm phối hợp điều trị với bác sĩ tâm lý để có thể tiếp xúc với phái nữ, nhưng lần nào cũng ném mui thất bại, cho đến khuya hôm qua.

Sự việc bất thường này làm cho lòng anh dấy lên một hy vọng, hy vọng mình được trở lại là một người bình thường.

Trưa nay, Ngân Kha đã trao đổi với Simson – bác sĩ tâm lý của anh qua điện thoại về trường hợp tiếp xúc với Vũ An Du. Ban đầu, Simson đưa ra phân tích rằng trong đêm tối, cộng với việc anh đang say rượu, các giác quan không thể nhận biết rõ đối tượng tiếp xúc để truyền thông tin đến đại não nên cơ thể anh không xuất hiện các phản ứng bài xích. Nhưng sau khi nghe anh nói đến việc ăn chung bữa sáng hôm nay, Simson đã bắt gặp kêu lên một tiếng, hình như chuyện "dùng chung" của Ngân Kha và An Du còn đáng kinh ngạc hơn việc người ngoài hành tinh đến trái đất vậy.

Simson vẫn chưa có kết luận cuối cùng về vấn đề này, anh ấy muốn theo dõi tình hình thêm một thời gian, anh ấy khuyên Ngân Kha cố gắng tiếp xúc nhiều hơn với An Du trong nhiều trường hợp khác nhau để xác định giới hạn của chính bản thân anh, Simson cũng có thể bay sang Việt Nam một chuyến để kiểm tra cho anh nếu như có vấn đề bất thường xảy ra.

Ngân Kha đồng ý thử nghiệm theo ý kiến của Simson, anh cũng muốn biết nguyên nhân vì sao An Du lại trở thành một trường hợp đặc biệt như thế này.

Tuy nói anh đã 26 tuổi, nhưng việc chạm vào phụ nữ có lẽ anh còn thua kém một đứa trẻ như Windy, anh không biết cách đối mặt, càng không biết cách làm thế nào để có thể nói chuyện với họ. Vậy mà cô lại khiến anh có thể tự nhiên đối đáp lại, thậm chí chòng ghẹo như một tên lưu manh, sau đó lại thích thú như một đứa trẻ giành được kẹo vì chiến thắng được cô. Anh thân thiết với cô giống như một định lý có sẵn, giống như cả hai chưa bao giờ là người xa lạ.

"Vũ An Du, em thật sự đặc biệt với tôi vậy sao?"

Ngân Kha còn chưa kịp đứng lên đi vào trong bếp để xây dựng lại hình tượng của mình, thì đã nghe tiếng cô vọng ra: "Kha, anh có thể gọi Windy xuống ăn cơm được không?"

Anh ngần ra 3 giây mới xác định được là An Du đang gọi mình. Ngân Kha không quen được gọi bằng cái tên tiếng Việt này, không phải anh không thích, mà vì nguồn gốc "huy hoàng" của nó vẫn khiến anh không thoải mái cho lắm. Hơn nữa, mỗi lần nghe thấy cái tên này, anh lại nhớ đến thuở đại khờ bị chính mẹ mình biến thành con gái đem khoe khắp nơi. Ngân Kha bắt giắc rùng mình một cái.

Ở trong bếp, An Du lại chẳng có cảm giác khác lạ gì. Cô chỉ cảm thấy hơi ngại vì chuyện ban sáng mà thôi. Không nhắc thì không sao, giờ nhớ lại thật đúng là không còn gì để nói.

Chắc chắn anh cho rằng cô là đứa con gái không biết xấu hổ, mặt không hồng không đỏ, chân không run mà còn thừa hơi dư sức đạp anh xuống giường, còn đầu khẩu một trận. Nhưng chỉ có mình An Du mới biết bản thân mình khi đó đã hoảng hốt thế nào, cô luôn cảm ơn cuộc sống này đã rèn giũa cho cô có được sự bình tĩnh trong mọi trường hợp, chính vì thế cô mới có thể sống sót giữa dòng đời trôi nổi, cái nơi mà "Thạch Sanh thì ít mà Lý Thông thì nhiều", còn cảm tạ ơn trời vì đã cho cô thuộc nhóm máu B – nhóm máu "lạnh" đến nỗi cả cái mắc cỡ của con gái cô muốn thể hiện cũng khó.

Thấy bên ngoài không ai trả lời lại, An Du tưởng anh đã lên phòng mình nên đành cời tạp dề ra, đích thân đi gọi mọi người xuống ăn cơm.

Ra khỏi cửa bếp lại thấy Ngân Kha đang đi lên cầu thang, cô nhún vai một cái, thật là con người quái lạ mà, không biết có nghe cô gọi không nữa. An Du bắt đầu đi gọi thêm tiếng nữa: "Lúc này, anh có nghe tôi gọi không?".

Bước chân của Ngân Kha dừng trên bậc cầu thang, anh xoay người lại nhìn cô, môi mấp máy nhưng không phát ra tiếng, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ gạt đầu nhẹ một cái rồi tiếp tục lên lầu.

An Du chẳng hiểu anh bị làm sao, nhưng nếu anh đã nghe thấy thì chắc là đang lên gọi Windy xuống ăn cơm, cô lại xoay người vào bếp, còn món canh củ sen nấu với sườn non cô vẫn chưa múc ra tô.

Vừa đi vừa nghĩ vu vơ, đột nhiên trong đầu An Du xẹt qua một tia sáng, hình như cô hiểu cái thái độ lạ lùng của Ngân Kha là thế nào rồi, không phải là

sau khi nghiền ngẫm lại chuyện sáng nay cả một ngày, cảm thấy ngượng ngùng vì bị cô nhìn thấy hết nên mới có kiểu ngập ngừng như vậy đấy chứ? Ồi trời ơi!

An Du phụt cười thành tiếng, nếu mà anh nghĩ thế thật thì cô rất rất rất oan ức rồi, mặc dù anh trần trụi thật, nhưng cô chỉ cảm giác được chứ có nhìn được bao nhiêu đâu, lúc cô đập anh xuống cũng ném chăn cho anh che lại còn gì, bản thân cô học chuyên ngành xã hội học cũng đã tiếp xúc không ít hình ảnh mang tính chất người lớn, cho nên chỉ nhìn nửa thân trên của anh thì có tính là gì.

Cô vừa cười vừa lắc đầu tiếp tục đi dọn cơm.

Khi cả ba người đều đã ăn xong, An Du mới nhìn Ngân Kha rồi lên tiếng: "Tôi không biết khẩu vị của anh như thế nào nên vẫn làm như thường ngày thôi, nếu anh có yêu cầu gì đặc biệt thì cứ nói với tôi, tôi sẽ làm theo ý anh."

Ngân Kha cũng không nhìn cô, anh gấp một ít đồ xào vào chén, giọng nói nhỏ nhẹ: "Thế này được rồi, tôi không kén ăn, chỉ không thích mấy món quá dầu mỡ thôi. Xem ra mẹ tôi không tăng bốc em quá lên, quả thật em nấu ăn rất ngon, cứ thế phát huy được rồi!"

An Du à một tiếng rồi cũng cúi đầu ăn cơm, nghĩ đến phát hiện của bản thân vừa rồi lại không kìm chế được liếc nhìn anh mấy cái, cố gắng nhịn cười.

Bữa ăn tối nay Windy lại là người im lặng nhất, nhóc con chỉ ngồi ăn cơm của mình rồi lặng lẽ quan sát hai người. Trong lòng Windy rất phấn khích, đây là lần đầu tiên nó thấy anh hai ngồi ăn cơm cùng bàn với con gái, từ khi nó hiểu chuyện đến nay, ngoại trừ mẹ ra, nó chưa từng thấy có cô gái nào đến gần anh hai được chứ đừng nói đến việc ngồi ăn chung bàn.

Sau khi đến lớp, Windy mới suy nghĩ kỹ một chút cái chuyện kỳ lạ sáng nay, tại sao sáng nay anh hai lại ở phòng An Du để rồi bị hạ knockout như thế, chỉ có một lý do: ĐÊM QUA, ANH HAI VÀ DU DU NGỦ CHUNG!

Trong cái đầu nhỏ bé lại xoay tròn một mớ suy nghĩ không hợp tuổi, đợi đến lúc ra chơi, nó mặc kệ đám bạn réo ra ngoài chơi ỉn ỏi, cầm điện thoại đến chỗ vắng người gọi thẳng cho Lê Bích Châu, nó phải báo cáo khẩn cấp tình huống này cho mẹ, chưa kể đến vấn đề quái dị của anh hai, danh tiết của Du Du nhà nó cũng là vấn đề cực kỳ quan trọng cần bàn bạc với mẹ.

Thế là sau một tràng thêm mắm dặm muối của nhóc con Windy, Lê Bích Châu ở nơi đất khách quê người được một phen mừng rỡ kèm theo hốt hoảng và lo sợ, bà nói với nó sẽ cố gắng rút ngắn thời gian công tác để về nước sớm, còn kêu nó tiếp tục làm camera giám sát, nhất định phải báo cáo mọi tình huống cho bà nghe.

Hiếm khi mới được nổi dậy chống phá anh hai, Windy tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội tốt này, nó mạnh mẽ tuyên bố sẽ hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc dù cho phải hy sinh thân mình.

Chính vì vậy, cái miệng liên thoảng thường ngày mới chịu uất ức chỉ mở ra nhai thức ăn. An Du thấy nó khác thường cũng không thắc mắc, có lẽ anh hai ngồi đây nên nó mới ngoan ngoãn như thế.

Ăn cơm xong, ai làm việc nấy, An Du dọn dẹp sạch sẽ cũng cẩn thận ra khóa cửa nhà lại rồi mới lên lầu tắm rửa, nghỉ ngơi.

12h khuya, cô gác lại mọi thứ qua một bên, sáng mai là thứ bảy Sabbath, cô muốn đi ngủ sớm để được tỉnh táo cả ngày trong Siôn.

Lúc sắp mơ màng đi vào giấc mộng, di động báo có tin nhắn mới. Gờ này không biết là ai đây? An Du mở mắt, là một số điện thoại lạ, cô chạm vào để xem nội dung, tin nhắn lại chỉ gọn ghẽ hai từ: MISSING YOU...

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 13: Không Yêu – Không Đau

Chương 13: Không yêu – không đau

Những ngày cuối tháng 12 trôi qua lặng lẽ trong tiết trời se lạnh. Sài Gòn không có mùa đông, nhưng những năm nay vì khí hậu trái đất nóng lên nên cũng khác trước rất nhiều. Dù không có hoa tuyết bay bay theo chiều gió lạnh mơn man như phim Hàn, nhưng cái cảm giác hơi buốt da vào sáng sớm và về đêm, cùng với việc những chiếc khăn len "có đất dụng võ" hơn giữa miền nam ấm áp, dường như đã dần trở thành một hồi báo tin cho năm mới lại sắp về, báo rằng ngày Tết đoàn viên cũng chẳng còn xa!

Và cái lạnh này cũng báo rằng: An Du sắp bước qua tuổi 22.

Từ nhỏ, An Du đã chẳng mong chờ ngày sinh nhật, với cô, nó cũng chỉ là một ngày như bao ngày khác mà thôi. Đến khi biết rằng ngày đó cũng suýt là ngày chết của cô và mẹ, thì đối với ngày này, An Du càng chán ghét hơn. Nó nhắc cho cô nhớ: Sự tồn tại của cô là nỗi ô nhục của người khác. Thế nên...

thế nên An Du chưa từng chờ mong nó, cho đến năm 17 tuổi ấy.

Tại sao cô có thể tuyệt tình với Trịnh Nhất Khôi như thế?

Hơn một năm quen nhau, từ trốn tránh đến ngại ngại tiếp nhận, từ sợ hãi đến yêu đại khờ, cô lại không cho anh một cơ hội để giải thích. Cô nói chia tay là quyết buông bỏ, không một lần nhìn lại.

Bóng lưng cô để lại cho anh vô cùng cứng cỏi, nhưng đâu ai biết khi cô lướt qua anh, giọt nước mắt đau đớn vẫn rơi – giọt nước mắt cuối cùng cô dành cho anh.

Sau lần đó, An Du vẫn duy trì cuộc sống thường ngày. Cô bình thần tới trường, bình thần vượt qua các kỳ thi, bình thần như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bình thần đến đáng sợ.

Cô tự giam cầm bản thân mình trong một lồng kính thủy tinh, mọi người có thể nhìn thấy cô, nhưng sẽ không ai chạm vào cô được nữa.

An Du cứ nhốt mình trong thế giới riêng của cô, cho đến khi Lý Lynch Thy không chịu được nữa, cô ấy ôm siết lấy cô, gào thét bảo cô rằng: Hãy khóc đi.

Nhưng, làm thế nào An Du cũng không khóc được.

Không phải cô không muốn khóc, chỉ là nước mắt... đã chảy ngược vào tim rồi!

Nó còn độc hại hơn cả axit sunfuric ( $H_2SO_4$ ) đặc, chảy đến đâu sẽ bào mòn đến đó, khiến lục phủ ngũ tạng của cô nhầy nhụa không còn hình dáng gì.

Người ta nói, tình yêu đầu đời như đoá hoa chóng nở, đẹp rực rỡ bao nhiêu rồi cũng sẽ lụi tàn.

Còn cô – thiếu nữ 17 tuổi, chân còn chưa bước vào đường đời hung hiểm, thì tình yêu học trò này không sớm cũng muộn chắc chắn sẽ quên đi, cái còn lại chỉ là kí ức mơ hồ.

Nhưng An Du biết, Lý Lynch Thy cũng biết, sự phản bội của Trịnh Nhất Khôi như vết sẹo không cách nào xóa được, cho dù lột da róc thịt thì vết thương chỉ càng chồng chất thêm lên, càng chồng chất một dấu ấn mới, nhắc nhở đau đớn này rõ ràng hơn.

Khi cô buông bỏ lớp vỏ phòng vệ để yêu anh, cô đã tin anh sẽ bảo bọc cô. Nhưng rốt cục, anh dụ dỗ cô hạ khiến dờ rão chỉ để cô chết không toàn thây, không còn cách nào cứu chữa.

Cô không hận anh, cô chỉ giận mình!

Số phận của một đứa trẻ bị bỏ rơi, đến cuối cùng, không phải cũng chỉ là cô độc hay sao?!

An Du cuối cùng cũng từ bỏ được, vì tình yêu với anh là tuyệt vọng, nhưng tình yêu với gia đình, với bạn bè là hy vọng để cô sống tiếp.

Cho đến bây giờ, cô vẫn không chịu tiếp nhận một tình yêu mới, không phải vì cô không thể quên đi anh, mà là cô sợ, sợ mình không còn đủ sức yêu, cũng không còn đủ sức để đứng lên lần nữa.

Làm việc trong giới truyền thông, sao An Du có thể không biết tin tức về Trịnh Nhất Khôi. Nhưng giữa Sài Gòn phồn hoa, nói nhỏ lại cũng rất lớn. Nếu cô đã muốn trốn tránh anh, thì quá dễ để khiến hai người vô duyên gặp mặt.

Một người sống giữa ánh hào quang chói lọi, một người thâm lặng đi trong bóng tối.

Anh và cô, như ngày ở Việt Nam và đêm ở Mỹ, cùng song hành trên trái đất, nhưng sẽ không bao giờ chạm mặt.

Đối với những người đàn ông khác, An Du không có ác cảm với họ. Nhưng quá khứ như một bóng ma trong lòng cô, khiến cô luôn đề phòng, né tránh.

Từ chối một mối quan hệ mờ ám, giữ khoảng cách an toàn, đó là cách An Du lựa chọn. Cô không muốn cho họ hy vọng, vì cô không muốn họ cũng tuyệt vọng như cô.

Không yêu – không đau.

Tin nhắn khuya hôm đó, An Du chỉ xem như một sự nhầm lẫn vô tình. Cô còn tốt bụng trả lời tin nhắn, cho chủ nhân số điện thoại lạ kia biết rằng đã nhắn nhầm máy cô. Cô không yêu, nhưng cô vẫn luôn tạo cơ hội cho những người yêu nhau được đến với nhau. Đó cũng là lý do cô tạo ra game show: Hãy yêu, đừng e ngại!

Nhưng không biết vì sao, từ khi nhận được tin nhắn đó, An Du vẫn cảm thấy không thoải mái cho lắm. Chủ nhân số điện thoại lạ đó không trả lời tin nhắn của cô, tuy không quan tâm nhưng cô lại hay nhớ đến nó. An Du đoán có lẽ gần đến ngày "bạn tốt" ghé thăm, nên tâm trạng cô mới bị ảnh hưởng theo, cứ thế, cô gạt nó qua một bên.

Giữa tuần, Hoàng Minh và Lê Bích Châu đột ngột trở về cùng nhau. An Du không rõ lý do vì sao hai ông bà về sớm hơn ngày họ thông báo cho cô, nhưng chuyện này khiến cô thờ phào nhẹ nhõm.

Cô thật không muốn một mình đối diện với bộ mặt lúc thì thẹn thùng như con gái mới lớn của Ngân Kha, lúc thì lạnh lùng nghiêm nghị, lúc thì chấp nhặt như một đứa trẻ, có khi thì im như thóc, có khi lại nói nhiều không thôi. Chưa kể cái kiểu tự mình lại gần cô, rồi đột nhiên quay phắt bảo cô đừng đến gần anh.

Quả thật khó sống!

An Du tự nhận khả năng kiềm chế của cô không đứng hạng nhất cũng xếp hạng nhì, nhưng qua mấy ngày sống chung một mái nhà với Ngân Kha, dường như cô đã thấy tên mình rơi xuống cuối bảng.

Anh không phải là khắc tinh của cô!

Anh là người nắm giữ cảm xúc của cô!

Những lúc ở gần anh, mọi cảm xúc của An Du đều bị anh khống chế. Điều đáng nói là anh luôn biểu hiện rằng mình không cố ý. Cái vẻ mặt ngơ ngác, ánh mắt vô tội đó khiến An Du tức đến nghẹn họng.

Thế nên, trừ khi trong nhà có việc gấp, cô không tự mình quyết định được mới đến gõ cửa phòng anh.

Lúc này, cô đang được Windy phổ cập kiến thức cơ bản với bộ môn mang tên: Anh hai. Cuối cùng, An Du cũng biết một số thông tin quan trọng liên quan tới tuổi thơ của Ngân Kha.

Hóa ra, lúc mang thai anh, dì Châu không kiểm tra giới tính mà dựa theo dấu hiệu dân gian để suy đoán, dì cứ nghĩ cái thai là con gái nên đặt luôn tên Hoàng Lê Ngân Kha cho đứa con đầu lòng này. Đến khi sinh ra lại phát hiện anh là con trai, dù hai ông bà vẫn rất vui mừng, nhưng dì Châu quá khao khát con gái, anh lại vô cùng đáng yêu, vậy là suốt 5 năm đầu đời, Ngân Kha đã được nuôi nấng như một "hàng công chúa".

Sau này, khi Ngân Kha hiểu chuyện, tất cả những bức ảnh anh mặc đồ con gái đều bị anh tịch thu rồi tiêu hủy, bức ảnh An Du từng được xem là tấm duy nhất thoát nạn, vì nó may mắn được dì Châu bỏ quên ở nhà bạn mình.

An Du nghe tới đây đã không nhịn được nữa, cười sặc sụa.

Cô lại liên tưởng đến gương mặt như hoa mang đủ loại sắc thái của anh. Kết quả, An Du cười đến chảy cả nước mắt.

Đến khi bắt gặp ánh mắt Windy nhìn cô như nhìn sinh vật lạ, An Du mới ngỡ ngàng dừng lại.

Bao lâu rồi cô mới cười sáng khoái như thế?!

Không gượng gạo, không so đo, không ý tứ.

Có lẽ, chính cô cũng không nhớ được.

Windy cũng ngơ ngẩn nhìn An Du. Nó thấy An Du cười nhiều rồi, nhưng chưa lần nào nó thấy cô cười tự nhiên như thế, rạng ngời như thế. Cho dù nhiều khi chỉ có hai chị em ngồi xem hài kịch, Du Du của nó cũng chỉ cười mỉm thôi, làm nó đang cười như điên mà nhìn cô xong cũng mất hứng. Còn những lúc nó kể chuyện tiêu lâm, hươu tay múa chân cả buổi, cô cũng chỉ nhếch môi, khiến nó vô cùng nhọc chí.

Ấy mà cái chuyện nhảm nhí của anh hai lại có thể khiến Du Du của nó vui đến vậy.

Windy rất muốn đổi!

Mặc dù, Windy thần tượng anh hai, nhưng Du Du là của riêng nó. Tự dung vị trí của mình bị uy hiếp, bảo thế nào nó cũng muốn đổi!

Thế nên, nhóc con Windy thông minh, lém lỉnh đột nhiên im lặng. Trong cái nhìn hậm hực, nó hừ lạnh một tiếng, từ chối trả lời tiếp bất kỳ câu hỏi nào có liên quan đến Ngân Kha. Không phải nó quên nhiệm vụ điệp viên của mình, nhưng điệp viên cũng có quy tắc riêng của mình. Windy quyết định không làm ăn lỗ vốn, lợi ích của nó phải được đặt lên hàng đầu.

An Du không biết lý do thật sự Windy đổi mình, cô tưởng vì mình lớn tiếng cười chuyện của anh hai nó, nên nhóc con mới trở mặt. Vậy nên, cô chỉ biết cười trừ. An Du nghĩ, hôm sau, có lẽ cô nên làm thêm vài món ngon để dành nhóc con thì hơn.

Chỉ là An Du không biết rằng, lần này, Windy đã lên kế hoạch tác chiến lâu dài, nó muốn cả cô và anh hai đều phải thua dưới tay nó.

\*\*\*\*\*

Châu tự ký: Định viết dài hơn nữa, nhiều chữ hơn nữa. Mà thấy nhiều chữ quá mọi người lại ngán, nên chắc từ chương này Châu viết 1 chương khoảng 2000 chữ thôi. Vậy cho nhanh ra chương mới ha!

Ủng hộ thì like dùm đi nào! :3

## Chương 14: An Du Biến Mất

### Chương 14: An Du biến mất

Từ lúc nghe con trai út thông báo tin tức khẩn cấp, Lê Bích Châu đã muốn bay về nước ngay lập tức. Đó là tin tức khiến bà hạnh phúc nhất trong suốt mười sáu năm nay.

Không có người mẹ nào có thể chịu đựng nổi việc chỉ đứng ngoài cửa phòng nhìn con mình đau khổ, cũng không có người mẹ nào muốn thấy con mình sống khép kín, bao bọc mình trong lớp kén dày không ánh sáng chỉ vì nó không thể gần gũi người khác.

Lê Bích Châu nhìn Ngân Kha trải qua thời niên thiếu cô độc, nhưng bản thân bà lại không thể làm gì cho anh. Lúc anh sợ hãi bà, phát bệnh vì bà, tìm bà cứ như bị bầm nát.

Con trai bà nâng niu như sinh mạng đã không còn nở nụ cười hồn nhiên, cũng không còn sống như người bình thường được nữa!

Có lúc, Lê Bích Châu cảm thấy bản thân bất lực đến không thở được. Dù cuối cùng, bà cũng đã có thể đến gần con trai, nhưng nỗi đau đớn ấy vẫn không giảm đi phần nào.

Nếu Windy không ra đời, có lẽ những ngày tháng còn lại trong cuộc đời bà chỉ còn là sự dằn vặt.

Windy không những là liều thuốc hồi sinh, mà còn là cơ hội để bà bù đắp những hối tiếc của người làm mẹ.

Windy thật sự là sợi dây gắn kết trong gia đình nhà họ Hoàng, chẳng những làm ấm lòng ba mẹ, còn chữa thương cho tâm hồn xơ xác của Ngân Kha.

Bây giờ, điều duy nhất mà hai vợ chồng Lê Bích Châu ao ước là Ngân Kha được sống “trọn vẹn” và Windy cũng sẽ trưởng thành khỏe mạnh.

Thế nên, khi hai vợ chồng bà về đến nhà, việc đầu tiên họ làm là gọi Windy vào phòng “tâm sự”.

Windy mang theo tin tức nó thu thập mấy ngày nay cùng với kế hoạch bảo toàn lợi ích của mình vào phòng ba mẹ, từ khoé mắt đến cái miệng nhỏ nhỏ đều hiện rõ ý cười ranh ma.

Lê Bích Châu gấp gấp đóng kín cửa lại, chưa kịp ngồi xuống ghế đã lên tiếng hỏi: “Windy, chuyện anh hai và chị An Du của con là thế nào? Con kể lại tỉ mỉ, rõ ràng cho ba mẹ nghe coi!”.

Hoàng Minh cũng không giữ được sự bình tĩnh. Ông vẫy tay ý bảo Windy đến ngồi cạnh ông.

Windy đi tới ngồi cạnh Hoàng Minh trên chiếc ghế sofa cỡ nhỏ trong phòng, đôi mắt cong cong nhìn Lê Bích Châu ngồi đối diện.

Nhóc con bắt đầu kể từ phát hiện bất thường trong phòng ngủ của An Du từ lần chạm mặt đầu tiên đến đủ thứ hành động, ánh mắt nhìn nhau rồi đối thoại giữa hai người. Trình độ kể chuyện của nhóc con có thể so sánh với mấy ông già kể chuyện trong phim kiếm hiệp trên ti vi, đến nỗi hai vợ chồng Hoàng Minh cứ hết tròn mắt nhìn nhau trân trối đến há hốc mồm kinh ngạc. Quả thật, lần này Windy không chỉ đem bán hai người nó luôn miệng nói thương yêu nhất mà còn “đào hố chôn sống” hai người bọn họ.

-----Đi tìm dấu chân của hạnh phúc-----

Gần đây, An Du cứ cảm thấy bản thân bị theo dõi, nhưng tuyệt nhiên cô lại không tìm thấy dấu vết người nào. Khối lượng công việc qua nhiều mà cơ thể cô lại không được nghỉ ngơi đầy đủ nên người lúc nào cũng trong trạng thái lờ lờ.

Lê Bích Châu thấy cô như thế cũng không nỡ để cô chuẩn bị bữa tối. Mấy ngày gần đây, bà đều bảo cả nhà ra ngoài ăn cơm.

Ngân Kha trước nay không thích ra ngoài nhưng dưới sự áp bức của số đông, anh cũng phải khoác áo đi theo.

Tối nay, cả nhà họ Hoàng quyết định đi ăn tiệc hải sản, mọi người đều chuẩn bị xong xuôi hết nhưng đợi mãi vẫn không thấy An Du về. Lê Bích Châu gọi hơn 10 cú điện thoại cũng không có người bắt máy khiến bà bắt đầu lo lắng.

Hoàng Minh cũng gọi điện cho thư ký để hỏi thăm tin tức của cô, nhưng thư ký báo lại một cách chắc chắn rằng: Hôm nay, An Du không lên công ty, cũng không có bất cứ lịch quay nào bên ngoài.

Chân mày Lê Bích Châu nhíu chặt, theo như sự hiểu biết của bà về An Du, cô không bao giờ để người khác phải bận tâm lo lắng cho mình như thế.

Bà lưỡng lự nhìn sang chồng mình, Hoàng Minh cho bà một ánh mắt ân ủi. Lê Bích Châu liếc sang Windy, lại nhìn thấy nước mắt chảy tèm lem trên mặt nó, bắt đầu mếu máo nói đứt quãng: “Hức... Hức... Mẹ, có khi nào... Du Du của con... Hức... xảy ra chuyện không ạ? Sáng nay, Du Du nói không có tiết nên về nhà trọ, có khi nào... Hức... Du Du bị bắt cóc không mẹ... Hức hức...”.

Lê Bích Châu bắt đầu cuống lên, vừa dỗ dành Windy, vừa quay sang chồng mình nói: “Anh Minh, anh xem làm sao đây, hay chúng ta lái xe qua chỗ nhà trọ con bé xem thử thế nào?”

Hoàng Minh cũng nhủu mày lo lắng, cầm tay vợ mình vỗ vỗ nhẹ lên mu bàn tay ý bảo bà bình tĩnh: “Em bình tĩnh một chút, đi cũng được, nhưng phải gọi điện thoại báo cho bên nhà bác Ba, em quên hôm nay chúng ta hẹn gia đình bác ấy cùng đi ăn chung à?”.

Lê Bích Châu vỗ vỗ trán: “Em quên mất, thật là, aizzz... Không biết làm sao đây, để cả nhà bác ấy đợi chúng ta như thế cũng không tốt cho lắm, lâu lắm mới hẹn nhau đi cùng vậy mà...”.

Lê Bích Châu lại thờ dài, Hoàng Minh vỗ vỗ vào lưng vợ mấy cái an ủi. Lúc này, Windy bỗng nhiên kéo kéo áo khoác của Ngân Kha, nó thút thít: “Anh hai, anh là người lớn, cũng là đàn ông, anh đi qua xem Du Du thế nào đi, để ba mẹ qua nhà hàng gặp bác Ba trước được không?”.

Nó dùng ánh mắt khẩn cầu Ngân Kha, kiểu như anh mà không đồng ý thì nó sẽ khóc thét cho mà xem. Ngân Kha ngạc nhiên trước thái độ của người nhà mình đối với An Du, anh không ngờ trong lòng mọi người cô lại quan trọng như thế.

Hai vợ chồng Hoàng Minh nghe Windy nói thế cũng quay mặt sang nhìn chằm chằm Ngân Kha, với ánh mắt đó của bọn họ, nếu như anh không đồng ý, xem chừng bị khép vào tội giết người cũng nên.

Ngân Kha thờ ra một cái, bất đắc dĩ mở miệng: “Nhưng con không biết chỗ cô bé ở! Càng không biết đường đi.”.

Lê Bích Châu biết anh đang nhượng bộ, mỉm cười dịu dàng: “Mẹ ghi địa chỉ cho con, mẹ cũng chưa qua chỗ con bé bao giờ, nhưng mẹ từng nghe con bé bảo cũng gần ngoài ngõ lớn, dễ tìm lắm, một lát con lên taxi, đưa địa chỉ là tài xế chờ tới chỗ hà, được không con trai?”.

Mẹ anh đã nói đến như thế, không đi thì quả thật không phải lẽ. Ngân Kha gật đầu đồng ý. Hoàng Minh thấy thế liền lấy điện thoại ra bấm số gọi taxi. Lúc này, nhóc con Win đi bỗng nhiên chạy vào nhà lại, đáng về gấp gấp, vừa chạy còn vừa kêu Ngân Kha đợi nó ra hấy lên xe. Hoàng Minh nhìn vợ, Lê Bích Châu cũng đáp lại ánh mắt chồng bằng cái nhún vai tỏ vẻ không biết nhóc con muốn làm gì.

Taxi đến, Ngân Kha leo lên xe ngồi, lúc anh định kêu tài xế chạy đi thì cái bóng nhỏ nhẩn từ trong nhà chạy ra, hớn ha hớn hải chạy tới bên cửa sổ xe.

Nhóc con thờ hồn hà hồn hển, lời nói ra câu được câu mất khiến mọi người xung quanh chẳng ai hiểu gì. Đoạn, nó móc một cái chìa khóa từ trong túi quần ra đưa cho Ngân Kha, tay chỉ chỉ vào tờ giấy ghi địa chỉ nhà An Du mà anh cầm. Đến đây mọi người mới hiểu thì ra nó vào nhà lấy chìa khóa nhà An Du để đưa cho Ngân Kha, còn về phần làm sao nó có chìa khóa nhà cô thì chẳng ai có tâm tình đi hỏi nữa.

Lê Bích Châu giục Ngân Kha, anh liền kêu tài xế chạy xe đi. Nhìn chiếc taxi chạy khuất khỏi tầm mắt, Hoàng Minh cũng giục hai mẹ con Windy lên xe, rồi đi theo hướng ngược lại.

-----

Ngân Kha ngồi trên taxi ước chừng khoảng mười lăm phút thì trời bắt đầu đổ mưa, đang độ giờ cao điểm nên tốc độ di chuyển của xe khá chậm. Tài xế cho hay, nhanh nhất cũng phải hai mươi phút nữa mới đến nhà An Du.

Bây giờ, Ngân Kha mới sực nhớ, một lát nữa nếu gặp An Du thì anh sẽ phải nói gì với cô. Ngân Kha cảm thấy cảm giác anh dành cho An Du đã vượt qua mức kiểm soát mà anh đã thảo luận với Sinson rất nhiều.

Anh không rõ những vấn đề liên quan đến chuyện tình cảm cho lắm, nhưng tư duy phân tích cho anh biết, sự rung động mãnh liệt của bản thân anh đối với An Du đang ngày một mãnh liệt. Anh đối với cô không phải theo kiểu tình yêu sét đánh, dường như nó diễn ra theo kiểu “mưa dầm thấm đất”, tuy “những cơn mưa” này hoàn toàn vô tình mà rơi rớt xuống “mảnh đất khô cằn sỏi đá”, nhưng quá trình thấm thía lại diễn ra với tốc độ sao xệt.

Ngân Kha biết An Du chưa bao giờ cố ý dùng hành động hay lời nói gì để lấy lòng anh, cái cô làm chỉ đơn giản là dùng tấm lòng quan tâm anh. Mặc dù, anh biết những điều cô làm hiển nhiên bởi vì anh là con trai của người có ơn với cô, hoặc hơn thế là vì anh sống cùng một mái nhà với cô mà thôi. Nhưng anh không thể khờ khạo chế được việc mỗi một nét mặt của cô đều khiến cho đôi mắt anh in hằn những cảm xúc không tên lạ lẫm.

Ngân Kha hay lảng tránh không dám nhìn An Du, càng không dám nói chuyện với cô, bởi vì... anh sợ mình sẽ biểu hiện giống như một thằng trai trẻ vừa đến tuổi dậy thì, nói năng không phải lẽ rồi lỡ đâu sẽ khiến cô chê cười, anh càng không thể để cô biết được chuyện cô là người con gái đầu tiên anh chạm vào suốt hơn mười sáu năm qua. Và một điều quan trọng hơn hết, Ngân Kha biết mình đang say nắng rồi. Con say cô mang đến khiến cho anh chềch choáng cả tâm hồn, muốn ngừng cũng không thể ngừng lại được. Anh say từ ánh mắt trong veo đến nụ cười chân chất, từ chất giọng ngọt lịm của con gái miền Tây đến mái tóc bồng bênh, mềm mại như mây.

Ngân Kha đi từ Tây sang Đông, lại từ Đông sang Mỹ, dù không tiếp xúc được thì loại con gái nào anh chưa từng thấy qua, nét đẹp nào mà anh chưa từng chiêm ngưỡng. Thế nhưng chỉ có mỗi cô bé duyên dáng này khiến anh trở nên khác thường như vậy.

Anh nhìn ra dòng xe ngoài cửa sổ, từng giọt nước nặng nề đập vào ô cửa kính, từng giọt từng giọt như tiếng đập của trái tim anh, nó đang gia tốc, chỉ vì anh đang nghĩ về cô.

Taxi rẽ vào một khu phố cũ, mưa vẫn nặng nề như trước, không hề có dấu hiệu ngừng lại. Ngân Kha nhìn vào cánh cổng sơn màu xanh bên ngoài cửa xe, lại hướng mắt nhìn về phía tài xế hỏi: “Anh chắc chỗ này chính là địa chỉ ghi trên giấy chứ?”.

Tài xế nghe anh hỏi xong bèn cười xòa: “Trời ơi, tui chạy xe hơn 5 năm trên cái đất Sài Gòn này rồi, làm sao mà lộn được anh. Anh+ ngồi đó đi, tui bung dù ra rồi mở cửa cho anh xuống xe.”.

Ngân Kha không hiểu anh ta nói “lộn” là ý gì, nhưng đoán ý anh ta chắc bảo rằng đã đến đúng nơi, lúc này mới gạt đầu đồng ý, anh lấy tiền trả cho tài xế rồi đợi anh ta mở cửa cho mình.

Đứng dưới mái hiên trước cổng nhà, Ngân Kha do dự một lúc rồi mới bấm chuông cửa. Chốc lát sau, một người phụ nữ độ chừng 50 tuổi đi ra mở cổng, gương mặt phúc hậu ẩn hiện dưới chiếc ô to tướng. Thấy Ngân Kha, bà lớn tiếng hỏi: “Con kiếm ai?”.

Ngân Kha cũng thật thà trả lời: “Dạ cháu tìm An Du, không biết cô bé có ở đây không bác?”.

Bà chủ nhà nhìn Ngân Kha một lượt từ trên xuống dưới, rồi bỗng nhiên bật cười thành tiếng: “Ha ha, người yêu của nó phải hông? Vô, vô nhà đi, An Du nó ở trên phòng á!”.

Ngân Kha ngẩn người, ‘Vô là cái gì?’ anh không hiểu, cũng chưa kịp phản bác rằng anh không phải người yêu cô, đã thấy bà chủ nhà mở rộng cổng sau đó kéo tay anh vào nhà. Anh không khỏi nghi ngờ, bà chủ nhà dễ dãi thế này, lỡ đâu gặp phải cướp thì không phải dẫn sói vào nhà rồi còn gì.

Thế nhưng Ngân Kha không biết rằng, trong suốt ba năm An Du ở trọ tại nhà của bà Hương, hai vợ chồng già bà chưa hề thấy cô dẫn bạn bè nào về phòng chơi, ngoại trừ mẹ cô lên thăm vài lần cũng chưa từng thấy ai khác đến tìm cô, một đứa con gái cũng chẳng có chứ đừng nói chi là đàn ông. Hai vợ chồng bà Hương cũng từng hỏi han việc này nhưng cô chỉ cười cười rồi đáp lại qua loa. Ông bà chủ nhà cũng thương An Du như con gái mình, nên cũng cố gắng bảo bọc cô. Thế nên, khi bà Hương nhìn thấy ngoại hình xuất sắc của Ngân Kha, cộng thêm khí chất con nhà gia giáo, bà liền đoán chắc anh là người yêu của An Du, bởi theo con mắt nhìn đời của bà, mấy thằng đàn ông, con trai bình thường không thể nào lọt vào mắt xanh của An Du được.

Vào nhà, Ngân Kha mới thấy còn một lối đi phụ riêng biệt, Ngân Kha chưa từng thuê nhà trọ ở nên không biết mô hình nhà trọ cho sinh viên thuê ở Việt Nam là thế nào, còn chưa kịp hỏi đã thấy bà Hương đi vào phòng khách, ngồi xuống chiếc ghế gỗ đối diện màn hình ti vi đang chiếu phim nhựa rồi chỉ sang lối đi phụ, giọng bà sang sảng: “Con đi theo lối đó đó, lên cầu thang, phòng số 3 là phòng của An Du đó. Bác thấy con bé về từ trưa tới giờ là ở trên phòng luôn hông thấy nó xuống, con lên sẵn coi nó đã ăn gì chưa nhen, con nhỏ lâu lâu làm việc là quên ăn quên uống luôn hà.”.

Ngân Kha nghe mấy lời này, trong lòng không hiểu sao nổi lên từng đợt sóng ngầm lo lắng. Anh cảm ơn rồi đi nhanh lên phòng cô theo như lời bà Hương chỉ dẫn.

Ánh đèn cầu thang mờ nhạt hắt xuống chân cầu thang bằng gỗ đen thẫm tạo ra những vệt bóng ngán ngùi đầy hiu quạnh, căn nhà này ít nhất đã được xây dựng khoảng hai mươi năm, Ngân Kha nhú mày, không hiểu sao An Du lại ở nơi thế này được. Theo như anh quan sát mấy ngày nay, mức lương dựa trên công việc hiện tại cũng đủ cho cô thuê một chỗ tốt hơn chứ không phải một căn phòng ở nơi cũ kỹ thế này.

Mỗi bước chân giẫm lên từng bậc thang lại phát ra tiếng kẽo kẹt nho nhỏ, trong tiếng mưa rơi rả rích dội lên mái tôn như tiếng trống giục giã hòa cùng tiếng gió luồn qua những khe cửa như tiếng sáo trúc trống rỗng, tất cả kết hợp với nhau tạo thành một bản nhạc kinh hồn độc nhất.

Anh đứng ở hành lang, nhìn dãy phòng dưới ánh đèn neon trắng trắng, những căn phòng này lại không theo thứ tự các con số.

Ngân Kha bước qua từng căn phòng, năm, hai, bốn, một... bây giờ đã hơn bảy giờ tối, nhưng lại không có căn phòng nào sáng đèn. Đến cuối hành lang mới thấy được căn phòng của cô, bên trong phòng không mở đèn, cũng không nghe thấy âm thanh nào khác ngoài bản hòa âm do trời đất tạo ra ở bên ngoài, Ngân Kha cố bình ổn trái tim đang đập liên hồi trong lồng ngực, anh giờ tay lên gõ cửa: “Du, em có ở trong phòng không?”.

Hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng cô trả lời, Ngân Kha lại gõ cửa lần nữa, giọng điệu gấp gáp hơn hẳn: “Du, em có ở trong đó không, mau mở cửa cho tôi!”.

Ngân Kha vịn tay nắm cửa, cửa đã được khóa trái chứng tỏ bên trong có người. Lúc này, bà Hương đã nói rõ, cô về nhà từ trưa vẫn luôn ở trong phòng, anh bỗng nhớ lại lúc bản thân bị nhốt trong căn phòng kín tối đen kìa, cảm giác hoảng sợ ập đến khiến cho cánh tay vô thức đập cửa mạnh hơn, nhưng tuyệt nhiên trả lời anh chỉ là sự im lặng.

Dừng lại một lúc, Ngân Kha mới nhớ đến chiếc chìa khóa Windy đưa cho anh, vội vàng lấy ra. Chiếc chìa khóa tra khít vào ổ, trong sự tĩnh lặng của đêm tối “Cạch” một tiếng mở ra không gian chật hẹp.

Ngân Kha đẩy mạnh cửa vào trong, ánh sáng trắng tiện đà soi thẳng vào tận góc tường của căn phòng, hô hấp của anh bị đông cứng lại ngay tức khắc, đôi mắt tròn to kinh hãi, bước chân không tự chủ được lùi ra sau. Khi lưng anh đụng phải thanh chắn của lang cang lạnh buốt, đôi tay Ngân Kha siết chặt lấy thanh chắn, bàn tay vì dùng lực quá mạnh mà lộ rõ từng khớp xương.

Cảnh tượng bên trong phòng, An Du cuộn người nằm trên đệm giường màu kem sữa, nổi bật trên đó là những vệt máu loang lổ như những đóa hoa huỳnh hoắc, mái tóc xỏa tung che phủ hơn nửa gương mặt trắng bệch không chút sức sống như con rối vùi bị người ta vứt bỏ, chiếc đầm xanh nhạt trên người cô cũng nhiễm một màu đỏ tươi gợn người.

P/s: Đạo gần đây lịch làm việc của Châu dày đặc nên trễ nải, mọi người thông cảm nha! Ai muốn có chương mới nhanh chóng thì like và comment nhiều để Châu có động lực nào!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15: Con Là Chồng Của Cô Bé

Chương 15: Con là chồng của cô bé

Ngân Kha cố gắng hít vào từng chút một, cổ họng tắc nghẹn chẳng thốt thành lời, anh muốn gọi tên cô, nhưng An Du cứ nằm bất động ở đó giống như mọi thứ xung quanh không liên quan đến cô nữa.

Anh buông lỏng từng đốt tay, mỗi một ngón tay rời ra là mỗi một lần trái tim đập mạnh hơn một chút. Đôi mắt Ngân Kha không rời thân ảnh của An Du dù chỉ là một phần vụn của giày, cứ như chỉ cần một khoảnh khắc thôi cô cũng sẽ tan biến đi mất.

Ngân Kha không biết anh đang sợ hãi vì cảnh tượng này của An Du hay chính vì bản thân mình của mười sáu năm trước: cô quanh đến đau thương, lạnh buốt đến cùng cực. Anh khó khăn nhắc từng bước chân vào trong phòng, bóng dáng anh che khuất ánh đèn, tạo nên một vệt bóng đen to lớn bao phủ lấy thân người An Du, tiếng nói khê khàng, vô lực từ khe nứt nơi cổ họng anh tràn ra từng âm ngắt quãng: “Du... Du... Du à...”.

An Du không có phản ứng nào, Ngân Kha cúi người, đầu gối khụy xuống bên cạnh đệm giường, anh vươn cánh tay run run ra chạm nhẹ lên gương mặt cô... Ánh mắt hốt hoảng của Ngân Kha chuyển dần từ kinh ngạc sang mừng rỡ. Anh quỳ hẳn hai gối xuống bên người An Du, dùng hai tay dịu dàng nâng đỡ đầu cô lên ôm vào ngực mình, ngón tay thon dài vuốt từng lọn tóc trên mặt cô ra sau tai. Cái chạm nâng niu như thế của Ngân Kha sợ rằng cả thế giới này cũng chỉ có An Du được nhận lấy, dù rằng hiện tại chính cô cũng không hề hay biết.

Gương mặt nhỏ nhắn lộ ra không chút huyết sắc, đôi môi khô khốc bong lên từng mảng, nhưng trên trán cô lại lấm tấm mồ hôi lạnh. Ngân Kha dùng tay lau đi mồ hôi trên trán cô, sau đó lại áp bàn tay đẹp đẽ lên má An Du, vỗ nhẹ nhẹ: “Du, tỉnh, em mở mắt ra nhìn tôi! Em có nghe tôi nói không? Du?”.

Ngân Kha cứ lặp đi lặp lại động tác ấy hồi lâu nhưng An Du vẫn không có dấu hiệu mở mắt, người An Du càng ngày càng nóng khiến anh không biết phải làm thế nào.

Lúc này, khi xác định cơ thể cô còn nhiệt độ ấm nóng chứ không phải một cái xác lạnh băng, anh như trút bỏ cả ngọn núi đè nặng trong lòng. Nhưng hiện tại, việc xác định vết thương của An Du lại càng khiến anh gấp đến độ như kiến bò trên chảo nóng.

Máu là từ giữa hai chân cô chảy ra. Ngân Kha dù không tiếp xúc được với phụ nữ cũng biết đây là hiện tượng gì. Tuy nhiên, việc An Du chảy nhiều máu và sốt cao thế này, Ngân Kha tin đây không còn là chuyện bình thường nữa.

Ngân Kha ôm lấy An Du, để cô tựa vào trong ngực mình, anh muốn lấy điện thoại gọi một chiếc taxi để đưa cô đến bệnh viện, nhưng lòng bàn tay đầy mồ hôi khiến cho chiếc điện thoại trượt khỏi tay anh. Dây thần kinh bị kéo căng như sắp đứt, tâm tình đã gấp nay càng gấp hơn. Bây giờ, anh rất muốn chửi thề một tiếng. Ngân Kha nhặt lại điện thoại, lần này anh cố gắng thao tác thật chậm rãi mà chắc chắn. Lúc đọc địa chỉ nhà trọ An Du, ánh mắt anh vẫn một mực quan sát gương mặt cô.

Cúp máy xong, Ngân Kha vội vàng mở cái chăn đơn trên đệm giường ra bọc lấy người An Du, bế cô lên, đi xuống nhà.

Lúc này, một hai căn phòng đã có người về, ánh đèn neon từ bên trong hắt ra ngoài hành lang sáng rõ. Vài người nhìn thấy Ngân Kha bế An Du như thế thì kinh hoàng, có người chỉ trỏ bàn tán, có người hỏi han tình hình, thế nhưng anh không trả lời một câu, trong lòng chỉ một mực muốn mau chóng đưa cô đến bệnh viện cấp cứu, anh bước nhanh xuống cầu thang không để ý tới bất kỳ ai.

Bà Hương trông thấy Ngân Kha bế An Du, thái độ lại gấp gáp như thế, mơ hồ còn nhìn thấy vết máu thấm ra ngoài chiếc chăn mỏng, bà hoảng hồn chạy theo thân ảnh Ngân Kha đang đi ra cổng, miệng lớn tiếng hỏi gấp: “An Du nó sao vậy con?”.

Ngân Kha nghiêng người nhìn về mặt lo lắng của bà chủ nhà cũng không biết nói thế nào cho đúng: “Cháu cũng không rõ ạ, cháu đưa cô bé đến bệnh viện cấp cứu trước.”.

Nét mặt bà chủ nhà nhìn vết máu thấm ra ngoài chiếc chăn mỏng manh phía dưới mông An Du thì hơi căng cứng, lại liếc nhìn Ngân Kha luống cuống ôm cô dưới mái hiên, tận lực tránh cho nước mưa hắt lên người An Du mà áo dần ướt đầm, bà kiên dè mở miệng: “Có khi nào con bé bị sảy thai không con? Nếu không sao máu lại chảy nhiều như vậy chứ?”.

Ngân Kha đang cúi đầu quan sát An Du, nghe lời này của bà Hương thì giật mình ngẩng phắt đầu lên nhìn chăm chú bà, lại đưa mắt liếc cô gái gầy yếu trên tay mình rồi cất lời chắc chắn: “Không thể nào đâu ạ! Bác đừng nói những lời này với người khác, tránh cho người ta bàn tán không hay!”.

An Du ở trọ tại đây suốt ba năm, bà Hương cũng biết cô rất ngoan ngoãn, cuộc sống cũng nghiêm túc hơn người khác, nhưng cái thời đại này, chuyện người trẻ sống thử, rồi có con trước hôn nhân là chuyện bình thường, hai vợ chồng bà cho thuê nhà trọ cũng nhìn thấy không ít.

Mặc dù vậy, nghe thấy câu trả lời khẳng định của Ngân Kha không khỏi khiến bà thở ra một cái, bà thật không muốn cô bé dễ thương này cũng rơi vào vòng xoáy cuộc đời đó. Bà Hương còn muốn hỏi han thêm mấy câu thì mất thấy đã có một chiếc taxi chạy tới, bà đành nuốt lại lời định hỏi, vội vàng đi tới mở cửa xe. Ngân Kha ôm An Du lên xe rồi xoay đầu qua nhìn bà Hương đang đứng dưới mái hiên: “Cám ơn bác!”. Anh thoáng nhớ lại căn phòng An Du bèn nói tiếp: “Phòng của An Du chưa khóa, bác giúp cháu với ạ!”.

Bà Hương lấy tay che mấy giọt nước mưa hắt lên mặt, phát phát tay với anh: “Đề bác coi cho, con ráng lo cho An Du nghe con!”.

Ngân Kha thấy bà yêu thương cô như thế trong lòng không hiểu sao cũng cảm thấy đôi chút ấm áp, anh khẽ gật đầu đồng ý với bà rồi kêu tài xế lái xe đi gấp.

Chiếc xe lăn bánh, tài xế hỏi anh muốn đi đâu, Ngân Kha chỉ nói hai từ “bệnh viện”. Tài xế muốn hỏi cho rõ nên đến bệnh viện nào, anh lại không biết trả lời thế nào, Ngân Kha vừa về Việt Nam không bao lâu chỉ biết dựa trên tình trạng An Du thốt ra một câu ngắn gọn: “Bệnh viện phụ sản gần nhất!”.

Tài xế xác nhận thông tin bèn tăng tốc, xe chạy trên đường lớn khoảng mười lăm phút thì rẽ vào cổng lớn bệnh viện phụ sản lớn nhất thành phố, dừng trước cửa khoa cấp cứu, chốc lát sau đã có đội ngũ nhân viên cấp cứu ra tiếp nhận.

Ngân Kha ôm lấy An Du ra khỏi xe, giường cấp cứu được đẩy ra, anh cẩn thận đặt cô lên đó, nhìn thấy nhân viên cấp cứu là nam mới tiến lên nói chuyện. Ngân Kha trình bày rõ ràng tình trạng hiện giờ của An Du, những gì quan sát được anh đều nói hết, thứ hiểu cũng nói, thứ không hiểu thì mô tả sơ lược, nhân viên cấp cứu chưa đợi anh nói hết đã đẩy cô vào trong.

Ngân Kha khẩn trương nhìn cửa phòng cấp cứu đóng chặt, trong lòng đè nặng cũng không cách nào giảm bớt được. Hồi lâu sau, anh cảm giác có chút kỳ chút kì quái, cơ thể khó nén được rung mình một cái, tầm mắt Ngân Kha đảo xung quanh một vòng, thì ra có rất nhiều ánh mắt đang tập trung vào anh, có mấy cô gái trẻ hình như là thân nhân người bệnh cũng đang to nhỏ chỉ chỉ vào anh, vài cô y tá đi lướt ngang qua người anh còn cố ý áp sát đến gần nhìn cho rõ.

Cơ thể Ngân Kha bắt đầu nổi lên phản ứng bài xích mãnh liệt. Bản thân anh sao lại quên mất mình đang ở nơi công cộng, còn là bệnh viện phụ sản? Nơi số lượng phụ nữ chiếm tỉ lệ hơn 90% như thế này thì đúng là tự chuốc họa vào thân. Ngân Kha chịu đựng cảm giác buồn nôn đang dâng trào, kéo mũ áo khoác phía sau lên trùm đầu lại che đi gương mặt nổi bật hơn người, ánh mắt chán ghét liếc nhìn xung quanh không chút giấu diếm, xoay người đi vào một góc khuất trong khu phòng chờ ngồi xuống đợi kết quả chuẩn đoán của An Du.

Kỳ thực, chuyện các cô gái bị thu hút bởi Ngân Kha cũng không có gì lạ. Đáng người anh cao ráo theo đúng tiêu chuẩn người mẫu rất dễ gây chú ý. Tuy anh chỉ mặc quần jean áo thun đơn giản, nhưng dáng vẻ thoải mái này còn thu hút hơn cả mấy quý ông văn phòng mặc comple giấy da sang trọng, cộng thêm gương mặt Á Đông lại có một đôi mắt màu hổ phách sâu thẳm động lòng người thuộc về phương Tây khiến cho người ta cứ muốn hăm sâu vào đó, làn da trắng không khiến anh ỉu mị mà còn làm cho từng đường nét trên gương mặt anh càng thêm câu hồn đoạt phách.

Nếu không phải mọi người xung quanh đều nhìn thấy một màn anh ôm lấy An Du vào đây, và gương mặt thất thần nhìn chằm chằm cửa phòng cấp cứu lúc nãy đủ để dán cho anh cái mác “kiếm đã có vỏ”, thì bây giờ Ngân Kha còn gặp phiền phức lớn hơn nữa rồi.

Nhưng dù tận lực che giấu thế nào thì những bức ảnh của Ngân Kha kèm theo tiêu đề “Mỹ nam xuất hiện tại bệnh viện phụ sản” vẫn được chia sẻ trên mạng xã hội facebook với tốc độ chóng mặt. Nếu như hai vợ chồng Hoàng Minh biết nỗ lực ẩn thân bao năm qua của Ngân Kha ở nước ngoài chỉ vì An Du lần này mà trở thành chuyện “dã trần se cát biển Đông”, thì không biết họ sẽ cười hay buồn rầu đây?!

Ngân Kha cứ ngồi im lặng trong một góc, ánh mắt lại luôn đề phòng bốn phía cứ như người xung quanh anh toàn bộ là hồ báo. Sau một lúc lâu không thấy ai tỏ ý soi xét anh nữa, Ngân Kha mới thả lỏng người một chút nhưng ánh mắt vẫn dè chừng xung quanh như cũ, tay cầm điện thoại nhanh chóng bấm số ông Hoàng Minh.

“Alo, con đã tìm thấy An Du chưa?”

“Ba, ba mau chờ mẹ đến bệnh viện Từ Dũ, bé Du đang cấp cứu. Ở đây đâu đâu cũng là phụ nữ, con không tiện di chuyển.”

Hoàng Minh nghe tới bật không khỏi giật mình, hai mắt mở to nhìn vợ mình ngồi bên cạnh, ông đưa tay ra khều nhẹ cánh tay bà. Lê Bích Châu thấy hành động đột ngột của chồng cũng ngạc nhiên không kém. Hoàng Minh ra hiệu cho bà, Lê Bích Châu thấy thế thì xin phép vợ chồng bác Ba ngồi đối diện rồi đứng lên đi ra ngoài trước.

Hoàng Minh lúc này mới nghe thấy tiếng gọi gấp gấp của Ngân Kha truyền qua điện thoại, ông nói nhanh: “Được, ba mẹ lập tức tới ngay!”.

Hoàng Minh đi ra ban công nơi Lê Bích Châu đang đứng, hai đầu mày chau vào nhau hằn vết lo âu, ông nhỏ giọng: “Zeven bảo An Du đang cấp cứu ở bệnh viện Từ Dũ.”.

Lê Bích Châu không kìm được thốt lên kinh ngạc: “Cái gì? Sao con bé lại đi cấp cứu, không phải buổi chiều nói điện thoại với em vẫn còn bình thường sao?”. Lê Bích Châu hơi khựng lại rồi lại hoảng hốt: “Sao lại là bệnh viện Từ Dũ, đó là bệnh viện phụ sản mà?”.

Hoàng Minh ra hiệu cho bà nhỏ tiếng một chút mới lắc đầu nói: “Anh cũng không rõ, Zeven chỉ bảo chúng ta mau đến đó, chỗ đó toàn phụ nữ, hẳn là nó rất khó chịu.”.

Lê Bích Châu càng gấp gáp: “Ban đầu, em chỉ định tạo cơ hội để Zeven đi đón con bé, em chỉ muốn hai đứa nó thân thiết với nhau hơn thôi, em không biết là con bé bị bệnh!”.

Hoàng Minh trấn an vợ, ông dịu giọng an ủi: “Chuyện này không ai ngờ đến, chuyện bây giờ là phải mau đến xem con bé, Zeven ở đó một mình cũng không được. Em xem có nên mang Windy theo cùng không?”.

Lê Bích Châu cũng không mất thời gian đắn đo hay suy nghĩ liền trả lời: “Trong nhà Windy thân với con bé nhất, nếu không cho nó đi, khéo thằng nhóc biết lại làm ầm ĩ thêm nữa. Cái vụ nói An Du mất tích hồi chiều cũng do nó bảo với em, giờ muốn giấu chuyện An Du cũng khó. Anh đi lấy xe đi, em vào trong nói một tiếng với vợ chồng bác Ba rồi dẫn Windy ra.”.

Hoàng Minh “ừ” một tiếng rồi đi thẳng ra chỗ đậu xe. Sau khi nói rõ lý do với gia đình bác Ba, Lê Bích Châu vội vàng nắm tay Windy lên xe rồi đi.

Nhóc con ngồi trên xe cũng lo lắng tới sắp khóc. Nó khó khăn lắm mới tìm ra một cách vẹn cả đôi đường vì chuyện của An Du, nào ngờ mới thực hiện kế hoạch đầu tiên đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Windy nhăn lại như con mèo bị ướt nước. Giờ nó chỉ cầu mong Du Du của nó không sao là đủ rồi, được vậy thì nó cũng sẽ không tính kể anh hai nó làm gì nữa.

Khi xe đến bệnh viện, Lê Bích Châu xuống xe trước, đi nhanh vào sảnh chờ trước phòng cấp cứu nhìn khắp một lượt, cuối cùng nhìn thấy thân ảnh Ngân Kha ngồi trong góc khuất, bà bước đến gần gọi anh: “Zeven! An Du sao rồi con?”.

Ngân Kha ngước mặt lên nhìn mẹ mình, gương mặt căng thẳng thoáng thả lỏng: “Được đẩy vào phòng mổ rồi ạ, đang tiến hành phẫu thuật.”.

Lê Bích Châu sốt ruột hỏi: “Con bé bị bệnh gì mà cần phải phẫu thuật nhanh như vậy? Không phải con vừa nói trong điện thoại là đang cấp cứu sao?”.

Anh tựa hẳn người vào lưng ghế, đôi mắt vẫn hiện rõ nỗi âu lo, nhưng lời nói có phần bình tĩnh hơn đôi chút: “Bác sĩ nói là u nang buồng trứng có dấu hiệu sắp vỡ, nếu không phẫu thuật ngay thì rất nguy hiểm. Con ký giấy đồng ý phẫu thuật rồi đi đồng tiền xong thì mẹ đến đây ạ!”.

Lê Bích Châu ngẩn ra, hỏi ngược lại: “Bác sĩ cho con ký tên?”.

Ngân Kha hiểu nghi vấn của mẹ mình, tựa như không biết phải nói thế nào, hồi sau mới cúi đầu cất lời khe khẽ: “Con nói con là chồng cô bé!”.

Lê Bích Châu tròn tròn mắt nhìn con trai mình, sợ là mình nghe lầm nên hỏi lại lần nữa: “Con nói gì?”.

Ngân Kha cố ý lơ đi giọng điệu kinh ngạc của mẹ mình, anh rù mi mắt nói lại lần nữa: “Con nói con là chồng cô bé!”.

Lê Bích Châu đột nhiên muốn cười lớn, đứa con trai tránh phụ nữ hơn tránh rắn của bà lại vì An Du mà “xả thân”, không những cản rằng ngồi chịu đựng trong nơi toàn đàn bà thế này, còn lấy thân phận chồng An Du để ký giấy phẫu thuật. Tuy nhiên, Lê Bích Châu vẫn muốn dò ý tứ của anh kỹ càng thêm, bà ngồi xuống bên cạnh Ngân Kha thử mở lời: “Sao con không nói con là anh của con bé, An Du nó còn nhỏ, con nói con là chồng con bé, lỡ đồn ra ngoài làm ảnh hưởng đến chuyện cưới gả sau này của nó thì sao?”.

Ngân Kha nghe được câu này cũng đờ người ra, quả thật lúc đó anh không nghĩ nhiều đến vậy. Khi bác sĩ cần người thân ký tên, hỏi đến anh thì câu nói đó đã vô thức từ giữa răng môi bật ra rồi. Suy xét kỹ lại, Ngân Kha cũng không rõ tại sao khái niệm người thân của cô khi đó của anh lại không bao hàm hai chữ “anh trai” mà Lê Bích Châu nói.

Có lẽ từ khi quen biết, trong tiềm thức anh đã loại trừ cụm từ “anh – em” để hình dung sự phát triển trong mối quan hệ giữa hai người.

---

P/s: Like để Châu có năng lượng viết bài nha bà con!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 16: Giữ Vợ Cho Con

Chương 16: Giữ vợ cho con

Trong khi Ngân Kha vẫn rối rắm về nhận định của bản thân trong mối quan hệ giữa anh và An Du, cô đã được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật và chuyển sang phòng hồi sức để theo dõi một đêm.

Lê Bích Châu bảo mọi người về nhà nghỉ ngơi trước, bà sẽ ở lại chăm nom An Du. Mặc dù mọi người đều muốn đợi cho đến khi An Du tỉnh lại, nhưng do hôm sau vẫn phải đi làm, đi học nên đành nghe theo sự sắp xếp của Lê Bích Châu.

Windy sau một buổi tối hốt hoảng đã kiệt sức mà ngủ gật trên xe, ông Hoàng Minh vẫn quan sát biểu cảm của Ngân Kha từ lúc đến bệnh viện tới giờ. Ông cảm thấy sự quan tâm của con trai mình dành cho cô bé An Du kia không phải là nhất thời bộc phát rồi sẽ nhạt phai, mà sự quan tâm ấy tựa như một hạt mầm, một khi đã nứt vỏ đâm chồi sẽ không ngừng phát triển, không ngừng lớn lên cho đến khi trở thành một cây đại thụ vươn tán xòe rộng.

Thời niên thiếu, Ngân Kha tự vây kín mình trong một không gian nhỏ bé, anh nhìn và cảm biết mọi thứ xung quanh qua sách vở, máy tính để không bị tách ly khỏi cuộc sống hiện thực, còn đối với người ngoài anh luôn luôn cự tuyệt giao tiếp. Khoảng thời gian đó, Hoàng Minh bỏ ra rất nhiều thời gian để nói chuyện với anh, ông kể cho anh nghe rất nhiều chuyện xưa về cuộc đời mình, về quá trình gian khổ gây dựng sự nghiệp để tạo nên một công ty vững mạnh như hiện giờ, về cả tình yêu của ông và Lê Bích Châu đã phải trải qua bao nhiêu sóng gió mới có thể đến được với nhau. Ông muốn Ngân Kha hiểu được sự truân chuyên của một đời người không bao giờ ít, nếu anh không tự chiến thắng và vượt qua nỗi sợ hãi của mình thì anh mãi mãi là người thua cuộc, thậm chí anh mãi mãi chỉ có thể chôn vùi mình trong kí ức kinh hoàng năm mười tuổi đó.

Quả nhiên con trai ông không phải là một kẻ yếu đuối, từ cự tuyệt đến lắng nghe và tiếp nhận, anh chủ động yêu cầu được gặp bác sĩ tâm lý, cũng cố gắng trao đổi nhiều hơn với người trong nhà. Mặc dù vẫn không thể hoàn toàn thoát ra khỏi bóng ma tâm lý, nhưng kết quả như hiện giờ cũng đủ để người cha như ông thỏa mãn. Con trai ông vẫn đang bước đi rất thành công, anh khiến cho bao người phải ngược nhìn ngưỡng mộ, ông kiêu ngạo vì anh, thế nên chuyện cuối cùng ông hy vọng nơi anh chỉ là anh tìm được người mình yêu thương, người cùng anh đi hết quãng đường còn lại của cuộc đời, để cuộc đời anh được trọn vẹn hạnh phúc.

Từ ngày đầu tiên Lê Bích Châu dẫn đưa học trò thứ ba – An Du về nhà giới thiệu với ông, ông đã âm thầm đánh giá cô bé này về mọi mặt. Tiếp xúc càng lâu, ông càng hài lòng về cô, không phải về thành tích làm việc mà là về “cái nét đánh chết cái đẹp” ẩn sâu trong cô.

Hoàng Minh thừa nhận ông cũng là một người cha ích kỷ, việc ông cho phép An Du vào đài truyền hình KSK làm việc không chỉ vì năng lực của cô hay lời yêu cầu của vợ mình, mà còn vì đưa con trai cả đáng thương nhà ông. Mặc dù chưa từng để lộ tâm tư của mình ra ngoài quá rõ ràng để An Du nghi ngờ, nhưng ít nhất đủ để thư ký bên cạnh ông nhận thức được địa vị của cô bé kia, cũng âm thầm khiến cho không ít ông bướm trong công ty tránh xa nàng dâu tương lai đang được ông rên rỉ này.

Cuối cùng, trời xanh cũng không nỡ phụ người cha già như ông, cũng đúng như câu “không ai hiểu con trai bằng cha”, đứa con Ngân Kha này dĩ nhiên cũng bị rung động bởi cô bé An Du kia. Tuy hiện tại tốc độ khai sáng trái tim vẫn khiến người ta sốt ruột, nhưng Hoàng Minh tin tưởng anh sẽ không để vụt mất người vợ mà ông tốn công sức giữ lại cho anh.

Quanh đi quanh lại, vẫn đáng thương thay cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Hoàng Minh kín đáo nở nụ cười hài lòng, tiếp tục lái xe về biệt thự.

-----Đi tìm dấu chân của hạnh phúc-----

Khoảng một giờ sau khi được đưa vào phòng hồi sức, An Du từ từ tỉnh lại. Ánh mắt cô mơ màng dần dần có tiêu cự trở lại, loáng thoáng nghe giọng nói dịu dàng đang mừng rỡ gọi tên cô. An Du cảm thấy cả người không còn hơi sức, bụng dưới còn rất đau, cổ họng cũng khô khốc, cô nghiêng nhẹ đầu nhìn Lê Bích Châu mỉm cười với mình.

An Du muốn thử ngồi dậy nhưng một cơn choáng váng đột ngột ập đến khiến cô lại ngã xuống gối nằm. Giọng Lê Bích Châu vang lên: “Con mới phẫu thuật xong, đừng ngồi dậy, cố gắng thả lỏng người, nghỉ ngơi nhiều một chút, dì Châu rót chút nước ấm cho con nha!”.

An Du mở mắt nhìn một vòng xung quanh, nhìn tay trái mình cũng đang được truyền dịch thì trong đầu hiện ra một màn trước khi cô ngất xỉu. Nhưng rõ ràng cô bị ngất trong phòng trọ, là ai đưa cô đến bệnh viện rồi làm thế nào Lê Bích Châu biết được mà tới đây?

Cô nhú nhú mày đầy nghi hoặc, vẫn chưa tìm thấy đầu mối vấn đề thì Lê Bích Châu đã cầm ly nước ấm ngồi xuống bên giường, bà nâng nhẹ đầu cô dậy rồi đưa ly nước lên môi cô: “Nhấp môi một chút cho đỡ khô họng chứ đừng uống nhiều nha con, bác sĩ nói con chưa ăn uống được!”.

Uống nước xong, An Du mới khẽ khàng lên tiếng: “Ai đưa con vào bệnh viện vậy dì?”.

Lê Bích Châu đặt ly nước sang chiếc tủ cạnh giường rồi quay lại nhìn cô cười: “Là Zeven đưa con đến bệnh viện.”. Thấy An Du mở to hai mắt kinh ngạc, bà đưa tay vuốt tóc cô nhẹ nhẹ rồi nói tiếp: “Gọi điện thoại cho con không được, cả nhà lo lắng nên bảo Zeven tới đón con, thật may là phát hiện sớm, con khiến cả nhà lo quá!”.

An Du cụp mắt áy náy, quả thật cô rất qua loa với bản thân, rõ ràng biết cơ thể hơi khác thường nhưng lại chọn cách lơ đi, bây giờ còn làm phiền đến người khác.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Lê Bích Châu: “Con xin lỗi, đã làm phiền mọi người phải lo lắng rồi ạ!”.

Nghe An Du nói thế, bà liền xoa đầu cô trách yêu: “Con bé này, phiền cái gì mà phiền, có phải người xa lạ đâu. Nhưng mai mốt nhớ kỹ, có bệnh thì phải đến bệnh viện kiểm tra sớm nghe chưa con, lần này con dọa Windy sợ không nhỏ đâu.”.

An Du “ạ” một tiếng rồi nở nụ cười ấm áp.

Hai người trò chuyện một lúc nữa thì Lê Bích Châu mới sực nhớ vẫn chưa báo cho bác sĩ chuyện An Du tỉnh lại nên vội vàng vàng đi gọi người tới kiểm tra cho cô.

Kết quả kiểm tra sơ bộ rất tốt, theo lời bác sĩ thì sáng hôm sau cô sẽ được chuyển qua phòng bệnh bình thường. Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra lại rất nhanh, liếc nhìn đồng hồ đeo tay của Lê Bích Châu hiển thị đã hơn hai giờ sáng, An Du nói hết lời mới khuyên được bà về nhà nghỉ ngơi. Dù sao cô cũng đã ổn định, ở một mình cũng không có vấn đề gì, huống hồ còn có y tá trực bệnh viện, nhưng Lê Bích Châu ngày mai vẫn phải đi làm, với cương vị của bà thì tuyệt đối không thể để công việc trễ nãi được.

Sau khi Lê Bích Châu về nhà, An Du nằm thẩn thờ trên giường bệnh, nghe âm thanh của các thiết bị y tế từng nhịp từng nhịp gõ vào lòng mình, từng mảnh kí ức vỡ tan lại quy về một mối. Ba năm trước, cô lạc lòng tình dậy từ bóng đêm mờ mịt, ngỡ ngác một mình gặm nhấm cơn đau chờ đợi người thân đến bên cạnh. Không ngờ hôm nay mọi chuyện lại tái diễn, nhưng cô đã được lay tỉnh bởi sự sợ hãi, không phải chỉ ở hành động ngoài mặt mà bởi sự chân thành từ trái tim, không một chút tạp chất.

Thiếp đi với nụ cười hạnh phúc, An Du mong chờ gặp mặt người đàn ông hay “thẹn thùng” đã cứu cô thoát chết từ trong đường tơ kẽ tóc, rõ ràng từ lần chạm mặt đầu tiên, cả hai luôn ở tư thế đối kháng lẫn nhau nhưng không hiểu sao mỗi lần ở cạnh anh, cô luôn không tự chủ được mà nhìn anh nhiều hơn một chút, kín kẽ quan tâm anh hơn một chút. Người ta nói nam nữ trên thế gian này như hai cực của nam châm, chỉ cần gắn kết vào nhau thì rất khó có thể tách rời. An Du vốn dĩ cho rằng cô đã miễn nhiễm với lực hút của nam giới, nhưng dường như Ngân Kha lại tạo ra một từ trường khác biệt khiến cô vô phương tránh né.

-----Đi tìm dấu chân của hạnh phúc-----

Khi bên trong bệnh viện là những cảm xúc chờ mong cùng trái tim một lần nữa đang dần mở rộng của cô gái nhỏ; trong căn phòng rộng lớn khác, người đàn ông với tâm trạng bồn chồn của chàng trai trẻ mới biết yêu lại khó lòng chớp mắt; và nơi tình yêu điên cuồng đang được châm lửa, đáy mắt người đàn ông cuộn đầy tơ máu nhìn chằm chặp những tấm hình trên điện thoại, những hàng cây bên ngoài cửa kính xe lao vùn vụt về phía sau, nhanh chóng bị bóng đêm há miệng nuốt chửng, cũng cần xé luôn chút nhẵn nại cuối cùng trong tâm trí anh ta.

Châu lâm nhâm: Cảm ơn mọi người trong thời gian qua dù Châu bận bịu mà bỏ bê tác phẩm nhưng mọi người vẫn ủng hộ chứ không bỏ rơi Châu! Chân thành cảm ơn bà con, cô bác, anh chị em!

Đọc đến đây, mọi người có lẽ sẽ cảm thấy tình yêu Châu viết trong tác phẩm sao mà lảm âm mưu, nhiều tính toán, hay tại sao không có kiểu tình yêu sét đánh thuần khiết này nọ, ngay cả phụ huynh cũng tham gia tính kế cho tình yêu của con cái. Nhưng tiếc rằng đây là chuyện tình đời thực, Châu cũng thích tình yêu sét đánh lắm, nhưng đời này có mấy ai được hưởng cái cảm giác đó đâu. Có những tình yêu dù không đến ngay lần đầu gặp gỡ nhưng nó cứ ngấm sâu đến tận xương tủy. Châu muốn viết về một tình yêu như thế. Truyện còn dài, mà đến chương này cũng bắt đầu đi vào giai đoạn sóng gió rồi. Châu hứa sẽ siêng hơn, sẽ chăm hơn, sẽ viết nhiều hơn, nhanh hơn để hoàn thành tác phẩm sớm.

See you later!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 17: Quyết Định

### Chương 17: Quyết định

Từ lúc buông lời yêu cầu trực tiếp với Hồ Thụy Hiền ở Dream Coffee, Trịnh Nhất Khôi đã trực tiếp nhận hình ảnh từ kẻ theo dõi An Du. Điều đặn mỗi ngày, khoảng chừng mười giờ đêm thì anh sẽ nhận được ảnh của An Du trong ngày hôm đó.

Hôm nay, Trịnh Nhất Khôi phải đi lưu diễn ở Đà Lạt. Kỳ thật là anh đã không nhớ nổi số lần đến "Thành phố ngàn hoa" này rồi, nhưng mỗi lần đến đều khiến anh hoài niệm về chuỗi ngày được ngồi bên cạnh lắng nghe cô suy tưởng về tương lai. Và cũng không ít lần hối tiếc vì cơ tại sao bản thân không tìm hiểu gì về quá khứ của cô.

Năm đó, đúng là nhờ sự việc kia Trịnh Nhất Khôi mới tiếp cận được An Du nhưng nếu không phải bởi kinh nghiệm tán gái có thừa thì cũng chưa chắc anh có thể đi vào lòng An Du được.

Chuyện sau này Trịnh Nhất Khôi yêu An Du là thật, nhưng chuyện anh đã có bạn gái cũng không phải là giả. Gia đình Trịnh Nhất Khôi có điều kiện rất tốt, bản thân anh trong mắt người khác luôn là chàng thư sinh ấm áp chuẩn mực, nhưng có lẽ cái mác "chuẩn mực" này chỉ có thể sử dụng từ sau khi anh biết mình thật lòng thích An Du mà thôi.

Người ta nói "vật hợp theo loài", dù cho hai gia đình có quan hệ thân thiết tới đâu mà anh và Hồ Thụy Hiền lại "không cùng chí hướng" thì làm thế nào cũng chẳng thể đi chung. Tuy Trịnh Nhất Khôi không thuộc hàng tay chơi sành điệu, thích công khai làm bừa mặc kệ hậu quả như Hồ Thụy Hiền nhưng nói về việc "đi sẵn", anh cũng là cao thủ không chịu kém cạnh mấy. Anh hành động vô cùng chậm rãi, kín kẽ đến nỗi con mồi khi bị sập bẫy cũng chẳng hay, lúc bị anh vớt bỏ rồi có lẽ họ cũng không biết bản thân mình vốn chỉ là món đồ chơi trong tay anh, hoặc giả còn tưởng rằng do bản thân mình không

đủ tốt để rồi khóc lóc cảm động vì khoảng thời gian anh dịu dàng ở bên mình.

Sang tuần sau là đến sinh nhật của An Du, Trịnh Nhất Khôi cảm thấy đây là thời cơ thích hợp để xuất hiện trước mặt cô, anh nhất định sẽ dành tặng cô một ngày sinh nhật rực rỡ nhất, để tất cả mọi người đều biết người con gái anh yêu nhất là ai. Mãi mê suy nghĩ về cảnh tượng lúc gặp lại nhau, khóe miệng Trịnh Nhất Khôi không ngớt ý cười, thỉnh thoảng còn khẽ híp mắt cười khúc khích làm cho quản lý Huân nổi một tảng da gà rồi lắc đầu than thở. Anh ta cực kỳ hy vọng trạng thái "tâm hồn treo ngược cành cây" này của Trịnh Nhất Khôi mau chóng kết thúc, nếu không anh ta sẽ nổi điên mất. Bình thường anh ta đã phải "chạy ngược chạy xuôi" đến tối tăm mặt mày, kể ra lúc trước tên Rei này còn giúp đỡ được chút ít, giờ thì suốt ngày cứ lằng đằng như người mộng du, mấy lần suýt hỏng việc khiến quản lý Huân phải xác bác xang bang giải quyết hậu quả. Anh ta muốn đình công, anh ta muốn về nhà chơi với con trai, muốn ôm vợ ngủ... nhưng kết quả bị giám đốc dụ dỗ bằng hai chữ "tăng lương".

"Ha////////////////....."

"Ha////////////////....."

"Ha////////////////....."

Quản lý Huân thở dài liên tục cuối cùng cũng lôi kéo được một cái liếc mắt của Trịnh Nhất Khôi, nhưng ánh mắt của anh lại như muốn nói 'anh đừng làm phiền em suy nghĩ có được không?' khiến cho quản lý Huân ai oán, trực tiếp ngoảnh mặt đi tìm bầu sô thảo luận chuyện hát thêm bài.

Một lát sau, điện thoại Trịnh Nhất Khôi đột ngột thông báo có tin nhắn mới. Nhìn số điện thoại hiện lên trên màn hình, đôi mày nghiêm nghị của Trịnh Nhất Khôi lập tức nhăn nhó lại.

Không đúng! Bình thường phải đến mười giờ đêm tên đó mới gửi ảnh cho anh. Hôm nay, hán ta lại đột nhiên gửi sớm thế này, lại còn nhắn phải xem gấp là thế nào? Tim Trịnh Nhất Khôi không tự chủ tăng nhanh nhịp đập.

Quả nhiên, những tấm ảnh lần lượt hiện trên màn hình khiến Trịnh Nhất Khôi sợ ngây người, đôi mắt do tâm tình kích động càng tròn to trắng dã.

Trong ảnh, An Du tựa như một con búp bê vải không chút sức sống đang được một người đàn ông bế trên tay, gương mặt cô trắng bệch thoáng hiện ra dưới mái tóc rũ rượi hòa cùng những vết máu loang lổ trên váy càng làm tăng thêm sự dị thường trong cơn mưa đêm tầm tã.

Do góc chụp bị che khuất bởi dàn dây leo trước mái hiên nhà, cộng thêm chiều cao vượt bậc của người đàn ông, Trịnh Nhất Khôi chỉ có thể nhìn thấy nửa gương mặt mờ hồ của anh ta. Duy nhất trong một tấm ảnh, người đàn ông đang ôm siết An Du vào lòng mình hơi nâng nhẹ cô lên, lại cúi đầu áp mặt mình lên gương mặt cô, Trịnh Nhất Khôi mới thấy được rõ ràng nửa gương mặt đó. Nhưng tấm ảnh này cũng khiến cho ánh mắt của Trịnh Nhất Khôi hằn lên tia máu, bàn tay vì ghen tỵ mà siết chặt đến nổi rõ gân xanh.

Anh biết rằng bây giờ cần nhất là biết tình hình sức khỏe của cô chứ không phải ngồi đó ghen tỵ, nhưng anh không kiềm chế nổi tâm trạng của mình. Rõ ràng trên tư liệu điều tra đã ghi rõ An Du không hề quen bạn trai, vậy người đàn ông kia rốt cục là ai? Thái độ đó, hành động quan tâm thân thiết đó chỉ xuất hiện ở những người yêu nhau, hơn nữa, anh ta lại bế cô ngay tại nhà trọ cô ở.

Chẳng lẽ họ sống chung?

Còn vết máu trên váy cô? Chẳng lẽ An Du sảy thai?

Sự ghen tỵ cắn nuốt sạch sẽ lý trí và sự bình tĩnh thường ngày của Trịnh Nhất Khôi, khiến cho những phán đoán theo logic bị lệch khỏi quỹ đạo ngày càng xa, cộng thêm nỗi lo lắng cho An Du, Trịnh Nhất Khôi đã không còn kiên nhẫn xem tiếp những bức hình còn lại. Anh trực tiếp ấn gọi cho tên theo dõi An Du để nghe báo cáo.

Quả nhiên, vừa nghe đến tên bệnh viện phụ sản Từ Dũ, Trịnh Nhất Khôi càng tự chắc chắn hơn về suy đoán của mình.

"Chết tiết! Chết tiết mà!". Trịnh Nhất Khôi gào lên, ném luôn điện thoại xuống đất. Mất hết sự tỉnh táo, anh như một người bị rơi xuống đầm lầy, càng giãy giụa càng lún sâu, rồi hoàn toàn bị nhấn chìm trong đó. Trịnh Nhất Khôi càng muốn phản bác suy nghĩ của chính mình thì lời của tên kia càng khiến anh sụp đổ.

Hóa ra khu biệt thự cao cấp không thể tiếp cận mà cô vẫn thường lui tới, thậm chí ở lại qua đêm là nơi ở của người đàn ông kia. Hóa ra người nâng đỡ cô vào làm tại KSK là tổng giám đốc Hoàng Minh, cũng chính là cha ruột của người đàn ông đó. Mọi quan hệ như vậy sao có thể không đi cửa sau dễ dàng được chứ!?

Trịnh Nhất Khôi cười tự giễu, lại có chút cay đắng oán than. Cô gái nhỏ thuần khiết hay cười với anh, tựa vào vai anh suy tưởng về tương lai đâu rồi? Chẳng lẽ để tìm được người đứng sau lưng cho cô dựa dẫm cô lại tình nguyện chấp nhận "quy tắc ngầm" hay sao? Hay là cô thực sự đã quên anh rồi, đã yêu người đàn ông đó rồi chẳng?

"Không, không được!". Trịnh Nhất Khôi lắc đầu, gương mặt dần hiện lên nét dữ tợn, tựa như mọi sự ảm nẫn của anh đều đã đến giới hạn bùng phát. Anh đã không thể tiếp tục đóng vai chàng hoàng tử hiền lành, lịch thiệp được nữa. Anh đang chấp nhận ký kết khế ước với ma quỷ, biến chính mình thành thú dữ.

Anh phải giành lại cô! Anh nhất định phải có được cô!

Nếu như hơn bốn năm trước, nét đẹp của An Du chỉ được hé lộ như búp non đầu cành thì nay cô đang nở rộ một cách đẹp đẽ nhất, tỏa hương thơm

ngát mẽ hoặc đủ loại bướm ong. Kẻ muốn hái hoa đẹp thì nhiều vô số kể, nhưng cô là của anh, chỉ có anh mới được quyền chiếm giữ đóa hoa này. Và lại, anh đã nếm được mật ngọt tươi ngon, sao có thể chỉ đứng nhìn mà không đoạt lấy trong khi mật ngọt đó càng ngày càng nồng đậm hơn đây? Xem ra kế hoạch kia không thể tiến hành như dự định được nữa. Bây giờ, mặc kệ An Du sẽ có phản ứng gì, chỉ cần có được cô, chẳng phải anh còn cả đời để dỗ dành cô sao?

Tinh thần Trịnh Nhất Khôi dần bình tĩnh trở lại nhưng trong đôi mắt anh đã không còn ánh sáng dịu dàng thường thấy, đôi mắt đó đã bị vẩn đục bởi nỗi ghen tỵ khiến người ta phải rung mình kinh hãi.

-----Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc-----

p/s: Tôi nay thêm chương 18. Được 7 like thì 2 ngày nữa Châu sẽ cố gắng ra luôn chương 19. Mìn ủng hộ Châu với nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Lời Giải Thích Gây Chấn Động

Chương 18: Lời giải thích gây chấn động

Quản lý Huân đang bàn bạc chuyện tiền cát xê với bầu sô, ông ta muốn Rei phải hát thêm một bài nên tất nhiên thù lao cũng phải thêm một phần. Ca sĩ càng nổi tiếng thì giá càng cao, huống hồ Rei lại là ngôi sao hạng A. Ông ta muốn cậu ấy hát thêm bài miễn phí à?

Nằm mơ!

Cho dù Rei có đồng ý thì anh ta cũng không cho phép. Đã có lần thứ nhất chắc chắn sẽ có lần thứ hai, thứ ba rồi đến thứ n... Công ty quản lý của anh cũng không phải tổ chức từ thiện, hơn nữa, điều này liên quan tiếp đến tiền thưởng cuối năm của anh ta nên kiểu gì cũng không được.

Quản lý Huân đang định dùng biện pháp cứng rắn để bầu sô khỏi ki kèo mặc cả thì Trịnh Nhất Khôi âm thầm xuất hiện, thái độ khác thường của anh làm cả quản lý Huân và bầu sô giật mình.

Trịnh Nhất Khôi lạnh lùng thốt lên: “Show hôm nay tôi hủy, anh lập tức đặt vé máy bay, tôi muốn về Sài Gòn ngay lập tức!”.

Hai người còn lại tròn mắt lên nhìn Trịnh Nhất Khôi như nhìn người ngoài hành tinh, sau đó họ quay lại nhìn nhau như muốn xác nhận vừa rồi họ không có nghe lầm. Lúc này, Trịnh Nhất Khôi lại tăng âm lượng thêm một chút nhưng nhiệt âm lại giảm rõ rệt: “Hủy show! Tôi phải về Sài Gòn ngay lập tức!”.

Quản lý Huân mất mấy giây định thần rồi bước nhanh đến tát một phát lên đầu Trịnh Nhất Khôi, quát lớn: “Chú uống nhầm thuốc à? Hủy cái gì mà hủy, fan của chú đang gào thét ngoài kia kìa, chú giỏi thì lên sân khấu mà nói hủy với họ. Còn nữa, chuyến bay về Sài Gòn hôm nay hết rồi, chú muốn về thì đợi tới sáng sớm mai đi!”.

Bầu sô nghe quản lý Huân quát Trịnh Nhất Khôi cũng đỏ mặt hộc hột một trận. Xem ra cái danh “Năm Cọp” cũng không phải do người trong nghề kêu cho có. Nghe đồn trước khi anh ta làm người quản lý cho ca sĩ như hiện tại, anh ta đã từng là dân anh chị nổi danh một vùng. Nhưng xưa nay, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ai biết “Năm Cọp” hùng hổ lại tự nhiên trũng tiếng sét tình yêu với cô thợ may áo dài rồi bỗng dưng mấy tháng sau cũng tuyên bố “rửa tay gác kiếm” để lấy vợ luôn. Tụi đàn em của anh ta khóc không ra nước mắt, hai ba ngày lại tìm đến nài nỉ đại ca “tái xuất giang hồ”. Tuy nhiên, chưa đến lần thứ năm thì bọn đàn em đều lắc đầu bỏ cuộc. Nguyên nhân cụ thể thì không ai rõ, tụi đàn em của “Năm Cọp” cũng không chịu hé răng nửa lời khiến chuyện tam sao thất bản trong giới giang hồ cứ thế ra đời không biết bao nhiêu bản.

Quả nhiên có lẽ vì vậy mà chưa bầu sô nào dám lừa tiền cát xê của ca sĩ dưới trướng anh ta. Bầu sô nhìn quản lý Huân bình thường cười đùa sảng khoái, giờ lại nổi nóng “xử” cả viên kim cương của giới V-biz thì nuốt nước bọt đánh ‘ực’ một cái. May mà lúc này ông ta ki kèo tiền cát xê cũng không lên mặt quá đáng.

Trịnh Nhất Khôi bị đánh một cái cũng tỉnh hẳn ra, biết mình hơi quá đáng nhưng cũng không có ý thay đổi quyết định. Anh vuốt vuốt lại mái tóc, cố gắng nhẹ giọng hơn nói: “Xin lỗi anh, nhưng em phải về gấp trong đêm nay, anh liên hệ xe giúp em đi, chuyện khán giả ngoài kia em sẽ tự giải quyết.”.

Quản lý Huân liếc xéo Trịnh Nhất Khôi, thấy trong mắt anh đầy vẻ nghiêm túc còn lóe lên vài tia lo lắng thì bực bội ‘hừ’ một tiếng nhưng vẫn móc điện thoại đi ra ngoài.

Trịnh Nhất Khôi thờ dài một hơi liền quay sang bình tĩnh nói một tiếng ‘xin lỗi’ với bầu sô, đợi bài hát bên ngoài kết thúc, anh cũng sẽ lên sân khấu trực tiếp giải thích với khán giả, còn hứa lần tới nhận show sẽ hát thêm một bài miễn phí. Bầu sô vốn cũng đẹp ý định làm khó, nghe xong điều kiện của anh càng hơn hờ cười nói mấy lần ‘không sao’.

Vốn dĩ Trịnh Nhất Khôi biểu diễn cuối cùng lại đột ngột xuất hiện trên sân khấu khiến fan bên dưới hét tên anh ầm ĩ. Anh đưa ngón tay thon dài lên môi

ra hiệu bên dưới im lặng rồi mới bắt đầu cầm micro lên, cất giọng trầm ấm dịu dàng: “Xin chào quý khán giả thân thương ở thành phố Đà Lạt! Cảm ơn quý vị và các bạn đã yêu mến Rei nhiều như thế... Nhưng... Rei xin lỗi vì đêm nay không thể hát tặng những ca khúc hay nhất cho quý vị...”. Trịnh Nhất Khôi cúi gập người chín mươi độ trước đông đảo khán giả, phút chốc bên dưới đã nổi lên tiếng nghị luận ồn ào.

Trịnh Nhất Khôi ngập ngừng lên tiếng khiến bên dưới im phăng phắt, nhưng câu phân trần tiếp theo của anh lại là một quả bom với sức công phá kinh người, oanh tạc toàn bộ hội trường nơi đây: “Xin quý vị và các bạn an tâm, Rei không sao, nhưng... nhưng người con gái Rei yêu nhất trong cuộc đời này đang nằm trong bệnh viện cấp cứu... nên Rei thực sự không có tâm trạng nào hát được nữa. Xin quý vị và các bạn tha thứ cho sự thất trách của Rei ngày hôm nay! Rei hứa lần sau sẽ dành tặng riêng ca khúc Rei sáng tác tại nơi đây cho khán giả Đà Lạt... còn bây giờ Rei chỉ muốn trở về bên cạnh cô ấy càng nhanh càng tốt! Xin cảm ơn!”.

Nói xong lời này, Trịnh Nhất Khôi lại cúi người chín mươi độ một lần nữa rồi bước thẳng vào trong. Không gian im lặng đến nghẹt thở đột ngột bùng nổ toàn bộ. Tiếng bàn tán, nghị luận vang vọng cả không gian, vô số người dùng điện thoại quay phim lại bây giờ đang kích động đăng tin chia sẻ trên mạng xã hội. Sự kiện đêm nay chắc chắn sẽ trở thành tâm bão scandal trong showbiz Việt!

Quản lý Huân nghe Trịnh Nhất Khôi nói mấy lời trên sân khấu xong cũng đứng hình, khi Trịnh Nhất Khôi kéo anh ra bãi đỗ xe anh mới lơ mơ phản ứng lại, chỉ hướng chiếc xe anh thuê để về Sài Gòn rồi lại đơ tiếp. Đến lúc chiếc xe gần như ra khỏi phạm vi thành phố Đà Lạt, quản lý Huân mới hồi hồn hoàn toàn, anh lập tức sử dụng chiêu cũ, bàn tay hướng tới đầu của Trịnh Nhất Khôi, nhưng lần này anh lại tránh thoát. Quản lý Huân thực sự nổi điên, mặc kệ tài xế ngồi trước đang đồng tai lên nghe, mắng mỏ: “Điên rồi, chú mày điên rồi! Mày nó, anh cho phép chú mày công khai yêu đương hồi nào hả? Công ty cho phép hồi nào hả?”.

Trịnh Nhất Khôi im lặng không đáp, anh biết giờ phút này tốt nhất nên im lặng nhận sai thì quản lý Huân mới hạ hỏa được. Quả nhiên mắng mỏ đủ điều rồi quản lý Huân lại ghet bỏ hỏi hai chữ: “Ồ đâu?”.

Trịnh Nhất Khôi biết anh đã mềm lòng thì nhẹ nhàng trả lời: “Bệnh viện Từ Dũ”.

Quản lý Huân tròn mắt nhìn anh, lại muốn lên máu nhưng cố kìm lại: “Mẹ nó chứ, chú bảo với anh sang tuần sau mới đi gặp cô bé đó, sao chưa gì người ta đã vào Từ Dũ hả?”.

Trịnh Nhất Khôi nghe anh hỏi câu này thì lại trầm mặc không trả lời, quay đầu ra nhìn ngoài cửa sổ. Quản lý Huân thấy anh như vậy cũng biết chẳng hỏi được cái gì, bực bội ngã người ra sau nhắm mắt ngủ, mặc kệ anh.

Thật ra, mặc kệ tất cả mọi người suy đoán thiệt hơn thế nào thì Trịnh Nhất Khôi biết chắc chắn quản lý Huân cũng sẽ giúp anh việc công khai tình cảm này. Quản lý Huân tức tối chẳng qua vì anh lại khiến thời gian ở nhà với vợ con của anh ấy ngắn đi thôi! Anh ấy quả thật đã vất vả vì anh rất nhiều, anh biết quản lý Huân coi anh như em trai ruột của mình mà lo lắng, còn anh cũng kính nể anh ấy không đơn giản chỉ như một người anh, mà như bậc cha chú trong nhà.

Nghe tiếng ngáy của quản lý Huân, Trịnh Nhất Khôi cũng ngã người tựa vào lưng ghế, anh mở điện thoại lên xem kỹ lại những tấm ảnh được gửi trong thời gian qua. Càng xem, tâm tình phức tạp khó khăn lắm mới bình ổn được của Trịnh Nhất Khôi giờ lại bị ghen tỵ phủ mờ, anh càng hối hận tại sao mình không đến gặp cô ngay hôm đó, tại sao phải chờ, lại càng hối hận bốn năm trước bỏ cuộc quá dễ dàng. Nếu anh không nhún nhường thuận theo ý cô, kiên quyết ở bên cạnh cô, có lẽ một thời gian ngắn sau đó cô sẽ tha thứ cho anh, anh và cô cũng không bỏ qua nhiều năm như vậy, đến nỗi để người khác chiếm đoạt được cô.

Bóng đêm bên ngoài ngày càng dày đặc, tiếng gió rít gào nồm nê như bày tỏ thay tiếng lòng của anh. Trịnh Nhất Khôi nặng nề tắt màn hình đi, nhắm mắt lại hòa mình vào bóng tối. Khi mở mắt ra lần nữa, anh sẽ có thể trực tiếp nhìn thấy người con gái đó, không cần thông qua những bức ảnh kia nữa, anh có thể ôm lấy cô, chạm vào gương mặt nhỏ thương bao ngày...

-----Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc-----

Do tác dụng của thuốc mê đã tan đi hết nên cơn đau từ vết mổ khiến cho giấc ngủ của An Du cũng chỉ chập chờn lúc được lúc không. May mà Lê Bích Châu đã về rồi, nếu không nhìn thấy gương mặt nhăn nhó vì chịu đựng đau đớn của cô sẽ lại lo lắng không thôi. An Du không muốn gọi y tá xin thuốc giảm đau. Bản thân đã từng phẫu thuật một lần, tác dụng phụ của thuốc giảm đau thế nào sao cô lại không rõ. Cô kiên quyết trốn trong chăn chịu đựng, An Du cắn chặt môi đến trắng bệch, vài lúc chịu không nổi, trong cổ họng lại thoát ra tiếng rên khe khẽ.

Âm thanh nén chịu này khiến cho bước chân Trịnh Nhất Khôi đang tiến đến gần giường cô cứng đờ, ánh mắt nhìn bóng dáng nhỏ trùm kín chăn trên giường kia hiện lên sự yêu thương mà đau lòng khó nói.

=====Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc=====

P/s: Chương 18 rồi nhé! Thứ lỗi vì Châu đi làm về hơi trễ nên đăng khuya. Như hẹn, 2 ngày nữa sẽ tiếp chương 19, nhưng nếu chương này được 7 like thì mai sẽ lại đăng. He he he!!! Cảm ơn mọi người nhiều nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 19: Gặp Lại

## Chương 19: Gặp lại

Phòng hồi sức sau khi phẫu thuật không giống như phòng bệnh bình thường, ở đây luôn để đèn sáng choang bất kể ngày hay đêm, cách một khoảng thời gian ngắn sẽ có y tá đi kiểm tra tình hình bệnh nhân, cũng chỉ cho phép một người thân của bệnh nhân ở lại chăm sóc.

Bệnh viện Từ Dũ được xây dựng từ thời Pháp thuộc, là bệnh viện hàng đầu về sản phụ khoa trong cả nước và cũng là bệnh viện sản phụ khoa lớn nhất ở khu vực phía Nam Việt Nam. Thế nên chỉ cần nhắc đến cái tên Từ Dũ, mọi người dân nơi đây đều sẽ liên tưởng đến hình ảnh thai phụ và em bé. An Du chẳng qua là một cô sinh viên chưa đầy hai mươi mốt tuổi lại mắc phải loại bệnh nhạy cảm này, dù cô có mặt lạnh hờ hững tới đâu cũng sẽ cảm thấy ngại ngùng dưới ánh mắt của các chị, các mẹ.

Nằm trong chăn chịu đựng sự đau đớn hồi lâu cũng vơi dần, An Du nhắm mắt lại thả thoi miên mình phải ngủ đi, ngủ đi, nhưng cơ thể mệt mỏi, tâm trí lại tỉnh táo đến không ngờ. Cô cảm nhận rõ từng giọt, từng giọt nước trong vạt kia đang theo mạch máu chảy vào người cô, hòa tan trong dòng máu đỏ thắm. Nơi ghim kim truyền lại là tay trái. An Du cười khò một tiếng, cô nhớ rõ trên cánh tay trái mình có hai vết sẹo nhỏ do kim truyền ghim lâu ngày để lại, chính là lần nằm viện hồi ba năm trước. Kể cũng kỳ kỳ thật, rõ ràng cứ cách hai đến ba ngày thì y tá sẽ thay kim truyền, vậy mà không hiểu sao, mỗi lần thay đều là người khác nhau vậy mà chỉ nhắm đúng hai lỗ kim đó mà đâm vào, đến khi ngừng truyền hẳn thì tay cô cũng xuất hiện hai dấu tích vĩnh quang.

"Lần này không biết sẽ nằm bao lâu nữa đây? Không biết có thêm cái sẹo nào nữa không trời?". An Du thở dài trong lòng, có chút oán trách làn da cô sao lại dễ nắn cảm đến vậy, chút xíu thôi cũng có thể để lại sẹo rồi!

Trịnh Nhất Khôi đứng ở cuối giường cô từ lâu cũng chỉ im lặng, chăm chú lắng nghe từng âm thanh nhỏ nhất của người ở trong chăn, tựa như người lạc đường đang tuyệt vọng lại ngờ ngác nghe được tiếng người thân quen của mình. Anh thực sự muốn bước đến xốc tấm chăn kia lên, muốn ôm lấy người con gái đã từng e thẹn hôn lên má anh, muốn nhìn thấy đôi mắt trong suốt như viên pha lê lấp lánh ấy... Nhưng anh lại sợ, sợ đối diện với anh là gương mặt lạnh lùng, sợ trong ánh mắt có nhiều hơn một tia nhìn ghét bỏ. Rồi anh phải nói gì nếu cô lại đuổi anh đi, mà hơn hết lại có thể vì một người đàn ông khác mà tránh xa anh?

Đúng vậy, anh sợ, anh thực sự rất sợ, thế nên anh chỉ dám đứng yên, lặng lẽ chờ đợi mà thôi!

Chờ đợi cô phán án tử hình với anh lần nữa!?

Mơ hồ cảm giác được một ánh nhìn cháy bỏng trên người mình, An Du khẽ rung mình một cái. Không phải là sức hấp dẫn của cô sau một ngày lại thăng cấp cực nhanh đó chứ? Hơn nữa đêm mà vẫn có người rảnh rỗi "nhòm ngó" cô à?

Một phút, hai phút... hơn mười lăm phút trôi qua mà cảm giác này vẫn chưa biến mất, còn mỗi phút mỗi nóng rực hơn. An Du chịu không nổi nữa bèn dùng tay phải kéo chăn xuống, cô muốn xem thử người kia có đủ kiên nhẫn nhìn trực tiếp vào mắt cô không.

Ánh đèn neon khiến An Du phải nheo nheo mắt lại một chút để thích nghi. Dường như có ai đó đang đứng ở phía cuối giường cô? Lúc An Du nhìn rõ được người đó, gương mặt cô căng cứng lại, ánh mắt ngờ ngẩn như bị thôi miên, tuyệt nhiên không thể mở miệng nói một lời.

Trịnh Nhất Khôi cũng bị hành động đột ngột của cô làm cho giật mình. Anh nhìn gương mặt quen thuộc trong trí nhớ đến thất thần. Vẫn đôi mắt tinh khiết như dòng suối mát lạnh từ trong núi sâu, cái mũi cao cao xinh xắn lại đầy kiêu ngạo, còn đôi môi mềm kia nữa... đúng là An Du của anh, đúng là An Du của anh rồi!

Một người đứng nơi kia lặng lẽ tha thiết chờ đợi, một người nằm ở đó lại như lạc vào khoảng không xa xôi, không ai lên tiếng hỏi, cũng không ai chủ động chào.

Có mấy người thân của người bệnh xung quanh vẫn còn thức canh, họ vốn bị bề ngoài và hành động của Trịnh Nhất Khôi gây chú ý. Hiện giờ nhìn cảnh tượng này kỳ quái này cũng không hiểu chuyện gì, càng không biết hai người này có quan hệ ra sao. Lúc An Du được đẩy vào đây thì cả nhà Ngân Kha cũng vào theo, họ những tưởng người đàn ông đẹp trai mê hồn – Ngân Kha là chồng cô. Bây giờ, chàng trai này lại xuất hiện ở đây, xem ra hai người có quen biết hay bạn bè gì đấy, nhưng làm gì có kiểu bạn nào thân thiết tới nổi rạng sáng lại vào đứng canh giường vợ người ta?

Do từ buổi biểu diễn ở Đà Lạt về thẳng đây nên quần áo trên người Trịnh Nhất Khôi vô cùng nổi bật, may mắn vì hơn nửa đêm nên chẳng ai chú ý đến anh, nếu không chắc chắn anh đã bị vây kín bởi các fan.

Tuy nhiên, Trịnh Nhất Khôi cũng đánh giá quá thấp độ nổi tiếng của mình. Những người xung quanh tuy chưa nhận ra anh ngay nhưng không phải là đến cuối cùng cũng không nhận ra. Dù vậy họ cũng chỉ im lặng nhìn xem chuyện kể tiếp xảy ra chứ không ồn ào bàn tán hay lấy điện thoại ra quay chụp. Có lẽ họ thật sự tôn trọng chuyện riêng tư của người khác, cũng có lẽ họ sợ ồn ào sẽ ảnh hưởng đến người thân của họ mà thôi.

Giây phút này, Trịnh Nhất Khôi cũng không còn quan tâm đến chuyện gì nữa, trong mắt anh chỉ có người con gái trước mắt mà thôi. Chần chừ hồi lâu, ngập ngừng không thốt thành lời đã quá đủ, An Du bỗng lên tiếng trước một bước khê khàng: "Chào anh, đã lâu không gặp!".

Cô cười mỉm chỉ rất nhẹ, nhưng nụ cười này toát ra từ đôi mắt, rất chân thành, cũng rất thoải mái. Nụ cười đó khiến cho tâm tình đè nén của Trịnh Nhất Khôi như được giải thoát rồi bỗng rơi vào trạng thái lơ lửng trong chân không. Nhưng điều này không làm cản trở sự vui sướng từ tận đáy lòng anh

khuyếch đại khắp từng đường tơ kẽ tóc.

Cô không đuổi anh đi, cô không dùng ánh mắt ghét bỏ nhìn anh. Cô tha thứ cho anh rồi sao?

Trịnh Nhất Khôi đáp lại cô bằng nụ cười tươi sáng, bao lo lắng, bao muộn phiền như tan biến hết trong giây phút này. Dường như tất cả đều trở lại khoảng thời gian hai người quen nhau bốn năm về trước. Yên bình, ấm áp và ngập tràn tiếng cười.

"Cuối cùng cũng gặp lại em. Anh... à không, em cảm thấy sao rồi? Có đau lắm không em?". Trịnh Nhất Khôi cố gắng nói bằng giọng dịu dàng nhất với cô.

An Du có chút bất đắc dĩ cười cười, thì ra cảm giác của cô không sai, quả nhiên những ngày qua có người theo dõi cô, mà những người đó chính là do Trịnh Nhất Khôi sai khiến. Có lẽ vì thế, khi nhìn thấy Trịnh Nhất Khôi xuất hiện ở đây, cô chỉ ngạc nhiên rồi bản thân một lúc thì đã đoán ra mọi chuyện.

Cô không muốn truy cứu, cũng không muốn hơn thua với anh làm gì. Chuyện cũ đã qua lâu rồi, cô trốn tránh anh cũng đã trốn tránh suốt bốn năm. Cô vẫn tưởng bản thân mình không buông xuống được, luôn tưởng bản thân vẫn không thể đối diện với sự tổn thương từ mối tình đầu tiên này, nhưng khoảnh khắc nhìn thẳng vào mắt anh thì An Du mới vỡ òa một lẽ: Hóa ra cô đã có thể bình thân đến vậy!

Có câu hát: Tình chỉ đẹp khi tình đang dở.

An Du lại cảm thấy câu nói đó chỉ đúng với những người dám đối diện, dám chấp nhận hai chữ "chia tay" mà thôi!

=====Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc=====

P/s: "Châu cháu và người đàn ông then thừng thảo luận"

Người đàn ông then thừng: "Sao dạo này ta ít xuất hiện thế hả?".

Châu cháu lau mồ hôi: "Chương sau sẽ xuất hiện."

Người đàn ông then thừng: "Ta muốn đổi món!".

Châu cháu áy náy: "Ta cũng muốn ăn thịt lắm, nhưng viết đi viết lại cuối cùng miếng thịt lại rớt xuống."

Người đàn ông then thừng: "Người ta cũng không nói là muốn ăn thịt mà, nhưng...", hần sờ cảm suy nghĩ: "Nhưng mà ăn rau hoải cũng không đủ dinh dưỡng cho lắm!".

Châu cháu hừ lạnh: "Mi là sói xám lưu manh!".

Người đàn ông then thừng: "Ta trắng hơn mi nhiều, hơn nữa da ta cũng rất mịn, không lỗ đầu mà!".

Châu cháu giật giật khóe miệng: "Mai ăn."

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 20: Đổi Thay

Chương 20: Đổi thay

Thấy An Du vẫn chỉ nở nụ cười nhìn anh đầy ý vị mà không lên tiếng trả lời, Trịnh Nhất Khôi bước vòng qua, ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường cô, lại dùng ánh mắt dịu dàng tha thiết mà hỏi: "Còn đau nhiều lắm không em?".

An Du hơi nghiêng đầu qua nhìn Trịnh Nhất Khôi nhỏ giọng nói: "Em không sao, anh đừng lo!".

Nghe cô nói vậy lại nhìn thấy nụ cười mỉm chỉ luôn ở trên môi nhưng sao Trịnh Nhất Khôi lại có cảm giác cô và anh trở nên cách trở quá, trở nên xa lạ quá! Anh sợ ánh mắt ghét bỏ của cô, nhưng sao bây giờ nụ cười của cô dịu nhẹ là thế, ánh mắt thân thiện là thế lại khiến anh có cảm giác khó chịu thể này, bất lực thế này?

Trịnh Nhất Khôi giờ tay lên muốn vuốt nhẹ mái tóc của cô như ngày xưa anh vẫn thường làm nhưng lại ngớ ngàng trước ánh nhìn chăm chăm của An Du

vào bàn tay anh. Đó là một đôi mắt lạnh nhạt đầy cự tuyệt. Trịnh Nhất Khôi nhất thời hốt hoảng, cánh tay cứng đờ giữa không trung cũng quên thu lại.

Nhận thấy phản ứng của bản thân tạo nên tình thế khó xử giữa cô và anh, An Du bèn cất tiếng: "Anh có thể rót giúp em một ít nước được không? Cổ họng em hơi khô."

Biết An Du muốn mình thoải mái hơn, Trịnh Nhất Khôi cười cười nói một tiếng 'được' rồi rót một ít nước nóng từ bình thủy ra ly cho cô. Sợ nước nóng quá làm bỏng lưỡi cô, anh còn cẩn thận thổi thổi cho nguội bớt đi.

Trịnh Nhất Khôi còn chưa kịp đặt ly nước lên bàn để đỡ cô dậy cho dễ uống, An Du đã mím chặt môi tự mình nhích người gượng ngồi dậy. Hành động này của cô như một nhát dao cứa vào tim anh, đau nhói.

An Du hiểu rõ Trịnh Nhất Khôi sẽ khó chịu vì hành động sau càng thể hiện rõ sự xa lạ hơn hành động trước của cô, nhưng An Du vẫn luôn là cô gái lý trí đến đáng sợ như vậy.

Mặc kệ vết mổ trước đó vẫn còn đau đến nỗi khiến cô rên rỉ, cô vẫn lựa chọn tự mình ngồi dậy. Mặc kệ sự chăm sóc của Trịnh Nhất Khôi có ảm áp tới đâu, cô vẫn sẽ từ chối.

Cô có thể bình thản trước sự xuất hiện của anh, có thể nói chuyện thật lòng cùng anh, cũng có thể nở nụ cười chân thành với anh.

Cô chấp nhận bỏ qua cho anh, nhưng không có nghĩa là cô tha thứ cho anh.

Đúng vậy! Là bỏ qua chứ không phải là tha thứ.

Bỏ qua bởi vì điều đó không còn quan trọng với mình nữa, không thể tổn thương tới mình nữa, cũng không làm mình bận tâm nữa!

Vậy nên cứ bỏ qua thôi!

Vì nó đã trở thành vết sẹo trong lòng, từng giây từng phút nhắc nhở về sự tồn tại của nó trong quá khứ.

Nhưng tha thứ chính là bao dung tất cả! Là học cách chấp nhận những lỗi lầm, học cách xóa bỏ những tổn thương... là học cách yêu cho dù biết đó là tình yêu không lối thoát.

Ngày xưa, An Du luôn sẵn sàng nói cho anh nghe rất nhiều về mong ước trong tương lai nhưng lại chưa từng kể về quá khứ của mình, cũng như cô cũng chưa từng chất vấn bất kỳ điều gì trong cuộc sống trước kia của anh.

Khi đó, An Du biết anh không muốn công khai mối quan hệ của hai người, thế là cô chủ động yêu cầu giữ kín để anh không phải áy náy. Anh lỡ hẹn nhiều lần để cô chờ đợi một mình rồi tự về nhà, cô cũng không trách anh một câu. Anh thích cái gì, muốn đọc sách nào, khẩu vị ra sao, cô đều thuận theo ý anh mà làm, kể cả điều đó trái ngược với sở thích của cô, cô cũng không nhăn mặt nhíu mày một chút. Thậm chí, chuyện Trịnh Nhất Khôi chưa bao giờ tặng cô một món quà, cô cũng không hề hờn trách hay giận dỗi trong lòng, cũng chưa bao giờ đòi hỏi anh phải làm như thế.

Sự chu đáo ban đầu của Trịnh Nhất Khôi mất đi từng chút một, anh từ từ quên mất trách nhiệm của một người bạn trai. Rồi sau đó, anh cũng xem mọi chuyện như một điều hiển nhiên, còn An Du vẫn cứ bình tĩnh như mọi khi, cũng quên luôn quyền lợi khi yêu của một người con gái.

Dù vậy, từng thứ nhỏ nhất mà An Du làm cho anh lại trở thành những sợi tơ vô hình dần dần bủa vây toàn bộ trái tim Trịnh Nhất Khôi, khiến cho tình cảm hơi hột, bông đùa đối với An Du càng ngày càng trở nên nghiêm túc rồi sâu đậm.

Quá là một nghịch lý của cuộc đời!

Thế nên khi rời xa nhau, Trịnh Nhất Khôi khó lòng thoát khỏi lưới tình tự mình giăng ra, từng món quà mà An Du tặng cho anh cũng thành từng lưỡi dao dày xéo trái tim anh, khiến tâm hồn anh chìm sâu trong sự tiếc nuối.

Còn An Du, cô đau đớn, giãy giụa trong sự hỗn loạn, mâu thuẫn trong một khoảng thời gian dài sau khi Trịnh Nhất Khôi ra đi. Nhưng An Du không bi lụy vì tình, cô vẫn luôn suy xét, vẫn luôn thắc mắc lí do mình cương quyết cắt đứt với anh như vậy. Tại sao cô không giống những cô gái đang yêu khác, chạy đến trách móc, khóc lóc, đòi anh giải thích tường tận rồi ích kỷ ép anh phải chia tay với người kia, ép anh chỉ được yêu mình cô, chỉ được có mình cô? Nhưng An Du chưa từng tìm được lời giải đáp. Giờ đây gặp lại người xưa, tình hết nghĩa phai lại làm cô tỉnh ngộ.

Hóa ra cô chưa yêu anh nhiều như cô vẫn tưởng!

Thậm chí, có lẽ chỉ có thể gọi nó là thích. Cô thích nụ cười ảm áp của anh, thích giọng nói dịu dàng luôn ân cần hỏi han, thích được tựa vào lưng anh miễn man suy nghĩ, thích nằm gối lên đùi anh đọc sách... Hơn tất cả, cô thích anh, bởi vì khi cô sợ hãi nhất, anh đã che chở cho cô. Chữ "thích" hình thành từ hai từ "cảm kích" này tuy chưa chuyển thành tình yêu nhưng lại luôn mang lại cảm giác "tình thân", khiến cô lưu luyến rồi ngộ nhận.

Cho nên khi suy nghĩ kỹ càng, nếu năm đó không có sự việc kia thì có lẽ vị trí Trịnh Nhất Khôi trong lòng An Du chỉ mãi gói gọn trong ba chữ "người xa lạ" mà thôi.

-----Đi tìm dấu chân của hạnh phúc-----

An Du nhấp một ngụm nước rồi giữ ly nước ấm trong tay, vắn về một hồi mới ngược nhìn Trịnh Nhất Khôi dứt khoát: "Anh về trước đi, với địa vị của

anh bây giờ không nên xuất hiện ở bệnh viện này quá lâu, nếu bị paparazzi bắt gặp sẽ rất phiền phức!".

Trịnh Nhất Khôi nghe được câu đầu tiên thì vô cùng buồn bã, không hiểu sao cô lại đột ngột tuyệt tình đến như vậy, nhưng nghe được câu sau thì tâm trạng lại tốt lên không ít. Thì ra cô lo lắng cho anh, lúc này mà cô vẫn để tâm đến sự nghiệp của anh.

Trịnh Nhất Khôi cười rặng rờ: "Không sao, mấy tờ báo lá cải luôn thích giật tít mà, cứ để bọn chúng viết đi em?!". Ngoài miệng thì nói thế nhưng trong lòng Trịnh Nhất Khôi lại có chút mâu thuẫn. Anh vốn đã để lộ tin tức ở buổi biểu diễn, mục đích chính là muốn công khai chuyện tình cảm của anh và cô. Đến lúc đó, dưới tác động của dư luận, kế hoạch kế tiếp kia chắc chắn sẽ thành công tới chín mươi phần trăm. Nhưng lừa gạt An Du một lần lại thêm một lần, chuyện quá khứ có thể nào tái diễn hay không?

Nụ cười trên môi Trịnh Nhất Khôi âm thầm đi vài phần, không đâu, anh sẽ không để quá khứ tái diễn một lần nữa. Sau này, cô phải thuộc về anh, mãi mãi!

Trịnh Nhất Khôi lấy ly nước ra khỏi tay cô đặt lên bàn. Lần này, không đợi An Du cự tuyệt, anh chủ động đỡ lấy cô, để cô từ từ nằm xuống, lại ân cần mở miệng: "Em đừng lo cho anh, em cứ yên tâm nghỉ ngơi cho tốt đi. Anh ngồi đây với em một lát, em ngủ rồi anh sẽ đi ngay. Được không em?".

An Du đã lên tiếng một lần nên cũng không tiện lên tiếng lần nữa, cô không đủ nhẫn tâm với anh, càng không muốn mấy "khán giả" đang xem diễn xung quanh có dị nghị. 'Dạ' một tiếng xem như đồng ý, An Du để mặc Trịnh Nhất Khôi kéo chăn đắp cho mình, lại như ý nguyện của anh vuốt vuốt lại cho gọn mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt cô.

Ngày hai đứa còn quen nhau, hành động này cũng không có gì đặc biệt, nhưng với mối quan hệ như bây giờ, cô không muốn Trịnh Nhất Khôi làm như thế. Chỉ là, cô nhìn thấy được một tia cố chấp trong mắt anh. Tuy anh hỏi ý kiến cô, nhưng An Du lại cảm giác được dù cho cô có nói "không" thì anh vẫn sẽ ở lại.

*"Thôi thì tùy anh vậy!"*

Vốn định nhắm mắt lại rồi vô tư ngủ cho xong, nhưng Trịnh Nhất Khôi cứ như bị nghiện, bàn tay anh vuốt ve mái tóc cô rồi lại lấy vạt lụa quấn quanh ngón tay khiến da đầu An Du tê rần. Cô lặng lẽ thở dài một hơi, bất đắc dĩ mở mắt ra nhìn anh, hai đầu mày cũng khẽ nhíu lại đầy bất mãn.

Bây giờ, Trịnh Nhất Khôi mới lưu luyến rút tay về. anh suy nghĩ gì đó lại lấy điện thoại ra, cười nói với cô: "Em đọc số điện thoại cho anh đi, anh nhá máy qua cho em! Có việc gì thì cứ gọi anh. Nếu anh không đến được anh sẽ nhờ anh quản lý qua giúp em".

Chân mày An Du vẫn chưa giãn ra, nói ngắn gọn: "Lúc anh Kha đưa em vào đây hình như không cầm theo điện thoại.". Câu này của An Du là sự thật nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng, cô không muốn cho Trịnh Nhất Khôi số điện thoại cá nhân của mình.

Nụ cười Trịnh Nhất Khôi tắt lịm khi nghe An Du nhắc đến Ngân Kha bằng giọng điệu vô cùng thân thiết. Cô vô tình hay cố ý nhấn mạnh cho anh biết mối quan hệ giữa hai người đây? Không lẽ anh đã đến được đây lại không hiểu lý do cô nhập viện hay sao?

Lòng ghen tỵ khiến đôi mắt Trịnh Nhất Khôi phủ lên một làn mây mù u ám, anh nhếch miệng lạnh lùng ra lệnh: "Em cứ đọc số điện thoại của em đi. Chẳng lẽ em muốn anh phải đi hỏi đồng nghiệp hay bạn học của em sao Du?".

=====Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc=====

P/s: Trên 7 like thì 2 ngày nữa Châu sẽ đăng chương 21.

Xi-poi chương sau: Bạn Kha của chúng ta đã trở lại và hứa hẹn sẽ lợi hại hơn xưa. Chương này hai bạn Kha – Du sẽ có một màn đụng chạm rất ư là nhạy cảm.

Thế nên, anh chị em like tích cực để Châu lên tinh thần viết thêm chương 18+ nha! [Hờ hờ, vì viết mấy cảnh này thiếu máu lắm ạ! :v ] Hẹn gặp lại cả nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21: nóng Và ấm

P/s: Để chuộc lỗi vì thất hẹn, 1h sáng ta sẽ đăng chương 22 (vì giờ đang beta đó mà), nhưng mọi người cũng nên cho ta 7 like để kích thích trí não nha! Moah....

Chương 21: "Nóng" và "Ấm"

Thái độ biến đổi đột ngột của Trịnh Nhất Khôi làm An Du giật mình. Cô vẫn biết anh đã thay đổi, nhưng cô không ngờ anh lại dùng thái độ và giọng nói xa lạ này xử với cô. An Du hơi thất thần, cô không biết đầu mới là con người thật của Trịnh Nhất Khôi.

Rốt cục là thời gian bào mòn đi con người hay vốn dĩ bản chất của con người đã là xấu xa?!

Gặp lại chưa đến một tiếng đồng hồ nhưng An Du đã được Trịnh Nhất Khôi tặng cho quá nhiều kinh ngạc, kinh ngạc đến nỗi cô tưởng hai người như chỉ mới "lần đầu gặp nhau".

Cô không cần anh dùng lời ngọt ngào như xưa để nói chuyện với cô nhưng cũng không phải uy hiếp trắng trợn thế này. An Du không muốn tin nhưng cũng phải tin rằng chàng trai trước mặt đã không còn là người con trai ấm áp ngày xưa.

An Du thở ra một hơi, hạ tầm mắt, cô không nhìn Trịnh Nhất Khôi thêm một giây, chỉ lẳng lặng đọc ra từng con số, sau đó nhắm mắt lại cố gắng hít thở thật đều, cũng không muốn quan tâm đến việc anh có về hay không nữa.

Trịnh Nhất Khôi lấy được số điện thoại liền đứng dậy quay lưng đi, mu bàn tay siết chặt chiếc di động nổi đầy gân xanh: "*Du à, nhanh thôi, em sẽ lại là của anh! Đến lúc đó anh sẽ bù đắp lại cho em!*".

Trịnh Nhất Khôi đi rồi, An Du vẫn nhắm chặt mắt, cô rất mệt, cô thực sự muốn ngủ một giấc thật ngon, ngủ thật ngon để khi tỉnh lại còn có sức mà chiến đấu tiếp.

-----Đi tìm dấu chân của hạnh phúc-----

Trong lúc An Du chìm vào con mộng mị, tin tức về Rei lại bùng nổ trên các phương tiện truyền thông. Các đoạn video, hình ảnh quay chụp ca sĩ Rei tại buổi biểu diễn ở Đà Lạt kèm theo những lời tuyên bố của anh lan tràn trên internet. Số lượng truy cập tăng lên chóng mặt, các anh hùng bàn phím cũng theo đó mà phát huy tối đa khả năng suy diễn và phán xét.

Các phiên bản về chuyện tình của Trịnh Nhất Khôi cứ thế càng ngày càng nhiều. Phiên bản máu chó nhất là Rei và bạn gái yêu nhau đến chết đi sống lại, bỏ ngoài tai lời cấm cản của gia đình, trải qua bao trắc trở mới có thể ở bên nhau, không ngờ khi Rei đứng trên đỉnh cao của danh vọng thì cô bạn gái lại mắc bệnh ung thư; hôm qua, cô bạn gái rơi vào tình trạng nguy kịch nên Rei mới hoảng hốt, bỏ cả buổi biểu diễn để chạy về.

Tình tiết suốt mướt kiểu phim Hàn được fan nữ của Trịnh Nhất Khôi tung hô, chế biến thành đủ mọi hình thức, làm cho hình tượng của Trịnh Nhất Khôi chính thức thăng cấp thành soái ca chung tình, người chồng lý tưởng trong mắt mọi chị em phụ nữ. Tất nhiên, tên tuổi và hình ảnh của cô bạn gái bí ẩn kia cũng bị truy lùng gắt gao.

Trịnh Nhất Khôi xưa nay nổi tiếng "sạch sẽ", anh vẫn luôn "một thân một mình" không một bóng hồng quán thân. Trước kia, tuy đôi lúc lại rộ lên tin tức scandal tình cảm do cô hot girl Lưu Nhã Vân tự mình tạo ra, nhưng Trịnh Nhất Khôi luôn mỉm cười đến thờ ơ thốt ra một câu: "Khi nào có người yêu Rei sẽ tự mình tuyên bố!", cộng thêm chiêu bài ác liệt của quản lý Huân nên khán giả vẫn mù tịt chuyện tình cảm của thần tượng nhà mình. Nay Trịnh Nhất Khôi lại kính cẩn tự mình công khai trước khán giả thì mức độ oanh tạc này đã không còn ở trong phạm vi có thể khống chế được nữa.

Đến sáng sớm hôm nay, quả bom nguyên tử thứ hai lại được thả xuống. Hình ảnh Rei vừa xuống xe đã gấp gấp chạy vào trong bệnh viện Từ Dũ được paparazi chụp lại sắc nét vô cùng. Có thể thấy, thông tin anh bỏ buổi biểu diễn vừa được truyền đi thì bọn họ đã chạy đến phục sẵn ở các bệnh viện để "há miệng chờ sung" rồi.

Mặc dù chỉ chụp được lúc Rei đi vào và ra khỏi bệnh viện, nhưng với chức danh nổi như cồn của bệnh viện này thì cũng đủ để dân tình tin chắc chín mươi phần trăm nội dung bạn gái Rei mang thai là có căn cứ. Lần này nếu Trịnh Nhất Khôi không hợp báo công bố sự thật nhất định sẽ khiến khán giả quay lưng, anti – fan cũng thừa dịp ném pháo.

Sáng ra, truyền thông nháo nhào tập kích ở trước cửa công ty và trước cổng khu nhà riêng của Trịnh Nhất Khôi, điện thoại công ty réo lên không ngừng, di động của quản lý Huân thì luôn trong tình trạng "bận tiếp khách", quả thật là rối trong loạn ngoài. Giám đốc trực tiếp ra chỉ thị cho Trịnh Nhất Khôi phải ngoan ngoãn ở trong nhà kiểm điểm, trước khi sự việc được giải quyết thỏa đáng, anh không được phép xuất hiện hay đưa ra một phát ngôn nào, mọi sự đều phải đợi giám đốc phê duyệt. Nhưng thái độ của Trịnh Nhất Khôi lại rất bình tĩnh. Về đến nhà, tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo thoải mái rồi lên giường đi ngủ, dường như tất cả mọi chuyện âm ỉ đang diễn ra đều không có chút quan hệ nào với anh vậy. Biểu hiện này ngoài dự đoán này của Trịnh Nhất Khôi khiến quản lý Huân lại đau đầu một phen.

-----Đi tìm dấu chân của hạnh phúc-----

"Ừc, ừc, ừc... Cách... Cách... Ừc ừc...".

Sáng sớm, tiếng động có tiết tấu nhịp nhàng vọng ra từ trong nhà bếp khiến Lê Bích Châu giật mình.

"*Không lẽ má Tư đã lên rồi?*".

Lê Bích Châu mang theo thắc mắc đi thẳng vào nhà bếp, vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong đã khiến bà ngầy người kinh ngạc.

Ánh nắng vàng dịu nhẹ hắt qua ô cửa sổ loáng thoáng hắt lên mái tóc màu cà phê đẹp đẽ, lại dịu dàng lướt qua sống mũi cao thẳng cùng gương mặt nghiêng nghiêng đang chăm chú thái thức ăn, tiếng sôi ùng ục từng hồi trên bếp hòa cùng giai điệu của dao thót khẽ khàng chạm vào nhau tạo nên một khung cảnh bình yên vô cùng hấp dẫn, cũng khiến cho tâm lòng của một chủ biên như bà vô cùng cảm khái. Tác phong nhanh nhạy giúp bà ngay tức

khắc lưu lại được khoảnh khắc đáng giá ngàn vàng này. Nếu mấy cô gái mà nhìn thấy cảnh này thì tất cả đều sẽ phải "gục" trước quý tử nhà bà mất! Quả nhiên gen di truyền của bà và chồng mình đều quá xuất sắc, Lê Bích Châu lại cảm thán thêm hồi lâu.

Khung cảnh trước mắt cũng khiến cho đôi mắt tinh nghịch của Windy đang đứng nép bên chân Lê Bích Châu tròn to, anh hai vĩ đại của nó lại tự thân xuống bếp? Theo như nó được biết thì ông anh to xác hơn nó tận mười sáu tuổi này cực kỳ sành ăn nhưng chưa bao giờ chịu đựng tay vào việc bếp núc. Anh là một người thà nhìn đói cũng không chịu động tay nấu một gói mì ăn liền, vậy mà hiện giờ lại hoa hoa lệ lệ bật video dạy nấu ăn, một bên cẩn thận chế biến, một bên chăm chú lắng nghe. Windy đang rất nghi ngờ hôm nay mặt trời có phải mọc từ hướng Tây rồi hay không.

Có vẻ Ngân Kha đã ý thức được sự xuất hiện không mấy bất ngờ của hai người, anh nhẹ nhàng quay đầu lại liếc nhìn họ một cái rồi lại tiếp tục thái thái, khuấy khuấy, trực tiếp xem nhẹ sự có mặt của hai người. Hành động này chính thức kích phát tính tò mò số một của Lê Bích Châu và Windy, hai người bước thẳng đến chỗ Ngân Kha đang "làm việc" để xem xét tình hình. Nào ngờ chưa kịp công phá bí mật thì đã nghe Ngân Kha nhàn nhạt nói ra một câu: "Hai người mau ra khỏi nhà đi, ai đi làm thì đi làm, đi học thì đi học, đừng làm phiền con!".

Bước chân của hai người đồng thời khựng lại, hai mặt nhìn nhau, ánh mắt như đang thương lượng nên nghe theo hay chống đối. Lê Bích Châu nhuróng nhuróng chân này nhìn con trai út, lại hất hất cằm về phía con trai cả tỏ ý muốn nó tiến lên. Windy cũng rất phối hợp nhún nhún vai bày vẻ 'hết cách rồi, con đành hy sinh' nhìn lại mẹ nó rồi đi đến cạnh chỗ Ngân Kha, đáng yêu hỏi: "Anh hai à, anh nấu cái gì đó?".

Ngân Kha không thèm nhìn đến nó, anh đang cầm lọ muối cân nhắc xem nên cho nửa muỗng hay một muỗng vào nồi cháo. Windy thấy anh không có ý định trả lời thì quay sang nhìn Lê Bích Châu bĩu môi một cái, lại thấy bà hất hất cằm về phía anh hai nó thì càng trề môi ra thêm, quay đầu lại tiếp tục mệ nheo: "Anh hai à, nấu cho em ăn với nha, em đói bụng rồi!".

Ngân Kha đang định cho một muỗng muối vào nồi lại nghe Windy léo nhéo bên tai thì dừng động tác, không đầu không đuôi hỏi một câu: "Du Du của em ăn mặn hay ăn nhạt?".

Windy nghe anh hai nó hỏi một câu thì ngớ người, Lê Bích Châu cũng trừng mắt nhìn quý tử nhà mình không thể tin được.

Mặt trời vừa ló dạng đã xuống bếp nấu nướng, không phải vì cha mẹ lớn tuổi, không phải vì em út nhỏ dại thì ba chữ "vì bản thân" cũng coi như lí do ổn thỏa, đằng này anh rất ung dung mà tuyên bố thực khách duy nhất là An Du. Lê Bích Châu thực sự cảm thấy "con trai lớn không giữ được trong nhà" rồi.

Đợi một lúc vẫn không thấy ai hưởng ứng câu hỏi của mình, Ngân Kha đá đá chân Windy lặp lại lần nữa: "Mặn hay nhạt đây?". Windy giật mình nhanh miệng: "Nhạt ạ".

Lúc này, Ngân Kha mới múc nửa muỗng muối bỏ vào nồi, khuấy vài vòng rồi nhớ đến điều gì bèn quay sang nói với Lê Bích Châu: "Mẹ, hôm nay, con đến bệnh viện coi chừng cô bé đó cho. Mẹ đi làm về rồi nghỉ ngơi sớm đi ạ! Lúc khuya mẹ cũng không ngủ được mấy mà..".

Cũng chẳng cần Lê Bích Châu đáp lời, Ngân Kha cầm muỗng múc một ít cháo đưa lên miệng thổi rồi nếm thử, chộp chộp miệng rồi lại múc một ít lên, thổi thổi cho nguội mới đưa cho Windy thử.

Lê Bích Châu nhìn cảnh này bất giác nở nụ cười tươi tắn. Con trai của bà, cái cách yêu thương, quan tâm, chăm sóc "nửa nạc nửa mỡ" của nó cứ luôn khiến người ta dở khóc dở cười, vừa yêu vừa ghét.

Thật may! May mắn vì con trai bà cuối cùng cũng tìm thấy cô gái làm cho nó bận tâm, làm cho nó lo lắng, làm cho nó mở lòng yêu thương, làm cho nó hết mình chăm sóc.

Mặc dù, Lê Bích Châu không biết chuyện của hai đứa nhỏ này sẽ đi về đâu, bà cũng không dám chắc An Du có trở thành con dâu nhà bà hay không, nhưng nếu cả hai yêu thương nhau, bà sẽ làm hết sức mọi điều có thể vì hạnh phúc của con mình.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22: Anh Đến Bé Em Đi! (17+)

Chương 22: Anh đến bé em đi! (17+)

Hơn năm giờ sáng, An Du bị y tá gọi dậy để kiểm tra một lượt các chỉ số, thấy tình trạng ổn định mới dặn dò cô: khi nào người nhà đến thì sang phòng hành chính làm thủ tục để chuyển xuống phòng bệnh thường.

An Du 'dạ' một tiếng lại nhanh chóng thiếp đi, cô phải ngủ thêm một chút nữa, cả người cô lúc này còn mệt mỏi lắm. Giấc ngủ này của An Du thực sự rất sâu, sâu đến nỗi khi Ngân Kha đến, cô cũng không hay không biết.

Nhìn đầu An Du chệch xuống dưới gối, tay cũng ló ra khỏi chăn, Ngân Kha nhíu nhíu hai đầu mày, mím mím môi rồi lại thở dài một hơi. Ngân Kha cúi người thấp xuống, những ngón tay thon dài luồn qua mái tóc dài mềm mượt nhẹ nhàng nâng gáy An Du lên. Sợi tóc như sợi tơ là lướt trên từng xúc cảm nơi đầu ngón tay chạy thẳng vào lòng anh. Rõ ràng trên đường vào đây đã phải cắn răng chịu đựng, cố gắng tránh né tới đa sự va chạm với những người phụ nữ khác, vậy mà bây giờ gần gũi với An Du thế này, trái tim Ngân Kha tự dưng có chút kích động, có chút ảm áp lạ thường.

Một đêm suy nghĩ, một đêm nôn nao bồi hồi, cuối cùng Ngân Kha đã có thể gọi tên chính xác cảm giác mà anh dành cho An Du, chỉ một từ thôi, là "thích". Đúng vậy, là thích mà chưa phải là yêu! Mặc dù khoảng cách giữa chúng đã không còn bao xa.

Anh biết rõ trạng thái của bản thân mình, với anh, giao tiếp là một chuyện rất phiền hà. Anh tình nguyện đối diện với mấy vì tính suốt một tháng trời cũng không mong phải đối mặt với một đám người xa lạ dù chỉ một phút. Nhưng từ lúc gặp gỡ đến nay, Ngân Kha chưa từng thấy An Du phiền hà.

Cô rất an tĩnh, nếu anh không cố tình chọc ghẹo cô, tranh luận với cô thì cô chỉ nghiêng nghiêng đầu nhìn anh, thế nên Ngân Kha đột biến trở thành kẻ gây sự chỉ để kích động "năm mươi sắc thái" của An Du.

Cô có thể lẳng lặng để ý từng thói quen của anh rồi chuẩn bị mọi thứ sao cho Ngân Kha luôn cảm giác được sự thoải mái nhất, thế nên đôi mắt biết nói trong veo, luôn lấp lánh những tia sáng đẹp đẽ kia của cô không biết từ lúc nào đã khảm sâu vào trong trí nhớ của anh, tựa như ngàn năm sau vẫn không đời không đổi.

An Du vẫn làm rất nhiều điều một cách vô tư như thế, chân thành như thế, kiên quyết như thế, nên dù ban đầu Ngân Kha đối với An Du chỉ là một loại cảm giác kỳ quái thì nay đã thực sự bị rung động. Cô không hay dùng lời ngọt ngào để thân cận, không giả vờ yếu đuối để người ta xót thương, An Du cứ luôn là chính mình mà sống, chân thật mà chẳng hề khó khăn.

Lắm lúc nửa đêm, Ngân Kha xuống nhà bếp rót nước còn nghe thấy tiếng gõ máy tính lạch cạch, tiếng lật mở tài liệu sột soạt vang ra khe khẽ từ cánh cửa khép hờ ở phòng cô. Thế mà sáng sớm hôm sau, lúc anh tỉnh dậy cô đã đến trường nhưng bữa ăn sáng thơm phưng phức cũng đã nằm sẵn trên bàn ăn.

An Du làm điều này chưa bao giờ là vì ép buộc, cũng chẳng để lấy lòng ai trong gia đình anh cả, theo như cách nói của Windy thì Du Du của nó đã quen rồi, bảo đừng làm cô vẫn thế, không cho động tay vào thì cô vẫn vậy. Phải, An Du đã quen chăm sóc những người cô yêu thương theo cách của cô rồi. Là một thói quen chỉ dành cho những người thân yêu!

Ngân Kha vừa đặt đầu cô xuống gối thì An Du hơi cựa quậy, sợ cô tỉnh giấc, anh chẳng dám nhúc nhích thêm, bàn tay cứ giữ nguyên dưới gáy cô, người cúi gập xuống như cũ. Quang cảnh này từ phía sau nhìn lại dễ khiến người ta nghĩ rằng anh đang ôm lấy cô, một cảnh tượng màu hồng vô vàn tình cảm. Đợi An Du im lìm say giấc lần nữa, Ngân Kha mới từ từ rút bàn tay mình ra, một lần nữa để những sợi tơ lụa là kia vòn quanh những ngón tay mình rồi mới cẩn thận đắp chăn lại cho cô.

Xong đâu vào đấy, Ngân Kha thở phào ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường nhìn cô. Ngắm tới xem lui lại vươn tay ra vén lại mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt cô, ánh mắt nhu hòa nhiều hơn một chút yêu thương, ít đi vài tia lo lắng.

Hiện giờ, gương mặt An Du có phần tái nhợt nhưng giấc ngủ của cô rất yên ổn, khỏe miệng còn cong cong như con mèo nhỏ lười biếng ngủ vùi trong những ngày đông. Ngân Kha đột nhiên rất muốn chụp lại vẻ mặt này của cô, có lẽ sau này lấy ra treo cô cũng rất vui vẻ.

Ngân Kha làm hết việc này đến trò kia rất tự nhiên, nhưng anh quên mất rằng đây là phòng hồi sức chứ không phải phòng bệnh cá nhân nên cử chỉ của một người đàn ông quá xinh đẹp như anh lại càng thu hút mọi ánh nhìn.

Những người xung quanh đang cực lực suy đoán lai lịch của cô gái trẻ đang nằm trên giường bệnh ngủ ngon lành kia. Bởi rạng sáng nay, họ đã được gặp thân trọng miên phí, giờ lại xuất hiện thêm một anh chàng đẹp hơn mình tính đang tự diễn cảnh tình cảm, thật quá kích thích dây thần kinh tò mò của người khác mà!

Ngân Kha đang ngắm nghía tác phẩm đặc ý của mình thì cảm giác được những tia sáng khác lạ từ xung quanh đang bắn vào anh, khi ngẩng đầu lên quan sát mới rõ ràng tình huống: bản thân đang làm chuyện quá gây chú ý!

Nhưng Ngân Kha vốn là người vô tâm vô phách, miễn là không chạm vào anh thì ai thích nhìn cứ nhìn, thích ngắm cứ ngắm, chừng nào chán tự khắc họ sẽ dừng lại, anh chưa bao giờ để ý.

Bà bác ở giường bên cạnh thấy Ngân Kha chăm sóc An Du từng li từng tí cũng thầm khen trong lòng, làm chồng mà biết yêu thương vợ như vậy thì mới đáng mặt đàn ông, không như thằng con rể nhà bà, vợ nó phẫu thuật thai ngoài tử cung mà hai, ba bữa nay cũng chưa thấy mặt, càng nghĩ càng xót con gái mình. Bà bác đang ăn cháo, đột nhiên nhớ lại chuyện kiểm tra ban sáng thì quay sang gọi Ngân Kha: "Này, cái cậu gì oi... Này này..."

Ngân Kha đang dùng điện thoại kiểm tra thông tin một dự án nghiên cứu bỗng nghe tiếng gọi, nhìn qua thì thấy một bà bác tay cầm tô cháo lỏng đang nhìn mình chăm chú: "Bác gọi cháu ạ?"

Bà bác đảo đảo muỗng cháo: "Không gọi cậu thì gọi ai. Cậu là chồng con bé kia à?"

Ngân Kha theo phản xạ lắc đầu, sau đó nghĩ nghĩ rồi lại gật đầu. Bà bác ngẩng đầu lên chỉ thấy cái gật đầu của anh nên tốt bụng nhắc nhở: "Hồi sáng có làm kiểm tra, tui nhớ cô y tá có bảo con bé khi nào người nhà vào thì lên phòng hành chính làm thủ tục chuyển phòng bệnh gì đó, giờ cậu lên hỏi lại thử coi, tui ngó chừng con bé cho.".

Sống ở nước ngoài lạnh buốt nhiều năm, Ngân Kha ít khi gặp được những "người hàng xóm" tốt bụng kiểu này, anh nở nụ cười tươi rói: "Vâng, cảm ơn bác ạ! Cháu đi một chút, bác trông em ấy giúp cháu với ạ!".

Bà bác gật đầu, cũng cười tươi đáp lại Ngân Kha, thấy bóng anh khuất cửa rồi lại chặc chặc lưỡi: "Cái thằng con nhà ai mà đẹp trai thế không biết!", lại nhìn gương mặt An Du đang ngủ: "Hai đứa này mà sinh con thì đẹp phải biết!".

-----Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc-----

Lúc Ngân Kha quay lại cùng với y tá và hộ lý, An Du vẫn chưa tỉnh dậy, Ngân Kha không thể đứng quá gần phụ nữ đành lặng lẽ đứng trông ở cuối giường

Cô y tá bảo nhìn An Du đang ngủ thì hỏi: "Có cần gọi bệnh nhân dậy không?".

Ngân Kha lắc đầu: "Không cần đâu, để cho cô ấy ngủ thêm chút nữa đi, hai người nhẹ tay một chút là được!". Y tá nghe thế thì gật đầu, bắt đầu phần việc của mình.

Cô hộ lý đẩy một chiếc xe lăn lại cạnh giường, cô y tá kiểm tra bình dịch truyền, khóa van rồi rút ống truyền dịch ra, kế tiếp cầm túi nước tiểu lên xem xét, dừng dừng hỏi một câu: "Bệnh nhân đã xì hơi chưa?".

Ngân Kha khó hiểu: "Hả?".

Y tá lặp lại: "Bệnh nhân đã xì hơi chưa?".

Ngân Kha bối rối, chuyện này làm sao anh biết được, có liên quan gì đến việc chuyển phòng bệnh sao?

Cô y tá liếc nhìn về mặt ngủ ngơ của Ngân Kha cũng chẳng buồn hỏi thêm, chỉ phân việc cho hộ lý: "Cô rút ống tiểu cho bệnh nhân đi!", sau đó quay sang nói với anh: "Chứng nào bệnh nhân xì hơi rồi thì mới có thể cho ăn được, nên cho ăn cái gì dễ tiêu hóa thì tốt hơn".

Ngân Kha tiếp tục mơ hồ 'à, vâng' nhưng cũng hiểu được đôi chút, chuyện anh đang thắc mắc hiện giờ là họ muốn rút ống tiểu gì rồi rút như thế nào đây?

Mặc dù An Du ngủ rất sâu nhưng động tĩnh lớn như vậy cô không thể nào không tỉnh lại được. Mơ mơ màng màng mở mắt ra đã thấy hai bóng áo trắng đang loay hoay bên giường mình, lăm lăm lăm bằm mấy câu gì đó nhưng cô không nghe rõ lắm. Chợt một bàn tay tron nhắn, lạnh toát lần theo ống dẫn sờ mó đầu trong của cô rồi dần hướng lên trên. An Du kinh hoàng liền tỉnh hẳn người, còn chưa kịp hét lên một tiếng thì bàn tay ấy đã áp sát vùng bí mật của cô, nhanh gọn kéo đầu ống dẫn kia ra.

"A!!!".

An Du hét khê lên một tiếng, trợn mắt nhìn cô hộ lý đứng cạnh giường đang quần ống dẫn quanh túi đựng nước tiểu rồi bỏ vào thùng nhựa trên xe đẩy. Làm sao An Du có thể bình tĩnh cho nổi, cô thực chất cũng chỉ là cô gái mới lớn, dù tâm tính già trước tuổi thế nào thì vẫn không thể nào thân nhiên như không khi người ta sờ mó mình, huống hồ là vùng bí mật kia. Mặc kệ người đó có là phụ nữ, mặc kệ bàn tay đó đã được đeo găng tay y tế khử trùng, An Du vẫn thấy khó chịu. Tại sao bọn họ không đợi cô tỉnh lại hãy làm, ít nhất cô cũng được chuẩn bị tâm lý trước, dằng này...

An Du đang định nghiêm túc bàn luận vấn đề tế nhị với hai vị "thiên thần áo trắng" đã nghe một giọng nói gấp gáp ở phía cuối giường vang lên: "Em ấy làm sao vậy?".

Giọng nói lo lắng này làm An Du hơi bối ngỡ: "Kha? Anh ấy xuất hiện ở chỗ này từ bao giờ vậy? Không lẽ này giờ...".

An Du mím môi nhìn Ngân Kha, quần bách không biết làm sao mới được. Vị trí anh đứng ở cuối giường kia nếu là bình thường thì không có gì không ổn, nhưng mà phía dưới cô mặc chỉ là... chỉ là một mảnh vải to được quần lại thành một cái váy đơn giản. Lúc này quả thực thảm rồi, hồi này cô hộ lý sờ sờ, sờ sờ để rút cái ống kia không biết có để lộ ra rồi không? Lỡ như... lỡ như...

An Du càng nghĩ càng quần bách, cứ nhìn Ngân Kha không chớp mắt. Đôi mắt long lanh đó lọt vào mắt Ngân Kha lại thành đôi mắt đáng thương như con cún nhỏ bị người ta ăn hiếp.

Cô y tá vẫn im lặng tiếp tục cầm bệnh án ghi ghi chép chép, cô hộ lý bèn nhỏ giọng giải thích với anh: "Vợ anh chẳng làm sao đâu. Bệnh nhân mới mổ đều phải cấm ống thông tiểu nối với lỗ niệu đạo để truyền chất thải ra ngoài, vùng kín là vùng nhạy cảm nên khi rút ống tất nhiên phải có phản ứng rồi!". Nói xong cô ấy còn nháy mắt với anh, nhưng cái nháy mắt kia hình như có chút ẩn ý gian tà khiến Ngân Kha đơ người một lúc.

An Du nghe loáng thoáng câu được câu mất cũng không biết làm sao đành tiếp tục im lặng, nhưng chưa đầy mười giây sau lại nghe y tá tuyên bố: "Anh kia, anh đến ầm vợ xuống xe lăn ngồi đi, giờ tôi sẽ chuyển cô ấy xuống phòng bệnh thường!".

Vợ???

An Du ngẩng phắt đầu lên nhìn Ngân Kha, đôi mắt tròn xoe đầy dấu chấm hỏi tiếp tục tha thiết mong người đối diện giải thích dù chỉ một vấn đề. Ngân Kha bị cô nhìn đến ngượng đỏ cả hai tai lại không tiện giải thích trước mặt người lạ nên đành dùng ánh mắt ám chỉ bảo cô chờ đợi. Bây giờ, An Du không thỏa hiệp thì có thể làm gì, chưa tính đến chuyện dù gì anh cũng là ân nhân cứu mạng của cô.

Cô tá mặc kệ màn "liếc mắt đưa tình" của đôi vợ chồng trẻ, thúc giục lần nữa: "Anh nhanh đến ầm vợ mình xuống đi, chúng tôi còn nhiều bệnh nhân khác

nữa!".

"Àm? Là làm gì?". Ngân Kha chớp mắt vô tội nhìn An Du.

An Du thở dài, khẽ gọi: "Àm là bé. Anh đến bế em xuống xe lăn đi!".

Ngân Kha thành thật gật đầu một cái: "Vậy cô có thể tránh sang một bên được không, tôi không thể đứng gần người lạ."

Cô y tá và hộ lý nghe anh nói câu này thì hai cặp mắt đồng loạt trừng lớn nhìn anh, trong đó còn có một tia tiếc hận 'đẹp trai mà bị tự kỷ' nhưng vẫn tránh sang chỗ khác.

An Du nghe Ngân Kha bộc bạch chính mình cũng rất ngạc nhiên, cô đã từng nghe Windy nói, anh hai nó rất ghét phụ nữ, từ lúc nó nhận thức được tới nay vẫn chưa thấy anh hai thân cận với ai ngoài mẹ. Bình thường miễn là nơi nào có mùi phụ nữ, anh hai nó sẽ tránh xa như tránh rắn rết, nên lúc bắt gặp hai người ở cùng phòng, ngủ cùng giường nó còn tưởng là mình đang mơ ngủ. Khi ấy, An Du vẫn cho rằng Windy nói xạo, nhưng tình hình trước mắt cho thấy lời nhóc con kia chính là sự thật.

Ngân Kha đi đến bên giường định xốc chân lên thì bỗng nghe An Du la hoảng một tiếng thất thanh: "Khoan đã!".

Bàn tay anh khựng lại giữa không trung, ánh mắt nghi hoặc nhìn cô. An Du háng giọng ngoắc ngoắc tay bảo anh đến gần. Ngân Kha cũng nghe lời ngồi xuống cạnh giường, An Du tiếp tục ngoắc ngoắc tay, còn kéo kéo tay áo anh. Ngân Kha tiếp tục phối hợp nghiêng người ghé tai vào nghe cô nói nhỏ.

Mọi người chỉ thấy An Du thì thầm vào tai Ngân Kha khoảng mấy giây rồi im bật, anh chàng đẹp trai kia thì bỗng chốc hóa thân thành tượng, chỉ khác biệt ở chỗ gương mặt bức tượng này biết đổi màu, từ hồng dần chuyển thành đỏ sẫm.

Ngân Kha không ngờ An Du lại ném cho anh một thông tin kinh hồn đến vậy. Cố gắng hít vào thở ra mấy lần mới ổn định lại được tinh thần. Ngân Kha nhỏ giọng nói với An Du: "Anh sẽ cẩn thận."

Cách một lớp chăn, Ngân Kha "gói ghém" thân mình An Du lại một cách chặt chẽ, đến khi xác định đến một khe hở cũng không lọt anh mới cúi người bế cô lên.

Nhưng vấn đề lại nổi tiếp vấn đề, cô y tá một lần nữa được chiêm ngưỡng màn đổi sắc mặt cực nhanh như tắc kè hoa lên phố, mà lần này không phải chỉ riêng của Ngân Kha mà còn có thêm cô gái đang nằm trong lòng anh.

Ngân Kha chỉ cảm thấy gương mặt mình sắp bốc cháy đến nơi rồi. Từ trước đến nay, anh chưa từng bế con gái nhưng cũng đã từng thấy qua nên bản thân cũng không để ý gì nhiều. Đến lúc bàn tay chạm vào một khối no tròn mềm mại cách một lớp vải kia anh mới đứng hình, cũng gấp gấp không biết nên giải thích với An Du như thế nào đây.

Anh thực sự không cố ý chạm vào!

Bây giờ rút tay lại cũng không được mà để yên cũng không xong, sự mềm mại kia vừa chạm vào đã khiến nhiệt lượng trong cơ thể anh tăng nhanh không ngừng. Anh như đứa con trai đương lúc dậy thì vừa tò mò muốn tiếp tục khám phá, vừa ngượng ngịu vì mình lờ lẫm.

Trong khoảnh khắc này, An Du lại rất thấm thía câu "Đi đêm cũng có ngày gặp ma". Cô phòng "sói", phòng "cọp", phòng "hồ ly" cùng đủ phường gian manh khác đã bao nhiêu lần cô cũng không nhớ rõ nhưng cùng lắm thì chỉ bị nắm tay là cùng. Còn bây giờ, người ta chân chính đường hoàng được cô cho phép thì oan ức cái nỗi gì cho được.

An Du cắn môi, trừng to mắt nhìn Ngân Kha lại thấy trong đôi mắt anh một tia sáng quẩn bách không biết phải làm sao, gương mặt thì đỏ như trái cà chua chín cũng phì cười không muốn trách móc nữa.

*"Hóa ra người này vô ý chứ chẳng hề cố tình!"*.

Ngân Kha thấy cô phì cười thì càng ngượng ngùng gấp bội, vừa định nói lời xin lỗi đã nghe An Du lẩm bẩm: "Anh dòi tay xuống dưới một chút là được rồi!". Anh tức khắc nghe lời, chuyển dòi bàn tay khỏi vị trí dễ lưu luyến kia, nhanh chóng bế cô đặt xuống chiếc xe lăn cạnh giường, tiếp tục công cuộc chuyển phòng to lớn.

=====Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc=====

P/s: Chương này dài để bù lại cho mọi người vì đã trễ hẹn, về sau chương truyện cũng sẽ dài tầm khoảng này để cho chất lượng hơn. Mọi người ủng hộ nhé!

Trên 7 like thì 3 ngày nữa Châu sẽ đăng tiếp nhé (vì có đến mấy dự án đang dồn dập tã toi luôn ạ)!

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 23: Ác Quỷ Hiện Hình (19+)

P/s: Vô vàn xin lỗi mọi người, dạo này Châu chạy dự án mới nên không có thời gian viết nhiều! Hôm nay, Châu bù cho mọi người nè. Từ chương này trở đi, số từ của mỗi chương sẽ khoảng 3000 từ. Vì để đảm bảo chất lượng mà cũng để đáng giá thời gian ít ỏi Châu dành để viết nữa.

Cũng xin mọi người chú ý cho là từ chương này, truyện sẽ thường xuyên xuất hiện cảnh nhạy cảm, tình tiết cũng phức tạp hơn với những mối tơ xoắn xuýt dần được hé lộ. Châu nói rồi nay Châu nói lại, truyện này dựa trên nguyên mẫu ngoài đời nên không phải chỉ có tranh đoạt tình yêu, rồi tình cảm nhẹ nhàng mà càng ngày nó sẽ càng hé lộ cho ta thấy bản chất chân thật của những con người với những số phận và tính cách khác nhau.

Còn nhiều nhân vật chưa xuất hiện, còn câu chuyện liên quan đến bạn bè của An Du. Ai thích tính cách hồn nhiên như trái chuối chiên của Lý Lynh Thy thì chờ nhé, cô bạn sắp trở lại rồi đấy!

Mong ít nhất cũng trên 7 like để tăng lực cho Châu trong những ngày mệt mỏi! :3

Chương 23: Ác quỷ hiện hình (19+)

“A... thật... thật sướng...ư... a...”.

Tiếng rên rĩ những người vang khắp cả căn phòng, vài tia nắng rực rỡ đang luồn lách qua khe hẹp của rèm cửa sổ sát đất vào bên trong, thẳng thừng lọt trần đục vọng đang cháy khát. Từng tia sáng bắn lên thân hình trần trụi của cô gái trẻ không ngừng chuyển động lên xuống phía trên người đàn ông tạo nên những vệt cắt sáng tối, phô bày gương mặt đậm đàng cùng với những đường cong thiêu đốt mắt người.

Âm thanh phát ra từ nơi kết hợp của hai người càng ngày càng lớn, cô gái đang cười phía trên người đàn ông cũng cố gắng di chuyển mỗi lúc một nhanh hơn, mạnh hơn. Tiếng rên rĩ dần dần lớn hơn rồi biến thành tiếng thét chói tai, từng tiếng từng tiếng đều có khả năng khiến “máu nóng” mỗi người đàn ông nghe được sôi trào.

Nhưng giờ phút này, khuôn mặt người đàn ông bên dưới lại vô cùng hồ hững, đôi mắt xéch một mí nhắm hờ không chút để tâm, hai cánh tay gối dưới đầu cũng chẳng buồn động đậy, chỉ có hơi thở đặc biệt nặng nề theo mỗi nhịp lên xuống gấp gáp của cô gái bên trên.

Lòng ngực màu mật ong phập phồng kịch liệt chứng tỏ cảm xúc của chủ nhân nó đã gần lên tới đỉnh điểm khiến cho đôi môi mỏng kia cũng vì thế cũng khẽ ‘hừ’ lên vài tiếng trầm đục.

“Ư... Giám đốc... em chịu... không nổi nữa... A... aaa...”.

Cô gái phía trên sau vài lần lên xuống mạnh mẽ, cuối cùng hét lên một tiếng lớn rồi nằm xụi lơ trên người người đàn ông kia, lại không ngờ bị đôi tay này giờ vẫn gối sau đầu của người đàn ông hung bạo đẩy mạnh qua một bên.

Cô gái thở dốc không ngừng, thần trí vẫn đang chìm trong cơn khoái cảm bất ngờ kinh hoàng vội mở to mắt, đôi môi tô son đỏ thắm chưa kịp thốt ra lời đã bị nhét vào một vật thô cứng. Cơ miệng cô ta hầu như phải căng phồng hết cỡ mới miễn cưỡng ngậm được vật kia.

Hai bàn tay theo bản năng muốn đẩy dị vật trong miệng ra nhưng vừa giơ lên liền bị hai chân người đàn ông ghim chặt xuống dưới. Khi đỉnh vật kia chạm tới cổ họng, cô ta mới nhận ra ánh mắt sắc lạnh rờ rệt của người đàn ông đang đảo ngược cười phía trên mình. Hoảng sợ tột độ giục giã trong lòng khiến đại não cô ta nhanh chóng phản xạ lại, đầu cổ gắng lắc lư thoát khỏi, hai chân đạp loạn xạ vào khoảng không.

Người đàn ông mất đi kiên nhẫn hoàn toàn. Hắn đột nhiên rút vật kia ra, dùng một tay gạt mạnh mái tóc cô ta ra phía sau, tay kia tát xuống một cái như trời giáng. Gương mặt cô gái lệch hẳn sang một bên lại bị hắn nắm chặt cầm quay lại. Khóe miệng cô gái chảy ra một dòng máu đỏ tươi quý giá, bên má trắng nõn được đánh phấn hồng kỹ lưỡng cũng nhanh chóng hiện lên năm dấu tay xanh tím đến rợn người, kết hợp với mấy sợi tóc ướt mồ hôi rũ rượi dính dáp trên đó và một đôi mắt trợn trắng kinh hoàng làm gương mặt cô ta không khác gì một con ma-mơ-canh hồng hóc bị chủ nhân vứt bỏ bên đồng rác.

Ánh mắt người đàn ông chứa đầy chán ghét còn xen lẫn mấy phần dục vọng hí híp lại, khóe môi nhếch lên đầy âm trầm: “Không phải muốn tôi chơi cô em sao? Tôi đang thỏa mãn cô em đây.”.

Đến hiện giờ, cô gái mới ý thức được tình huống đáng sợ trước mắt của mình: “Không... không... em không dám nữa, giám đốc, xin anh tha cho em”.

Người đàn ông bỗng nhiên nở một nụ cười rực rỡ nhưng lại khiến cô gái như đóng băng: “Như thế sao được, đã chơi thì phải chơi đến cùng chứ!”. Lời nói vừa thốt ra, cây gậy sắt cứng rắn lại một lần nữa đâm vào tận cổ họng cô ta một cách thô bạo, một tay hắn vẫn ghì chặt đầu cô gái lại, không một chút thương tiếc mà ra vào vào cái miệng tô son đỏ thắm kia.

Vết rách nơi khóe miệng cô gái cứ rỉ máu ra từng chút, từng chút đó tích tụ lại thành giọt chảy xuống cằm. Đến khi cổ họng cô ta cũng bị rách toát, máu và nước bọt vì khuôn miệng không thể khép lại mà thi nhau chảy ra ngoài, dọc theo quai hàm chảy xuống ra giường bên dưới, lại bị từng đợt cử động mạnh bạo của người đàn ông mà loang lổ thành những mảng lớn nhỏ y hệt như những đóa hoa máu đầy ma mị.

Hình ảnh này không những không làm người đàn ông nhẹ nhàng hơn một chút mà còn kích thích hẳn thức từng đợt, từng đợt hung hăng hơn vào cổ họng

cô gái, càng mãnh liệt lại khiến khoái cảm của hắn càng trào dâng không ngớt. Mặc kệ đôi mắt trợn ngược rưng rưng nước mắt đang van cầu hắn, mặc kệ vết máu càng ngày càng đậm, Hồ Thụy Hiền chạy nước rút trong sự tuyệt vọng của cô gái trẻ.

Đôi chân đạp loạn trong không khí đã im lìm từ lúc nào không rõ, hai bàn tay siết chặt ra trải giường cũng buông lỏng, cô gái bị buộc đón nhận luồng dịch nóng bỏng ngập ngụa cả khoang miệng khiến cô ta khó thở. Rõ ràng đây là thứ ban đầu cô ta thèm khát muốn nhận lấy, rõ ràng đây là mục đích làm cô ta bất chấp lời khuyên can lên vào đây để tranh giành, rõ ràng đây là điều khiến cô ta thỏa mãn đến nỗi không tiếc bỏ ra sự trinh trắng của người con gái, nhưng hiện tại cô ta lại ước gì mình chưa từng có suy nghĩ tham lam này.

Cô ta làm ở quán bar này đã được hơn nửa năm, với khuôn mặt và thân hình đầy dụ dỗ của cô ta, muốn câu đại gia để được bao nuôi cũng không phải là khó, rất nhiều người ra giá cao muốn cô ta theo hầu một đêm nhưng cô ta vẫn luôn cự tuyệt. Giá càng cao càng khiến cô ta càng đắm ra ảo tưởng, nên khi nhìn thấy con trai của ông chủ quán bar – giám đốc ở đây, cô ta làm sao còn nghĩ đến việc trao thân cho mấy lão già bụng phệ nữa. Cô ta vô cùng tự tin vào sức quyến rũ đàn ông của mình nên luôn cao ngạo, cô ta nghĩ rằng muốn đòi đòi thì chỉ cần treo lên được giường của giám đốc là xong, nếu may mắn có một đứa con thì càng chắc ăn được làm dâu nhà giàu, một bước lên mây.

Cô ta quan sát hơn mấy tháng nay, dùng mọi thủ đoạn mới lấy được chút tin tức đáng giá. Đêm qua, Hồ Thụy Hiền phải tiếp một mối làm ăn lớn. Cô ta may mắn được gọi vào phòng bao tiếp rượu, thấy hắn ta bị chuốc say thì mừng thầm trong bụng, chắc ăn cơ hội của mình đã đến. Đến hơn nửa đêm thì tàn tiệc, cô ta lợi dụng cơ hội quán quýt bên người Hồ Thụy Hiền, giả vờ giúp đỡ diu hắn lên phòng khách sạn đã đặt sẵn, lại tiếp tục lời ngon ý ngọt mua chuộc tên đàn em canh cửa phòng để thực hiện ý đồ.

Tên đàn em canh cửa cũng mới được theo Hồ Thụy Hiền không lâu, rất muốn lấy lòng “anh Hiền” nên không nghĩ ngợi gì liền cho cô ta vào trong “giải nhiệt”.

Không dám tin bản thân lại may mắn đến thế, lúc Hồ Thụy Hiền mê mê tỉnh tỉnh lấy đi đời con gái của cô ta, cô ta còn tưởng mình đã thành công quyến rũ được người đàn ông hấp dẫn này. Nhưng không ngờ...

Dục vọng của Hồ Thụy Hiền không nhỏ, nhưng từ lần đầu tiên lửa nóng bức người khiến hắn phải tự thân mình “ra trận”, sau đó hắn liền nằm yên hưởng thụ. Quả nhiên, là gái trinh thì sao? Rốt cục cũng là gái điếm dâm dục không đáng một đồng!

Vừa xong, Hồ Thụy Hiền chán ghét đứng lên khỏi giường, chất còn trong người khiến hắn lão đảo một chút mới đứng vững, từ trên cao nhìn xuống cô gái vừa thỏa mãn dục vọng của hắn như nhìn một con sâu một hèn mạt, hừ lạnh một tiếng hô lên: “Người đâu!”.

Bên ngoài nghe tiếng quát gọi bèn lục tục vào trong, ánh mắt tên đàn em canh cửa vừa chạm tới thân hình cô gái liền cứng đờ. Chém giết máu me không phải hắn ta chưa từng thấy qua, nhưng rõ ràng vừa nãy còn nghe tiếng rên rỉ thỏa mãn của cô gái này, sao bây giờ...?

Tên đàn em trộm liếc nhìn Hồ Thụy Hiền một cái liền chạm vào ánh mắt lạnh băng của hắn, khiến cho hắn ta lập tức co đầu rụt cổ: “Dạ anh Hiền có gì sai bảo?”.

Hồ Thụy Hiền không nói không rằng trực tiếp đi đến đầu giường lấy điện thoại ra bấm một dãy số: “Hai Hào, anh lên đây thu dọn một chút cho tôi!”.

Cúp điện thoại xong, hắn không chút để ý xoay người đi vào nhà tắm, bên trong nhanh chóng truyền đến tiếng nước chảy.

Tên đàn em nhìn cô gái mấy tiếng trước còn xinh đẹp mỹ miều, hiện tại nằm giữa những vệt máu loang lổ ghê rợn mà lặng im, đôi mắt vẫn trợn tròn chảy nước mắt không ngừng, hiển nhiên cô ta đã bị dọa cho thất kinh.

Hắn ta không dám lại gần cô ta, cũng không dám đi ra khỏi phòng, chỉ có thể ngu ngốc đứng một chỗ cúi đầu chờ mệnh lệnh.

Chưa đầy năm phút sau, Hai Hào dẫn theo hai tên đàn em khác bước vào phòng. Hai Hào vừa nhìn thấy cảnh tượng bên trong phòng liền đạp một cú vào người tên đàn em canh cửa: “Mẹ mày, mày canh cửa kiểu gì mà con này xuất hiện trong đây?”.

Tên đàn em ngã ngửa trên sàn gỗ xanh mặt: “Đại... đại ca... em... em tưởng...”.

Lời còn chưa nói xong đã hứng thêm một cú đá nữa vào đầu: “Tưởng cái đầu mày! Con bà nó, anh Hiền muốn chơi gái còn phải đợi mày tìm à?”, vừa nói vừa đá túi bụi vào người hắn ta: “Đồ ngu, nuôi mày thiệt uống cơm mà, mày chết đi, thẳng chó!”.

Hai Hào đang tức điên người lại nghe một tiếng gọi không lạnh không nóng từ phòng tắm truyền ra: “Hai Hào!”.

“Dạ, anh Hiền.”.

“Anh vào đây một lát!”

“Dạ.”.

Hai Hào bước vào phòng tắm thì nhìn thấy Hồ Thụy Hiền đang nằm nhắm mắt hưởng thụ trong bồn nước nóng, hai cánh tay gác trên thành bồn thoải mái nhìn có vẻ lười biếng nhưng theo nhịp gõ của từng ngón tay xuống bề mặt sứ trắng nhẹ nhàng lại khiến người ta liên tưởng đến hình ảnh của những con báo săn mồi đang lìm dim ngủ. Đáng vẻ đó dễ làm người ta ảo tưởng nó hiền lành mà muốn tới gần tiếp cận, vuốt ve, nhưng lại không biết rằng một giây khi nó mở mắt ra, cổ họng bọn họ sẽ bị cắn xé tan nát.

“Cắt lỗ tai nó đi!”.

Hồ Thụy Hiền mở lời không chút do dự, giọng nói mang theo sự uể oải mơ hồ vô cùng cuốn hút, một câu quyết định lấy đi một phần

thân thể của người khác lại khiến người nghe có cảm giác như hần chỉ muốn hái đi một nhánh cây, ngọn cỏ ven đường.

“Dạ! Còn con nhỏ kia...?”.

“Tìm mấy thằng làm ‘bạn’ với nó, sẵn tiện cho nó thử thuốc mới đi! À, nhớ ‘tẩy rửa’ nó cho sạch sẽ!”.

“Dạ, anh Hiên!”. Chỉ bấy nhiêu lời nhưng Hai Hào đã hiểu rõ ý của Hồ Thụy Hiên, hần ta lớn tuổi hơn Hồ Thụy Hiên nhưng hần ta luôn tự nguyện cung kính, khép mình với cậu chủ trước mặt này.

Hần ta được ông chủ cho đi theo Hồ Thụy Hiên từ khi hần còn bé nên hần ta biết rõ ràng tính tình và thói quen của Hồ Thụy Hiên.

Tàn nhẫn – Nham hiểm – Thủ đoạn.

Hồ Thụy Hiên một khi đã muốn có thứ gì trong tay thì dù phải trả giá bằng mạng người, hần cũng sẽ giành về cho được!

Cô gái kia muốn mang thai con của Hồ Thụy Hiên nhưng cô ta lại không hề biết năm Hồ Thụy Hiên mười ba tuổi đã bắt đầu chơi gái. Mười lăm tuổi, hần tự mình giám sát bác sĩ tiến hành nạo phá thai cho cô nữ sinh dám lập kế để mang thai rồi dùng cái thai uy hiếp hần. Mười sáu tuổi, hần thay ba đi giành địa bàn lấy quyền kinh doanh quán bar. Nếu không phải đột nhiên mẹ hần, cũng là bà chủ của bọn họ ra lệnh đưa hần về quê với Trịnh Nhất Khôi thì nhất định chưa đầy hai mươi tuổi hần đã có thể tiếp nhận toàn bộ công việc làm ăn của ba hần.

Từ trước đến nay, Hồ Thụy Hiên chỉ bày ra bộ dạng con trai ngoan trước mặt bà chủ. Hần có thể ‘dạ vâng’ ngọt ngào dỗ dành bà, có thể giả ‘vô tư’ không quan tâm chuyện bang phái của ba hần trước mặt bà, nhưng tuyệt nhiên hần vẫn là một con rắn độc – một con rắn độc luôn biết cách nguy trang để sẵn con mồi.

Hai Hào thấy Hồ Thụy Hiên phát phát tay bảo mình đi ra thì sức nhớ đến tin tức hần nhận được vào đêm hôm qua. Vốn định báo cáo ngay cho Hồ Thụy Hiên nhưng khi nhìn thấy hợp đồng làm ăn, Hai Hào liền quyết định để sau mới nói. Hần ta làm sao chấp nhận chuyện mờ đã vào miệng mèo mà còn phải nhả ra?

Thật ra kể từ khi bắt đầu nhận lệnh, hần ta luôn muốn hỏi Hồ Thụy Hiên hai chữ ‘Tại sao?’ mà không dám.

Tại sao chỉ vì một cô gái bình thường lại phải tốn nhiều thời gian và sức lực như thế?

Tại sao không làm như lúc thường?

Hai Hào chân chửi một lát thì nhỏ lời: “Anh Hiên, cô bé anh bảo theo dõi đã xảy ra chuyện vào tối qua.”.

Hần ta không ngờ Hồ Thụy Hiên vẫn nhàn nhã hưởng thụ này giờ vừa nghe xong lại bất thành linh mở mắt ra, quay sang nhìn hần ta lạnh giọng: “Chuyện gì? Tại sao không báo cho tôi ngay?”.

Hai Hào bình tĩnh trả lời: “Xin lỗi anh Hiên! Tình huống xảy ra bất ngờ, cô bé đó ngất xỉu trong phòng trọ rồi được đưa thẳng vào bệnh viện nên bọn đàn em không tiếp cận được. Đêm qua như thế nên tôi mới không báo lại ngay.”.

Hai đầu mày Hồ Thụy Hiên chau lại: “Bây giờ thế nào rồi?”.

“Đã được phẫu thuật xong rồi ạ. Sáng nay, cô bé vừa được chuyển xuống phòng bệnh thường.”.

“Ở đâu?”.

“Bệnh viện Từ Dũ.”.

“Từ Dũ?”. Chân mày Hồ Thụy Hiên cau chặt hơn: “Rất cực Vũ An Du bị cái gì?”.

Hai Hào thành thật: “Bệnh viện không chịu tiết lộ thông tin cho chúng tôi, nhưng bọn đàn em có chụp được ảnh người đàn ông bế cô bé đó đi bệnh viện, mối quan hệ của họ có vẻ không bình thường.”.

Hồ Thụy Hiên nheo mắt lại như có điều suy nghĩ: “Hình đâu?”.

Hai Hào nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở hình lên đưa cho Hồ Thụy Hiên. Hần ta im lặng xem từng tấm ảnh sau đó lại trầm tư rất lâu. Ánh mắt sắc lạnh lóe lên sự thâm hiểm, khóe môi cũng dần tạo thành một độ cong tàn ác.

Hồ Thụy Hiên đưa lại điện thoại cho Hai Hào: “Trước mắt cứ tiếp tục theo dõi cô ấy! Ừ, cũng cho người để ý Trịnh Nhất Khôi một chút! Được rồi, anh ra giải quyết nốt đồng lõa xôn ngoài kia đi!”.

Hai Hào ‘dạ’ một tiếng rồi quay lưng ra ngoài, Hồ Thụy Hiên lại băng quơ thêm một câu: “Chuyện như thế này tôi không muốn có lần nữa, anh hiểu chứ?”.

Hai Hào dừng bước, quay đầu lại: “Dạ hiểu anh Hiên!”.

“Ừm.”

Ngâm mình trong nước nóng hồi lâu, đến khi Hồ Thụy Hiền cảm thấy chất cặn trong cơ thể đã tan gần hết mới chống mình ngồi dậy. Hẩn lấy khăn tắm lau sơ qua rồi khoác hồ chiếc áo tắm màu trắng vào người đi ra ngoài.

Bên ngoài không một bóng người, ra giường phẳng phiu không một nếp gấp khiến cho cảnh tượng lúc này mơ hồ như một con ác mộng không có thực, màu trắng tinh tuom cũng đã thay thế đi những dấu vết tội lỗi đầy kinh tởm kia.

Hồ Thụy Hiền đi đến cạnh cửa sổ sát đất.

“Roẹt.”.

Màn cửa sổ bị kéo mạnh ra, những tia nắng vàng rực được thể xông thẳng vào từng ngóc ngách nhỏ bé trong phòng. Một vài hạt bụi bay loạn trong không khí, chiếc bóng Hồ Thụy Hiền kéo dài trên sàn nhà lạnh lẽo đầy mờ mờ.

Trong đôi mắt hẹp dài nhuộm đầy sắc nắng cuộn trào sự tính toán nguy hiểm, Hồ Thụy Hiền cúi nhìn dòng người xe đông đúc bên dưới, nụ cười càng đậm: *“Xem ra tôi phải thay đổi kế hoạch nữa rồi. Du à, em không ngoan một chút nào cả! Nhưng em càng không ngoan lại càng khiến tôi muốn mau chóng đem em về nhốt lại. Tôi thật nhớ cảm giác dạy dỗ em ngày trước Du à! Chờ tôi nhé!”.*

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 24: Dịu Dàng Bất Chợt

Chương 24: Dịu dàng bất chợt

An Du được đưa đến một phòng bệnh đôi khá rộng rãi, trong phòng chưa có bệnh nhân nên càng khiến cô có cảm giác thoải mái hơn. An Du vẫn không thích nơi đông đúc nhiều người, nhất là những ánh mắt nhìn chăm chăm kia luôn khiến cô ngột ngạt khó thở.

Cô y tá sửa soạn mọi thứ cần thiết xong liền đi ra ngoài, bỏ lại hai người trẻ tuổi với bộ mặt ngượng ngùng im lìm "tự sinh tự diệt".

An Du nằm trên giường hết nhìn lên trần nhà lại nhìn ra cửa, một hồi lại liếc nhìn Ngân Kha đang ngồi lướt điện thoại trên giường bên cạnh, cứ muốn mở miệng nói gì đó rồi lại thôi. Tình cảnh thế này thật không giống tính cách nói một là một, hai là hai của An Du chút nào. Cô trước nay muốn nói thì sẽ thẳng thắn không câu nệ, mà im lặng thì có dùng cách gì cũng không cạy được miệng cô, vậy mà hiện giờ đối với Ngân Kha, An Du lại cảm thấy mình giống một đứa bé đang mắc cỡ, muốn xin xỏ cái này cái nọ lại không biết mở miệng nói làm sao.

An Du cảm thấy bản thân mình hôm nay quá là mất mặt!

Nhưng người tự cảm thấy mất mặt cũng không phải chỉ có mình cô. Người đàn ông lớn xác đang ngồi giường bên cạnh sống tới chừng này tuổi cũng chưa từng cảm thấy lúng túng như bây giờ. Hai mươi sáu năm, lần đầu tiên bế một người con gái lại còn vô ý chạm vào nơi không thể chạm của người ta, nói thế nào Ngân Kha cũng không bình tĩnh được.

Thì ra con gái lại nhẹ như vậy, mềm như vậy. Ngân Kha cảm thấy An Du nhỏ nhắn như thế cô chỉ là một đứa bé yếu ớt cần người ta bảo bọc, còn khiến anh có một chút không nở buông tay, cứ muốn ôm lấy cưng nựng.

Ngân Kha bị chính suy nghĩ này của mình dọa cho lúng ta lúng túng không thôi. Ngỡ là bản thân luôn chán ghét phụ nữ, luôn sợ hãi họ, vậy mà anh lại có những suy nghĩ kỳ lạ với một cô gái mới quen chưa đầy một tháng – Một cảm giác rất là quý dị.

Mặc dù Ngân Kha hiểu được mình thích An Du, nhưng thích là một thứ tình cảm đẹp đẽ trên phương diện tinh thần, mà cảm giác lạ lẫm kia lại thuộc về vấn đề ham muốn của xác thịt. Lần trước, Simson vẫn khẳng định anh là người đàn ông bình thường, dù gặp trở ngại tâm lý nhưng trong trường hợp nào đó chắc chắn cũng sẽ "phản ứng". Tuy nói thì nói vậy nhưng đến khi đụng chuyện vẫn khiến Ngân Kha khó thể tiếp nhận được mặt "con" nào đó của mình.

Vốn anh muốn đến sớm để mang cháo cho An Du ăn, ai biết được lại dây dưa đủ chuyện, cuối cùng đến mở miệng hỏi một câu cũng không biết phải nói làm sao.

Thiên tài cái gì chứ?

Thật là thất bại mà!

Lướt đến dòng cuối cùng của phần tài liệu nghiên cứu mà một chữ cũng không chạy được vào đầu của Ngân Kha. Đơ người một hồi, Ngân Kha bất ngờ

quay đầu sang giường bên cạnh, không ngờ vô tình đụng phải ánh mắt của ai đó đang nhìn chăm chăm mình khiến cả gương mặt nhỏ nhắn bỗng dưng ngu ngơ.

Một cái chớp mắt...

Hai cái chớp mắt...

Ba...

"À... anh...". Hai người đồng thanh lên tiếng, sau đó lại một hồi im lặng.

Cuối cùng, vẫn là An Du nhanh chóng bình thường trở lại: "Anh không đi làm à?".

Ngân Kha cũng khôi phục lại trạng thái bình thường, xoay người ngồi thẳng lưng đối diện An Du: "Hơn nửa tháng nữa anh mới chính thức đi làm. Em... đói bụng chưa? Anh có mang cháo ở nhà lên, em có muốn ăn không?".

An Du vốn chỉ muốn vòng vo một chút cho đỡ ngượng rồi mượn điện thoại của anh để gọi cho Lý Lynh Thy, không ngờ anh lại quan tâm hỏi một câu như vậy. An Du mất thêm ba giây nhìn Ngân Kha mới mỉm cười một cái: "Đã được".

An Du cứ nghiêng nghiêng đầu nhìn Ngân Kha xuống giường, lấy từ trong túi giấy ra một bình giữ nhiệt nhỏ, sau đó cẩn thận lấy ra một cái chén, lại tỉ mỉ dùng giấy ăn lau sơ qua mới đặt lên chiếc tủ cạnh giường bệnh. Vừa vặn nắp bình giữ nhiệt định đổ ra chén, Ngân Kha bỗng dưng động tác, quay đầu qua hỏi An Du: "Cái đó... à, bác sĩ nói em phải... cái đó rồi mới được ăn. Vậy giờ...?".

Thấy anh cứ "cái đó" lại "cái đó" chứ chẳng dám nói cho rõ ràng, An Du không kìm được nữa phì cười một cái: "A...".

"Đâu à?". Ngân Kha thấy cô phì cười một cái thì biết cô đã hiểu mình muốn hỏi cái gì nhưng chưa kịp rồi rầm tìm cách lấp liếm đã bị tiếng kêu của An Du phân tán tư tưởng rồi.

An Du cũng không xảy ra chuyện gì, chẳng qua vết mổ còn mới nên cười một tiếng cũng thấy đau mà thôi. Nhưng thế mới thấy được tiếng cười kia là thoát ra từ đáy lòng một cách tự nhiên, thật sự khiến cho tâm tình của An Du thả lỏng hoàn toàn.

"Không có gì! Em ăn được, anh lấy cho em một ít thôi nhé!". An Du mỉm cười trả lời làm cho Ngân Kha cũng thoải mái hẳn ra. Đều là người lớn cả rồi mà còn ngượng ngùng chỉ vì mấy chuyện còn con này như bọn học sinh tiểu học mãi thì quả thật anh sẽ thua cả nhóc con Windy kia.

Ngân Kha cũng cười với An Du một cái rồi tiếp tục đổ cháo ra chén cho cô. An Du thấy thế bèn chống hai tay bên người định giơ tay đỡ, chỉ là sự cố gắng tự cường của cô còn chưa đến kết quả, trước mặt đã xuất hiện một người, bàn tay ấm áp của người đó nâng dưới lưng cô, nhẹ nhàng đỡ cô ngồi dậy, để cô tựa vào chiếc gối mềm phía sau.

Hành động dịu dàng bất chợt này khiến An Du có chút căng thẳng, nhịp tim đột ngột gia tốc lúc nào không hay. Rõ ràng cô chẳng còn là nữ sinh ngây thơ, mà vốn dĩ cô cũng chưa từng thấy mình ngây thơ hay mơ mộng như mấy đứa con gái bình thường. Vậy mà bây giờ tim cô lại dễ dàng đập nhanh hơn một nhịp chỉ vì hơi thở kề cận của một người đàn ông.

An Du nhìn gương mặt còn đẹp hơn của con gái trước mắt mà ngây ngẩn, đôi con ngươi màu hổ phách kia giống như đang dùng thuật định tâm với cô, mà cô cũng không hề có suy nghĩ kháng cự lại điều đó.

Ngân Kha thấy cô gái nhỏ đang nhìn anh tới mắt hờn thì không những không chán ghét lại cảm giác có vẻ đáng yêu vô cùng. Từ ngày anh gặp cô, trừ những lúc anh trêu chọc, biểu cảm trên mặt cô lúc nào cũng nhàn nhạt, không tranh không giành, bình tĩnh đến nỗi khiến anh đau lòng. Một cô gái mới vừa qua tuổi hai mươi, vốn dĩ phải thích chơi đùa cho thỏa tuổi thanh xuân, không thì cũng có đủ thứ chuyện từ son phấn tới quần áo, giày dép... để huyền thuyên với bạn bè. Ấy vậy mà cô gái này trừ chuyện học hành ở trường, làm việc ở công ty thì một chút cũng không để ý tới bản thân. Cô thích đồ dành Windy, thích sửa sang nhà cửa rồi chui trong trốn trong bếp làm đủ các món ngon, mà tất cả... đều là vì người khác mà làm.

Cô quan tâm, chăm sóc những người cô thương yêu nhưng cô lại luôn vô tâm với chính mình. Một cô gái như vậy sao có thể khiến anh không thương, không quan tâm cho được?!

Cho nên, nếu như cô không có thời gian để quan tâm bản thân mình, để yêu chính mình nhiều hơn, vậy thì hãy để anh quan tâm cô, chăm sóc cho cô, yêu cô nhiều hơn một chút và bảo vệ cô để cô tự do làm điều mình muốn đi!

Anh vốn là người không được trọn vẹn về tâm hồn, cũng chưa từng muốn bỏ ra hết thấy tâm lòng vì người nào đó, nhưng với cô gái này, anh tình nguyện đem ra tất cả. Bởi vì anh đã định rồi, đã chắc chắn rồi, cô gái này nhất định phải là của anh!

=====Đi tìm dấu chân của hạnh phúc=====

P/s: Chương này ngắn vì ta đang viết lẹ chương sau, Du Du bị bệnh khiến Kha ca bật lên suy nghĩ bá đạo thế này ầu cũng là để mọi người rõ cái người này cũng không hiền tí nào đâu, sắp tới Thy Thy lại lên sàn, Trịnh Nhất Khôi cũng bắt đầu kế hoạch đoạt lại Du Du, Hồ Thụy Hiên đen tối cũng chưa biết đang muốn làm gì. Mong bà con cô bác, anh chị em thương yêu mà like cho Châu Khoa. Nếu thấy chậm lên chương thì hãy nhiệt tình nhắn tin hối thúc, em nó mắc cái bệnh lười vì gần đây web mới của cty đã ra mắt, quản lý nhiều nên hơi đuối. Hehe

## Chương 25: Chấp Nhận

Chương 25: Chấp nhận Ngân Kha muốn thời gian cứ dừng ở phút giây này mãi mà thôi, hoặc giả anh sẽ cố gắng để giây phút thế này cứ lặp đi lặp lại không ngừng trong cuộc đời nhân sinh của anh và cô – Giây phút trong đôi mắt thuần khiết kia chỉ có mỗi một bóng hình anh.

Đến lúc An Du hồi thần lại thì Ngân Kha đã đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc cô, dịu dàng vén tóc ra sau để lộ hai vành tai nhỏ nhỏ xinh xinh đang ửng hồng khác lạ. An Du thấy anh cứ mỉm cười âm áp nhìn mình cũng bị lây nhiễm theo, đôi môi nhợt nhạt cũng vẽ ra một nụ cười như ánh nắng mai đầu đông, tan chảy cả một vùng băng tuyết.

Cả anh và cô đều cảm nhận được sự trúc trắc của đôi phương nhưng họ thật sự muốn thử cho bản thân và cho đôi phương một lần cơ hội. Có lẽ dù họ sống ở hai hoàn cảnh khác nhau, cách thức lớn lên cũng khác nhau, nhưng họ luôn cô độc trong chính cuộc sống của mình, giữa muôn màu sắc rực rỡ của thế giới phồn hoa đô hội này.

Họ không cần phải nói ra nhưng chỉ qua ánh mắt đã như thấu hiểu trọn vẹn. Một người bình thường phải bỏ ra bao lâu mới có thể hiểu được một người khác? Càng không nói đến việc chỉ dùng một ánh mắt mà thôi!

Là thiên tài thì sao? Ngân Kha chưa từng sung sướng hay hạnh diện với biệt hiệu đó. Thậm chí đôi lúc anh cảm thấy hai chữ "thiên tài" đó là thứ luôn chế nhạo bản thân mình. Đó chẳng qua là tiềm năng được bộc lộ hoàn toàn khi một đứa trẻ tự kỷ tìm thấy thế giới riêng của nó mà thôi. Có gì mà đáng tự hào? Người ta chỉ ca tụng một Zeven nổi tiếng với các dự án nghiên cứu lớn, rồi sau đó lại điều tra ngoại hình, gia thế, quá khứ... nhưng nếu họ biết thiên tài của họ mắc chứng tự kỷ ám thị thì liệu họ sẽ nói gì đây? Là châm biếm, nhạo báng hay khinh thường?

Có lẽ thì Ngân Kha cũng chẳng muốn đề tâm thêm nữa. Không phải anh chưa từng thấy kết quả của những người trong trường hợp tương tự như anh. Có người còn phải chịu cảnh gia đình ly tán chỉ vì áp lực dư luận. Đó là lý do vì sao rất ít các nhà nghiên cứu chịu lộ diện trước truyền thông.

Ngân Kha chưa biết gì về quá khứ của An Du nhưng lần lần lại thấy trong đôi mắt hút hồn kia phảng phất nét buồn đau đó. Cái gì đã khiến cho một cô gái có diện mạo tinh thuần trở nên lãnh đạm đến vậy? Cái gì đã vây phủ cô khiến cho cô phải khép mình đến thế? Ngân Kha muốn đào xới từng chút một, tia tốt từng chút một rồi vun bón từng chút một, để những thứ u ám kia biến mất khỏi cuộc đời cô như chưa từng tồn tại.

Còn An Du, cô vô tâm vô tình với bản thân bao năm nay chẳng qua chỉ vì một nỗi sợ vô hình vô dung đeo bám. Có lẽ bởi nó đã theo cô từ lúc chưa lọt lòng mẹ nên mới dai dẳng như vậy! Trải qua mối tình đầu đầy thương tích, nỗi sợ hãi đó càng lớn dần lên, lớn đến mức cô tưởng mình đã cắt đứt được nó nhưng không ngờ nó lại luôn hiện diện mọi lúc mọi nơi. Đến mức nó khiến cô dần dần biến thành một cô người máy được lập trình sẵn, ngay cả cảm xúc hay thái độ đối đáp với người ngoài cũng có thể y theo mã lệnh mà xuất hiện.

Tới nay, cô chưa từng mơ mộng thêm nữa về tình yêu. Bởi vì không nảy sinh hy vọng cũng sẽ không cần thất vọng!

Khi Ngân Kha bắt gặp xuất hiện trong cuộc đời cô, An Du cũng chỉ xem anh như một người qua đường không hơn không kém. Nhưng người qua đường này cố tình dừng chân, cố tình xoay người sống bước cùng cô.

"Người đàn ông này... em phải làm thế nào đối với anh đây?"

An Du đâu phải gỗ đá, dù cô có lạnh nhạt với đời tới đâu thì những quan tâm thầm lặng đó của Ngân Kha, An Du sao có thể mãi làm ngơ xem như không thấy?

Nửa tháng ngần ngừ, nửa tháng chùng đưng dưới một mái nhà, đôi khi anh cứ thích chọc ghẹo tới khi cô phì cười, mà sao chỉ "vô tình" nhằm những lúc tâm trạng cô căng thẳng muộn phiền? Phải hay không chỉ vì mua cho Windy rồi tiện tay bỏ vào ba lô của cô một thỏi chocolate hoặc vài viên kẹo mật ong? Vậy còn ly sữa ấm luôn đặt sẵn trong lò vi sóng lúc đêm khuya thì sao?

Tất cả chỉ là ngẫu nhiên sao???

Anh lạ lắm! Cái tình của anh cũng lạ lắm!

Nó không lời nhưng luôn văng vẳng bên tai cô, nó không vỗ vập nhưng lại quấn quanh rồi siết chặt trái tim cô, nó không ngọt ngào nhưng lại khiến cô chìm đắm lúc nào không hay.

Ai đã viết nên lời ca này, ai đã hát lên nỗi niềm này của cô?

"Tình yêu, em sợ tình yêu. Vì tình yêu như là hương hoa, lỡ mai sau em mất người yêu, em khổ thật nhiều!".\*

Đó là sự yếu mềm của cô, sự yếu mềm đang sau vẻ ngoài cứng rắn và lạnh nhạt. Liệu rằng ai sẽ mở vòng tay rộng lớn đủ bao dung để che chở cho cô,

để cô an tâm mà tựa vào bọc bạch?

An Du chưa từng nghĩ hoặc là bản thân cô luôn không dám nghĩ.

Phớt lờ rồi biện chứng đủ điều để giờ đây đối mặt với người đàn ông này, cô thấy mình thật giống một con sứa biển, toàn thân cứ từ từ trong suốt giữa làn nước biển xanh thăm chẳng thể che giấu được gì.

"Đừng lơ ngơ nữa, ăn cháo đi em!". Ngân Kha cắt ngang dòng suy nghĩ rối rắm của An Du. Anh ngồi cạnh giường, một tay cầm chén cháo, tay kia lại nhẹ đảo đều, thỉnh thoảng còn đưa lên miệng thổi thổi cho cháo nhanh nguội.

An Du tự dừng lại muốn cười. Anh luôn khiến cô có cảm giác cực kỳ mâu thuẫn như vậy. Rõ ràng là một người đàn ông đã hai mươi sáu tuổi vậy mà ngoại hình và tâm tính vẫn cứ như một chàng trai tuổi mười sáu. Gương mặt xinh đẹp, hào hoa phong nhã là thế mà thái độ thì cứ lúc nắng lúc mưa. Quả thật nhiều khi cô rất nghi ngờ: rốt cục anh có phải thuộc phe phái "chị em" hay không đây?

Và đương nhiên, lại có lúc dịu dàng đến từng phút giây thế này vậy.

An Du cười híp mắt, vừa muốn nâng tay cầm lấy chén cháo thì đã bị người nào đó né đi, sau đó còn rất bất mãn nhìn cô tựa như nhìn đứa trẻ hư hay không nề: "Em cầm làm gì?".

Cô rất vô tội nhìn lại anh: "Ăn cháo."

"Ừ thì ăn, nhưng em cầm làm gì chứ?", Ngân Kha vẫn cố hỏi.

An Du đờ đờ ra: "Em không cầm thì làm sao ăn?".

Ngân Kha quả quyết: "Thì anh dứt em ăn mà!".

An Du giật giật khóe miệng: "Tay em không có đau. Em tự ăn được rồi."

Vậy mà người nào đó lại không nói tiếp nữa, cứ nhất mực nhìn cô chăm chăm, nhất quyết xem cô như đứa con nít đang nhõng nhẽo. Tự dừng chỉ vì ăn một chén cháo nhỏ mà phải đầu mắt một trận, An Du quả thật có chút nói không nên lời. Thật không hiểu người đàn ông vừa cho cô cảm giác an tâm xen lẫn hồi hộp của thiếu nữ đã biến đi đâu rồi nữa, sao bây giờ lại xuất hiện một tên nhóc cổ chấp thế này chứ?

Cuối cùng, An Du vẫn chiều ý Ngân Kha, một muỗng rồi lại một muỗng, không gian và thời gian trong phòng bệnh nhỏ dường như được phủ lên một lớp hương vị ngọt ngào, nồng ấm. Ngân Kha không hỏi cô nó như thế nào, An Du cũng chẳng khách sáo mà khen một câu, nhưng ý cười trong mắt hai người đã nói lên tất cả. Chén cháo này ngon không phải vì tay nghề người nấu mà ngon bởi tâm lòng của một người dành cho một người.

Ăn xong hồi lâu, An Du mới phát hiện mình đã quên mất một chuyện quan trọng, bèn 'a' lên một tiếng khiến Ngân Kha giật mình: "Sao vậy em? Đau à?".

"Hả? À, dạ không. Anh, anh cho em mượn điện thoại một chút ạ!".

Mắt Ngân Kha vẫn không rời khỏi màn hình laptop, nghe cô nói xong thì mò mẫm lấy điện thoại đặt cạnh người, làm vài thao tác rồi đưa ngay cho cô, hoàn toàn chẳng tò mò mục đích mượn đồ làm An Du tiếp tục được dịp ngớ người. Phải biết rằng điện thoại là thứ cất giấu rất nhiều bí mật cá nhân, nếu không phải là người mình vô cùng tin tưởng thì có ai dám cho mượn mà không hỏi lý do thế này chứ? Nhất là người như Ngân Kha, khép mình và kỹ tính. Hành động mang biểu hiện đương nhiên này của anh khiến An Du có chút lạ lẫm không dời mắt được.

"Em nhìn anh làm gì, anh mở khóa màn hình rồi mà?".

"Em muốn gọi cho bạn em một chút."

"Ừ".

Đơn giản là 'ừ' một tiếng không hơn rồi lại làm việc của mình. Đôi mắt An Du lấp lánh ánh cười mỗi lúc một nhiều, cô phát hiện mình càng ngày càng trở nên khờ khạo bởi cái cách vu vơ mà "thương muốn chết" này của anh rồi.

...

"Alo, Thy nghe, ai đấy ạ?".

"Thy Thy, là mình nè."

"A... con mấm kia, từ hôm qua tới giờ cậu ở đâu hả? Có biết mình gọi cho cậu bao nhiêu cuộc rồi không? Có muốn bà đây đem cô đi hầm xương không hả?".

Tiếng rống giận của Lý Lynch Thy buộc An Du phải đưa điện thoại ra xa, cũng khiến Ngân Kha đang chăm mịt vào màn hình laptop phải quay sang nhìn.

An Du cười cười, lắc đầu với Ngân Kha tỏ ý không có gì, lại khề khàng trả lời điện thoại: "Chị hai à, mình phải vào bệnh viện làm phẫu thuật, điện thoại mình lại không giữ nên không nghe máy được."

Đầu dây bên kia im lặng hẳn, một lúc sau, giọng nói Lý Lynch Thy quả nhiên mềm mại đi hẳn: "Cậu... ổn rồi chứ?", không biết lại có chuyện gì mà cô nàng bất ngờ cao giọng: "Khoan! Cậu đừng nói... cậu đang nằm ở Từ Dũ đây nhé."

An Du cũng ngạc nhiên: "Sao cậu biết?"

Lý Lynch Thy đang hồi hộp nhìn bài báo trên màn hình vi tính, cầu trời cho suy đoán của cô ấy đúng chính xác không ngờ lại trùng phước như vậy liền muốn lên con: "Trời ơi là trời, cậu cũng đừng nói với mình là cậu đã gặp cái tên Trịnh Nhất Khôi kia rồi nhé."

Cô nàng tiếp tục hy vọng đây chỉ là một sự trùng hợp, hy vọng cái tên ôn thần kia đừng dính dáng gì tới An Du cả.

An Du nghe Lý Lynch Thy hỏi như vậy cũng cảm thấy không ổn, chuyện Trịnh Nhất Khôi đến gặp cô chắc chắn đã bị xuyên tạc trên báo giải trí rồi, quả nhiên...

"Haizz... Thy Thy à, chuyện này trôi tới đâu rồi?"

Xong rồi, xong rồi! Lý Lynch Thy cảm giác cuộc sống của người chị em tốt của cô sắp xong rồi. Cũng tại cái tên kia cả, cái gì mà lời thú nhận cảm động nhất năm, cái gì mà hoàng tử si tình? Khó khăn lắm An Du mới sống yên ổn như bây giờ, cực khổ lắm cô ấy mới giấu được tung tích của An Du, bên cạnh tên Trịnh Nhất Khôi đó thì đây mấy cô chân dài, sao mà cứ nhất quyết đeo bám mãi một người đã xa chứ? Thật là sôi máu mà!

"Trời đến tận biển Đông rồi. Cậu tốt nhất tránh xa phạm vi bán kính 100m quanh con ruồi đó cho mình."

An Du lại tiếp tục thờ dài: "Có phải mình muốn là được đâu, tới đâu hay tới đó vậy. Thy ơi, có lẽ đến lúc phải đổi mặt rồi!"

"Du à, Du Du, có mình với anh Tùng mà, còn hai hậu thuẫn lớn kia của cậu nữa, không tránh được nữa thì mình đánh thôi. Cậu không muốn sẽ không ai ép buộc được cậu nữa đâu."

"Ừ, không ai ép được nữa. Thy Thy, cảm ơn cậu!"

"Cảm với chả ơn, nghỉ ngơi đi, trưa nay mình vào với cậu."

Hai người trò chuyện thêm vài câu nữa mới cúp máy, An Du vừa quay đầu sang định trả lại điện thoại đã thấy Ngân Kha đang nghiêm túc nhìn mình, rõ ràng rất muốn nghe cô chia sẻ khó khăn với mình lại cố tình im lặng không hỏi, tôn trọng lựa chọn của cô.

Dù cô đã quyết định mở lòng với anh, nhưng chuyện tình cảm lằng nhằng trong quá khứ này làm sao cô có thể mở miệng nói cho được. Cô khó xử, cô đắn đo, cô hoang mang sợ anh buồn lòng... đề rồi cô ngờ ngàng khi ánh mắt ấy của anh xoáy thẳng vào tim cô...

\*: Câu này trong bài hát Tình đời, ai thích thì lên nghe thử nhé

P/s: Châu Khoa cảm ơn những con người dễ thương đã gửi tin thúc giục cho Châu Khoa tích cực viết nhanh. Chương sau sẽ bắt đầu bước vào những chuỗi âm mưu xen lẫn cạm bẫy. Liệu tình cảm mới chớm của cặp đôi Kha – Du có duy trì được hay không? Anh chàng thiên tài mắc chứng tự kỷ liệu có chiếm đóng được trái tim người đẹp "vô tâm" hay không?

Like càng nhiều, comment càng nhiều thì bạn sẽ ráng bơi nhanh để ra chương mới! He he he :3

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26: Em Nhất Định Phải Che Chở Cho Anh Đó!

Chương 26: Em nhất định phải che chở cho anh đó!

Ánh mắt đó dịu dàng lại mang theo một tia nhẹ nhõm làm An Du hoàn toàn rơi vào trạng thái mê mẩn.

Tại sao không phải là một ánh mắt hờn giận trách cứ? Tại sao lại là sự nhẹ nhõm?

An Du vẫn chưa định thần lại đã thấy Ngân Kha bước xuống đến bên cạnh giường bệnh của cô rồi ngồi xỏm trên nền nhà. Do chiều cao vượt quá mức quy định của mình nên dù ở tư thế thế này, Ngân Kha vẫn rất thoải mái mà nhìn xuống gương mặt đang mơ màng của An Du.

Rồi anh bất ngờ cúi đầu xuống, gương mặt đẹp trai kề sát gương mặt đang nằm nghiêng nghiêng trên gối, ánh mắt cười đối diện với ánh mắt đang kinh ngạc tột độ, hai chóp mũi mơ hồ chạm vào nhau để từng luồng hơi thở dịu nhẹ mà nóng bỏng hun đúc đôi gò má trắng nhợt trở nên đỏ hồng.

Nhìn An Du hốt hoảng cụp mắt ngưng ngưng khiến cho sự hồi hộp khi lần đầu lớn gan "tập kích" con gái nhà người ta của anh chàng nào đó bay biến đi hết, lá gan cũng được thể gia tăng kích thích. Ngân Kha khẽ nâng đầu, dùng đôi môi mềm mại mang theo nhiệt lượng nóng bỏng của mình hôn lên chóp mũi thanh tú của An Du, thành công khiến cho cảm xúc rối ren của cô hoàn toàn bị cháy rụi, hàng mi dài run rẩy mở toang để lộ hai viên ngọc lấp lánh.

Đôi môi rời đi, anh nở nụ cười rục rờ như mặt trời buổi ban trưa mà nói: "Bé con à, em đang lo lắng cái gì nào?". Đợi cô nghe rõ câu hỏi rồi, anh lại không để cô trả lời mà nói tiếp: "Anh là ai chứ? Anh vốn chẳng đề cao bản thân mình đến như vậy đâu!", thấy ánh mắt cô gái nhỏ chăm chú nhìn mình, anh nhẹ giọng: "Anh quen em mới được bao lâu? Đã vậy, đến tận trước lúc gặp em, anh còn chưa từng nghĩ sẽ để cô gái nào đến gần mình, bao gồm cả em nữa. Thế nên em như thế này là rất tốt rồi! Nếu em kể mọi chuyện cho anh nghe bây giờ thì anh mới phải lo âu không biết nên đối đãi thế nào với em. Rồi liệu việc em đặt niềm tin nơi anh mau chóng thế này thì ngày sau lỡ như có một người tốt hơn anh đến cạnh em, liệu em có lại mau chóng tựa vào người ấy mà quên mất anh không...".

Ngân Kha đưa tay lên vén lại mấy sợi tóc trật tự ra sau tai cho An Du rồi áp bàn tay lên má cô: "Bé con à, anh cũng chỉ là một chàng trai mới học yêu mà thôi. Em nhất định phải che chở cho anh đó!". Thấy cô thoáng ngạc nhiên rồi phì cười, anh lại nghiêm túc cầm lấy bàn tay cô đặt lên phía trái tim đang đập nhanh dưới lớp áo bệnh nhân, tuyên bố: "Anh không cần là tất cả của em, anh chỉ cần em cho anh trụ vững một chỗ ở đây là được..." rồi anh lại nhào người hôn lên trán cô, thì thầm: "Và còn ở đây nữa!".

Lúc này, An Du dù vẫn còn "ngại muốn chết" nhưng cũng đã trấn tĩnh hơn nhiều. Cô ngược mắt nhìn thẳng "mỹ nam" trước mặt, kiên định mà lại dịu dàng hé miệng: "Dạ!".

Người đàn ông này thật là, đã tự hạ mình mà bọc bạch từng lời nói trong lòng đến như vậy thì hỏi cô làm sao không thương anh, không tin anh cho được! Anh không dùng miệng nói rằng anh hiểu cô nhưng hành động của anh đã biểu thị tất cả. Sự lạnh nhạt và bình tĩnh đến nỗi khiến người ta nghĩ cô là người vô tâm vô tình chính là do bộ não nhiều nếp nhăn này gây ra, cho nên anh phải "đặt mua" một chỗ ở đó để nhắc nhở cô đừng để lý trí lấn áp tình cảm mà quyết định sai lầm, bởi vì... anh luôn ở bên cạnh cô!

An Du thấy anh cúi đầu, tưởng anh lại muốn hôn tiếp liền định lên tiếng nhắc nhở. Mặc dù cô đã đón nhận anh nhưng cô cũng không phải kiểu người phóng khoáng đến nỗi ngay lập tức hôn tới hôn lui không ngừng như vậy. Mà thực ra còn một suy đoán nữa chui ra trong đại não An Du, rằng nếu Ngân Kha mà tiếp xúc được với phụ nữ như đàn ông bình thường, chắc chắn thế nào cũng sẽ trở thành một "tay sát gái". Có điều, cái suy nghĩ hơi bị hợp logic kia và cả lời nói cô chưa kịp thốt ra đã bị cái cụng trán của anh làm cho "quê" một trận.

Ngân Kha cười chọc ghẹo: "Hi hi, anh nói em nghe, anh cũng muốn hôn lắm nhưng anh lại sợ em mắc cỡ vì chuyện chưa đánh răng nên anh cho em nợ vậy!".

An Du trừng mắt một cái liền lấy lại phong thái điềm tĩnh như không hàng ngày của mình, cười híp mắt: "Được. Anh... nhớ nhé!".

Người nào đó lại làm ra vẻ vô tội: "Phải nhớ chứ, quyền lợi của anh mà!".

Thấy cô gái nhỏ đang tức mà lại cười như hoa nở xuân về càng khiến anh khoái trá. Thật là, càng ngày anh càng cảm thấy bản thân mình quá là... quá là... aizzz... "ngây thơ" mà, còn như cách gọi của mấy đứa nhỏ trên diễn đàn trường đại học anh sắp đi dạy thì chính là "trẻ trâu" đó!

Sợ động phải vết thương của An Du, Ngân Kha không tiếp tục trêu cô nữa. Anh đứng dậy rồi khom người đắp chăn lại cho cô, bảo cô chợp mắt ngủ một lát xong rồi mới quay lại làm tiếp việc của mình.

Chưa lần nào nằm viện lại cảm thấy thoải mái như thế này cộng thêm ít nhiều mệt mỏi sau một buổi sáng dòn dập, giấc ngủ mau chóng tìm tới An Du, đưa cô vào một giấc mơ lộng gió mát lành...

-----ĐI TÌM DẤU CHÂN CỦA HẠNH PHÚC-----

Bên trong phòng bệnh là không gian của sự ngọt ngào đầy ấm áp nhưng dư luận bên ngoài là cảnh tượng ác liệt với từng "con sóng thần" dữ tợn. Tính ra thì hôm nay cũng có thể coi như là "ngày phủ sóng" của Trịnh Nhất Khôi mà đem làm ngày kỷ niệm hàng năm.

Các bài viết bất tận được tung lên mọi trang tin tức, bất kể dưới hình thức nào cũng đều ra cùng một chủ đề về "Ngôi sao Rei", mọi chuyện về anh ta từ thời cha sinh mẹ đẻ cũng được moi ra mà nói lại để rồi đưa ra vô số giả thuyết kiểu như "chuyện đúng là thế đó", cốt yếu cũng là để cho bọn "anh hùng bàn phím" được dịp trở tài mà thôi.

Số lượt chia sẻ đoạn video Trịnh Nhất Khôi xin lỗi về chuyện bỏ diễn với khán giả trên sân khấu vì người yêu tăng lên với tốc độ chóng mặt, tất cả mọi chuyện hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát của công ty chủ quản của anh ta.

Thông thường, nếu ca sĩ trực thuộc công ty gây ra vụ việc âm ỉ thế này làm tổn thất lợi ích của công ty sẽ lập tức bị triệu tập, rồi căn cứ theo mức độ thiệt hại sau cùng mà phải bồi thường là chuyện đương nhiên chứ đừng nói gì đến hai chữ trách phạt.

Ấy vậy mà cho đến giờ phút này, Trịnh Nhất Khôi vẫn dùng tư thế nhàn nhã ngồi xem tin tức ở nhà riêng của mình, chỉ là trong đôi mắt của anh ta không phải là sự ung dung mà là một mảng âm trầm đầy toan tính.

Các phóng viên đều đưa ra rất nhiều phỏng đoán về lai lịch "Người Con Gái Rei Yêu Nhất", thậm chí còn đưa ra top năm những cô nàng được cho là "hợp tình hợp cảnh" nhất với lời thú nhận của Trịnh Nhất Khôi và loạt ảnh về sự xuất hiện bất ngờ của anh tại bệnh viện phụ sản Từ Dũ chỉ cách mấy tiếng đồng hồ sau đó.

Những tin tức này cũng thành công đẩy nhân vật nữ chính trong vụ việc lên thành “Cô nàng bí ẩn nhất năm”. Tuy nhiên, có lẽ cô gái nào đó đang say giấc nồng trong bệnh viện sẽ không chút hờn hờ nào khi biết tin này. Cô đã vất vả ẩn mình bấy lâu chỉ mong có một cuộc sống yên ổn, hiện nay chỉ vì vài ba câu nói của Trịnh Nhất Khôi mà mọi chuyện đổ sông đổ bể cả.

Trên đời này, giấy sẽ không gói được lửa, mà Trịnh Nhất Khôi từ khoảnh khắc gặp lại cô cũng đã đánh tan ý định gói ghém rồi. Anh ta đã quyết tâm đoạt lại cô thì tất nhiên phải dùng đến thủ đoạn. Dù điều đó có thể làm cô buồn bực, làm cô tức giận, thậm chí làm cô đau lòng thì Trịnh Nhất Khôi cũng sẽ kiên quyết cho tới cùng. Đến khi cô trở về bên anh ta rồi, anh ta sẽ dùng mọi thứ mà bù đắp lại cho cô, nhất định sẽ biến cô thành cô gái hạnh phúc nhất thế giới này.

Trịnh Nhất Khôi vừa bàn bạc kỹ càng kế hoạch với quản lý Huân xong, đối với chuyện này, anh ta phải cố đánh nhanh rút gọn, kể cả việc làm “cha hờ” cho đứa trẻ đã mất của cô thì anh ta cũng chẳng để ý. Chỉ cần An Du ở bên cạnh anh ta, sau này, “cha hờ” sao lại không thể biến thành “cha ruột” chứ?!

Khỏe môi Trịnh Nhất Khôi cong lên đầy tự tin mà tàn nhẫn. Anh ta đã hoàn toàn không còn là chàng thiếu niên thư sinh với nụ cười tỏa nắng trong lòng An Du nữa.

Trịnh Nhất Khôi biết chuyện của anh ta nhất định sẽ bị người lớn trong nhà ép hỏi cho ra chân tướng, còn bên phía Lưu Nhã Vân chắc chắn cũng long trời lở đất không kém. Nhưng mà lần này anh ta thật sự muốn bắt chấp tất cả để làm theo ý mình, dù là ai, chuyện gì cũng không được phép phá hỏng kế hoạch của anh ta.

Anh ta không cần biết cha của đứa bé trong bụng An Du là ai, càng không muốn biết hai người bọn họ có tình cảm sâu đậm đến đâu và vì nguyên nhân gì mà đứa bé không còn nữa. Anh ta chỉ khẳng định rằng người đàn ông đó sẽ không thể nào yêu cô như anh ta, không xứng làm cha của con cô, cho nên người duy nhất đáng có được tất cả chỉ có thể là anh ta – Trịnh Nhất Khôi mà thôi!

Dục vọng chiếm hữu chính là chất độc ăn mòn linh hồn của Trịnh Nhất Khôi, còn sự ích kỷ cố chấp chính của anh ta lại là liều thuốc kích thích nó tăng trưởng.

*“Mười ngày nữa, chờ thêm mười ngày nữa, em sẽ lại là của anh thôi Du à!”.*

---

## ĐI TÌM DẤU CHÂN CỦA HẠNH PHÚC

---

P/s: Xin chân thành xin lỗi toàn thể bà con độc giả yêu dấu của Châu Khoa. Trễ một tuần không chương, ta cũng vô cùng đau xót vì viết xong phải xóa rồi viết lại á, nhưng biết sao được vì khi đọc lại ta cảm thấy không ưng cho lắm.

Chương này không biết thế này đã đủ ngọt ngào chưa nhỉ? Ai có ý kiến gì thì cứ mạnh dạn nhắn lại nhé, ta sẽ tiếp thu để củng cố những chương sau.

Ta đăng truyện ở nhiều nơi, nhưng ai muốn cập nhật chương mới nhanh nhất và hoàn thiện nhất (vì ta có beta lại hết 15 chương đầu) thì cứ theo dõi ID: ChauKhoa2268 của ta trên wattpad nha! Mọi nơi khác ta đều đăng trễ hơn 1 ngày thôi hà.

À quên, 4:00 pm ta sẽ đăng tiếp chương 27 để bù lại cho cả nhà! Like ủng hộ ta nhe (tại trốn việc ngồi viết đó mà, nhiều like để gan ta bự thêm chút) :3 !

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 27: Âm Mưu Đen Tối

Buổi trưa, Ngân Kha muốn giúp An Du về phòng trọ của cô để lấy ít đồ dùng sinh hoạt và cả điện thoại, nhưng An Du vốn vẫn còn hơi mắc cỡ nên cảm thấy việc này không được tự nhiên cho lắm. Tuy nhiên, cô chưa kịp từ chối thì Lý Linh Thy đã gọi tới máy của Ngân Kha nói rằng mình đang ở trước cổng bệnh viện, hỏi cô đang nằm ở phòng bệnh nào để xin chỉ đường.

An Du khó có dịp lúng ta lúng túng một trận. Bây giờ, cô chưa muốn cho Lý Linh Thy biết chuyện của cô và Ngân Kha, phần là vì mọi thứ vẫn còn quá bất ngờ, quá mới mẻ, phần nữa là vì cô biết anh cũng không muốn tiếp xúc nhiều với phái nữ, mà chị em tốt của cô nếu thấy được "soái ca" như anh thì sợ sẽ "kiềm lòng không đặt" rồi giống như hồ báo mà nuốt tươi anh mất.

Cuối cùng, An Du vẫn đề cho Ngân Kha đến phòng trọ của mình lấy đồ, còn Lý Linh Thy cũng không hề hay biết cô ấy đã mất đi một cơ hội hiếm có để "tra khảo" trai đẹp chỉ vì ý muốn bảo vệ ai đó trong vô thức của An Du.

... ..

Mấy năm nay, hội nhà giàu ở Việt Nam lộ diện nhiều hơn, mức độ "khoe của" cũng theo đó gia tăng cấp độ. Gia tài triệu đô, cơ ngơi hoành tráng, xế hộp khủng, bộ sưu tập đồ dùng hàng hiệu nổi tiếng hay chuyện cặp kè cùng mấy cô chân dài là lướt của các đại gia... đều là những thông tin nhan nhản hàng ngày trên mạng xã hội và các kênh tin tức giải trí. Nếu trở lại vài chục năm trước, việc ai đó bước xuống từ một con Mercedes đã khiến người ta trở mặt ngưỡng mộ, thì hôm nay, chuyện Ngân Kha lái một chiếc Aston Martin One-77 trên đường lại chỉ được vài người "có kiến thức" xuyết xoa vì mức độ xa hoa mà thôi.

Thế mới biết sự chênh lệch mức sống đã khiến con người dần trở nên thực tế ra sao. Có lẽ những người dân bình thường phải lam lũ với cuộc sống mưu sinh hàng ngày vẫn mơ ước chuyện nhà lầu xe hơi như người nọ người kia, nhưng quy luật của cuộc đời luôn nhắc nhở những người lao động chân chính phải biết phân biệt giữa hiện thực và ảo mộng. Họ có thể ngắm nghía một căn biệt thự lộng lẫy, trầm trồ về một khu nhà ở hạng sang, liếc nhìn những siêu xe đắt tiền hay những bộ quần áo hàng trăm triệu trong phút chốc, nhưng họ sẽ không bao giờ đặt hết thời gian cho những thứ phù phiếm ấy, bởi với họ còn có cái gọi là: cơm – áo – gạo – tiền. Những thứ kia với họ mà nói chỉ "của người ta" mà thôi, tất nhiên điều này sẽ không áp dụng đối với những cá nhân thích "làm việc nhẹ nhàng" để kiếm miếng ăn.

Ngân Kha vốn chưa quen với đường xá Việt Nam cho lắm nhưng vì đã có chút lòng riêng nên sáng nay liền từ chối chuyện ông Hoàng Minh kêu tài xế đưa rước, tự mình lái xe đến bệnh viện.

Từ lúc nhận chiếc xe này về tới nay, Ngân Kha cũng không sử dụng nhiều lắm. Lúc ở Mỹ, anh rất ít di chuyển tới lui, hoặc là ở nhà làm việc, hoặc là chết dí ở phòng nghiên cứu nên món quà siêu cấp hao phí này do bà nội của Ngân Kha tặng nhân dịp anh lấy bằng tiến sĩ vẫn luôn nằm trong gara phủ bụi. Cũng bởi nó là quà của bà nội tặng nên Ngân Kha mới không thể bán đi mà phải mang về Việt Nam sử dụng. Bởi vậy, cảm nghĩ của anh chàng thiên tài nào đó dành cho chiếc siêu xe này khi được hỏi đến thì đơn giản chỉ là hai từ 'cũng được'.

Tuy lái siêu xe nhưng Ngân Kha lại mất gấp đôi thời gian bình thường mới đến được nhà trọ của An Du. Sau đó, cũng vì câu chuyện trải nghiệm tốc độ này mà hình tượng vĩ đại của Ngân Kha trong lòng nhóc con Windy bỗng dưng bị sụt lờ mất một góc lớn.

Chào hỏi ông bà chủ nhà đang hoàng xong, Ngân Kha được bà Hương dẫn lên phòng của An Du. Bên trong đã được bà giúp dọn dẹp sạch sẽ, Ngân Kha thấy vậy liền chân thành nói lời cảm ơn.

Bà Hương thấy chàng trai này không những ngoại hình đẹp đẽ mà còn lịch sự lễ phép, thêm suy đoán về mối quan hệ với An Du thì bà càng dăm ra yêu thích nên cũng không để tâm lắm chuyện Ngân Kha cứ cố kéo dài khoảng cách với bà ra.

Lúc bà Hương ra cửa đi xuống thì đột ngột nghe Ngân Kha gọi lại: "Bác ơi... À, thật ra cháu muốn đón An Du về nhà để tiện chăm sóc cho cô bé, chứ cô bé sống một mình thế này cháu không an tâm lắm. Lỡ như lại giống hôm qua thì... Có điều tính An Du cứng đầu, cháu mà làm căng chắc cô bé giận cháu luôn nên bác có thể lựa lời giúp cháu không ạ?".

Thấy chuyện tới qua, bà Hương cũng lo cho An Du nhiều, dù bà thương thì thương thật nhưng cũng không thể chăm nom từng ly từng tí cho cô được. Giờ nghe Ngân Kha nói vậy bà cũng mừng cho cô: "Ừ, để bác nói cho. Cũng đúng dịp người quen bác hỏi chuyện phòng ốc để thuê cho đứa con sắp vào đây học đại học, coi như một công đôi chuyện đi".

Ngân Kha cười tươi tắn: "Dạ, vậy thì tốt quá, cháu cảm ơn bác ạ!".

"Ôn nghĩa gì, bác cũng thương con bé An Du mà. Ồ, mà ra nhớ khóa cửa cẩn thận nhe con, bác đi xuống trước!".

"Dạ vâng".

Ngân Kha đạt được mục đích liền cảm thấy rất hớn hờ. Ban đầu, anh cũng chỉ định "đột nhập" vào không gian riêng tư của An Du để tìm hiểu thêm chút suy nghĩ kín đáo của cô, nhưng khi biết chuyện bạn trai cũ của cô sẽ gây rắc rối, anh đã quyết định phải "dụ dỗ" cô về nhà anh ở luôn để đảm bảo "an toàn". Thứ nhất, anh phải đích thân chăm sóc cô mới có thể yên tâm. Thứ hai, anh không muốn bất kỳ ai tổn thương đến cô bé con của anh nữa, nói quá lên thì dù là sợi lông măng thì cũng không được động tới.

Vậy nên Ngân Kha nhanh như chớp đã tỏ tình xong, lại còn bày mưu nghĩ kế để thông đồng với bà chủ nhà của An Du sao cho hợp tình hợp lý nhất. Không ngờ ông trời lại thương xót anh đến vậy, mới một hai câu đã được bà Hương ủng hộ.

Thu dọn đồ đạc đâu vào đấy, Ngân Kha bèn chào tạm biệt ông bà chủ trọ rồi lái xe về nhà, thuận tiện tắm rửa và chuẩn bị ít thức ăn bổ dưỡng cho An Du rồi đi đón nhóc con Windy cùng vào thăm cô.

-----ĐI TÌM DẤU CHÂN CỦA HẠNH PHÚC-----

Một tuần sau.

Hai Hào nghe điện thoại xong thì nhú chân mảy, gõ cửa hai cái liền bước vào phòng làm việc của Hồ Thụy Hiên.

"Anh Hiên!"

Hồ Thụy Hiên cũng không nhìn tới Hai Hào đang đứng bên cạnh, thản nhiên hỏi lại: "Chuyện gì?".

Hai Hào đã quen với kiểu cách này của hắn liền mở miệng báo cáo: "Bọn đàn em vẫn chưa xác minh được thân phận của người thanh niên bên cạnh cô bé kia, còn "bên đó" chỉ tiết lộ rằng anh ta mang quốc tịch nước ngoài mà thôi".

Lúc này, Hồ Thụy Hiền lại buông tập tài liệu trên tay ra, ngã người tựa vào lưng ghế, nhìn thẳng Hai Hào: "Người nước ngoài? Hà, có vẻ thú vị đấy. Bỏ thêm ít tiền moi hết thông tin cho tôi! Ngày mai, mọi thứ về anh ta phải đặt trên bàn tôi!".

Hai Hào hơi do dự: "Tôi đã thử giao dịch nhưng "bên đó" không đồng ý, hình như có người cố tình che giấu thân phận anh ta."

Hồ Thụy Hiền nhếch mép cười cười: "Vậy sao? Trắng không dùng được vậy dùng đen đi. Ngày mai phải có!".

Bình tĩnh đáp ứng, Hai Hào định đi ra ngoài thì nghe Hồ Thụy Hiền hỏi tiếp: "Tình hình Vũ An Du thế nào rồi? Bên thẳng Khôi thì sao?".

"Hai ngày trước, sau khi xuất viện thì cô bé không về nhà trọ mà về thẳng khu nhà cao cấp của người kia. Cả tuần nay, Trịnh Nhất Khôi rất ít khi xuất hiện bên ngoài, chỉ có quản lý của cậu ta đi đi lại lại, bên phía công ty cũng vừa thông báo ba ngày sau sẽ họp báo ra mắt album mới của cậu ta."

Hồ Thụy Hiền cười khẩy: "Xem ra trong thời gian tôi đi công tác vẫn không có chuyện gì đặc sắc lắm nhì! Họp báo à?".

Kéo dài âm điệu, hần hơi suy tư một chút, cũng không hỏi gì thêm liền bảo Hai Hào ra ngoài làm việc. Kỳ thật cho đến giờ, ngoài chuyện An Du bắt ngờ nhập viện và xuất hiện thêm một "con kỳ đà" bên cạnh cô thì Hồ Thụy Hiền cũng chưa thấy có gì vượt khỏi tầm kiểm soát của hần. Hần luôn tự tin sẽ chiến thắng trong trò chơi cút bắt này. Tựa như năm đó, hần muốn bắt thì bắt, thích thả thì thả mà thôi! Nhưng có lẽ lần này bắt lại rồi, không phải cô muốn thoát ra là thoát được nữa.

Hần thật nhớ âm thanh tí tách vang vọng từng đợt trong căn nhà hoang kia, nhớ đôi mắt trong vắt đầy hoảng loạn vẫn cố trấn tĩnh nhìn hần trân trân. Điều khiến hần thích thú và ngạc nhiên vô cùng là đôi mắt của thiên sứ ấy bỗng nhiên mất dần đi từng tia sáng đẹp đẽ rồi hóa thành ánh mắt lạnh căm đầy tuyệt vọng và tàn nhẫn của sứ giả bóng tối.

Hần nhớ, rất nhớ xúc cảm tê dại khi đôi bàn tay bé nhỏ không xương với vài vết chai mոր hồ của An Du vuốt nhẹ nhẹ trên mặt rồi áp sát vào má hần.

Quả thật là một cảm giác đòi mạng!

Mấy năm sang nước ngoài du học, Hồ Thụy Hiền cũng tìm khá nhiều "con thỏ nhỏ" để chơi đùa. Thậm chí, hần muốn dùng "khẩu vị nặng" thì mấy cô gái trẻ đẹp kia cũng chấp nhận chiều lòng hần. Nhưng giốn tới giốn lui vẫn không tìm được cảm giác kia khiến hần rất buồn chán. Hần nghĩ, có lẽ gái Tây vẫn không bằng được gái Ta. Cho nên, khi về nước, Hồ Thụy Hiền lại tìm vài người nữa để thử.

Kết quả vẫn khiến hần thất vọng, càng thất vọng, hần càng cảm thấy bản thân mình phải chiếm được An Du, lại càng cảm thấy chuyện An Du sinh ra để thuộc về hần là chuyện đương nhiên. Giống như con mèo nhỏ hần từng nuôi, hần có thể thả cho nó đi dạo chơi, đùa giốn với mấy con mèo khác, nhưng hết thời gian thì nhất định phải về nhà, bằng không, hần sẽ phải chặt hết mấy cái chân nhỏ kia để nó khỏi phải chạy lung tung nữa.

Đó cũng là việc hần dứt kết được sau khi để An Du chạy trốn rồi gặp tai nạn năm đó. Chuyện khiến hần không ngờ nhất là sau khi tỉnh lại, An Du lại quên hết mọi việc đã xảy ra trong hai ngày trước đó, quên luôn sự tồn tại của hần, một mảnh kí ức trong căn nhà hoang cũng không còn sót lại. Người nhà của cô không muốn truy cứu. Cho nên, Trịnh Nhất Khôi trong lúc vô tình đã dựng ra một kịch bản cũ rích nhưng khiến ai cũng tin tưởng mà tiếp cận cô.

Anh hùng cứu mỹ nhân? Quả nhiên là chuyện tiểu lâm mà!

Hồ Thụy Hiền âm trầm cười ra tiếng, âm thanh đó thật rợn người, tựa như vực đen sâu hun hút vọng vang từng tiếng kêu rên của loài ma quỷ.

Hần nhắm mắt lại, ngón tay gõ nhịp nhẹ nhàng theo giai điệu bản nhạc hòa tấu đang phát ra từ chiếc máy nghe nhạc cổ điển, khoe miệng khẽ cong lên một nụ cười đầy mong đợi.

"Rè... rè... rè..."

Di động để trên bàn rung một hồi lâu thì Hồ Thụy Hiền mới bắt máy, giọng nói tranh công ở bên kia lập tức dội thẳng vào tai khiến hần hơi nhú mảy: "Anh Hiền, con mẹ Út Xôi anh kêu em theo dõi, hôm qua thua tiền đánh đề gần cả trăm triệu, em mới gài bả vay nóng vài chục chai để đánh tiếp. Giấy nợ em đang cầm, anh có cần em đưa tới cho anh không ạ?".

Nghe xong, đầu mảy Hồ Thụy Hiền giãn hần ra, ý cười trong mắt càng sâu: "Tốt lắm! Mày đem tới đưa cho Hai Hào đi. Tối nay, cho mày tự do chọn hai em trong lứa mới, thoải mái hưởng thụ!".

Hồ Thụy Hiền cũng không thèm nghe người bên đầu dây kia rồi rít cảm ơn lâu hơn liền cúp máy. Tâm tình hần đang vô cùng tốt, nhìn chăm chú bức ảnh thiên sứ trên tường lâm lâm: "Tôi cũng muốn để em chơi ở bên ngoài lâu hơn một chút, nhưng có lẽ đã không còn thời gian rồi!".

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 28: Tin Anh

Mười giờ đêm, khu biệt thự cao cấp Thảo Điền.

Ánh sáng xanh nhạt nhật từ màn hình laptop hắt lên gương mặt chăm chú của An Du, khắc họa từng đường nét nhu mì của người con gái trầm tĩnh này. Làn da vẫn còn hơi tái nhợt nhưng từ ánh mắt đến thần thái đều cho thấy dấu hiệu khôi phục sau ca phẫu thuật rất hoàn hảo.

Ngày mai, An Du có một bài thuyết trình nhóm để lấy điểm cuối kỳ, cô nhất định phải chỉnh sửa nội dung bài thật tốt để tránh sai sót trong khi trình bày. An Du nghỉ học hơn một tuần cộng thêm việc chẳng thể đi đâu khiến cho bài vở cuối kỳ của cô hầu như chất cao như núi, may sao công việc bên phía nhà đài đã được giao cho người khác tạm thời thay thế, nếu không cũng không biết chất được thêm mấy ngọn núi nữa rồi.

Nhưng chuyện đó đối với một đứa cuồng công việc như cô vẫn vui vẻ hơn là chuyện có việc làm nhưng lại không được làm việc. Một ngày hai mươi bốn giờ, tự nhiên cô phải "ở không" suốt hơn phân nửa thời gian mà không có cách nào "cải thiện".

Xuất viện mấy ngày nay, từ chuyện đi đứng, ăn mặc đến cả thời gian sinh hoạt của cô đều bị người nào đó "nhìn chăm chăm". Phải chi anh cứ cầu nhau, la mắng thì cô còn có cơ ám ức nhưng ngặt nỗi Ngân Kha đối với cô lúc nào cũng "dịu dàng đến từng phút giây", chăm sóc "tận tâm tận tình" tới nỗi khiến cả nhà anh lần đầu tiên bắt gặp phải há hốc miệng không ngậm lại được.

Khi đó, cô mắc cỡ đến hai má cũng hồng lên, còn anh lại vô cùng "ngây thơ" nói với gia đình mình: "Bé con này á, sau này tuy là nhân viên của ba, học trò của mẹ, gia sư của Windy nhưng cũng là bạn gái con nữa đó! Xuất viện xong, con muốn đón em ấy về nhà mình ở để tiện chăm sóc. Cả nhà không ai phản đối chứ?".

Và đương nhiên chẳng ai phản đối cả. Bằng chứng là người lớn trong nhà từ khi thấy anh làm "bảo mẫu" cho cô, không những không ngăn cản mà còn trực tiếp truyền thụ kinh nghiệm "nuôi trẻ", rồi cam kết tuyệt đối về mức độ thành công nữa. Lúc xuất viện về nhà, Windy mới "tranh thủ thời gian" thò thè với cô rằng thật ra ba với mẹ nó có nói, nếu anh hai nó không mang cô về nhà chăm sóc thì chính là thằng khờ, mẹ nó cũng nhất định sẽ cho anh hai nó một trận ra trò. Cho nên An Du ngoài việc im lặng chấp nhận thì cũng chỉ biết lặng im đồng ý mà thôi.

Mà thật ra, Ngân Kha chưa từng nói một câu, làm một hành động tỏ ý ép buộc cô phải nghe lời cái gì, nhưng cứ mỗi lần An Du thấy anh nhìn mình bằng đôi mắt bắt đặc dĩ rồi cứ buồn buồn mà lo lắng không yên là cô chịu không nổi phải bùng vũ khí đầu hàng.

Còn nhớ mấy ngày nằm viện, Ngân Kha vẫn luôn chăm nom cho cô từng li từng tí. Trừ ngày đầu tiên bị bắt buộc đi về thì thời gian còn lại, anh vẫn luôn túc trực bên cạnh cô cả ngày lẫn đêm.

Đêm thứ hai ở bệnh viện, An Du nói mình đã có "kinh nghiệm" ở những nơi thế này rồi nên không cần anh ở lại, cần gì cô có thể ấn nút đầu giường để gọi y tá. Ngân Kha chỉ im lặng nghe cô nói chuyện, sau đó gật gật đầu, An Du liền thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Ngân Kha đắp chăn cho cô cẩn thận, tắt đèn phòng rồi đi ra ngoài, An Du tưởng anh về nhà nên cũng an tâm mà ngủ. Ai biết lúc nửa đêm, cô tỉnh giấc muốn đi vệ sinh, vừa ngọ nguậy định ngồi dậy đã thấy một bóng đen tới sát giường bệnh đỡ cô lên. Khi đó, nếu Ngân Kha không lên tiếng thì An Du đã hét lên kêu cứu thật rồi.

Anh mới thực hành có mấy lần mà trình độ tăng tiến thật nhanh chóng, vừa hỏi nguyên nhân cô tỉnh xong đã bẻ thẳng vào nhà vệ sinh. Tuy vậy, An Du vẫn rất khẳng định anh chàng nào đó không có "tinh" như vẻ mặt bên ngoài, ai bảo hai lỗ tai đỏ bừng kia tổ giác anh chứ! Còn cô cũng đâu thua kém gì, hai má không đỏ nhưng vẫn bất chấp chỉ lệnh của não mà nóng bừng bừng lên.

Lúc An Du "giải quyết" xong thì lại được Ngân Kha bế về giường, vừa ngồi lên giường, cô lập tức truy hỏi lí do anh không về. Những tưởng anh sẽ ngại ngùng một chút, nào ngờ, anh lại dùng ánh mắt 'em là cô bé hư' nhìn ngược lại cô, loáng thoáng còn nghe cả tiếng thở dài.

Cứ như vậy, Ngân Kha chỉ cần mang thức ăn đặt trước mặt cô rồi cười một cái thì dù cô mới ăn bữa trưa trước đó không lâu cũng sẽ ngoan ngoãn cảm ơn rồi nuốt sạch. Lại nói việc An Du thích sạch sẽ, vừa xuất viện về nhà đã muốn tự mình gọi đầu cho tinh thần sáng khoái, nào ngờ lại bị anh nhìn đến độ xuôi cò xếp trứng mà nằm im "hưởng thụ".

Mặc dù, Ngân Kha luôn quần nhiều chuyện của cô như thế nhưng An Du lại không hề có cảm giác gượng ép mà rất thoải mái tiếp nhận. Ban đầu có chút không quen, nhưng qua từng mỗi một việc nhỏ nhặt đều cảm thấy rất thấu hiểu, rất thân thiết giống như cả hai đã thuộc về nhau từ rất lâu rồi chứ không phải mối quan hệ mới hình thành gần một tháng.

Vậy nên đôi lúc vu vơ, trong lòng An Du vẫn sinh ra một chút lo sợ, sợ một mai hai đứa lỡ xa nhau, liệu cô có thể nào còn bình tĩnh, còn mạnh mẽ mà đứng thẳng dậy như đối với Trịnh Nhất Khôi khi xưa hay không?

Những âm thanh 'lách cách' của bàn phím cứ vang lên khe khẽ một cách đều đặn giữa đêm khuya tĩnh lặng. Qua hồi lâu, An Du nhấn phím enter mạnh một cái, chính thức kết thúc công việc, liếc mắt qua đồng hồ ngay góc màn hình mà ngán người.

"Hơn mười một giờ đêm rồi sao?".

Khu trung tâm Sài Gòn ngoài kia có lẽ vẫn còn vài nơi náo nhiệt và ồn ào, trái ngược với sự thanh tĩnh của nơi đây. Bỗng dưng, An Du nhớ tới vụ scandal kia. Cô không hiểu tại sao bên phía Trịnh Nhất Khôi vẫn giữ im lặng, chỉ thông báo ngày ra album mới chứ không đưa ra thông tin gì hơn. Cô có cảm giác sự việc này càng ngày càng giống như mặt biển yên ả nhưng phía bên dưới lại từng cơn sóng thần dữ dội.

Buổi chiều hôm ấy, An Du đã thắng thắn kể lại mọi chuyện cho ông Hoàng Minh, bà Lê Bích Châu và Ngân Kha nghe mọi chuyện giữa cô và Trịnh Nhật Khôi. Di Châu an ủi bảo cô đừng lo lắng, chú Minh thì nói để ông xử lý, còn Ngân Kha chỉ im lặng nhìn cô. Đôi mắt đỏ của anh dù không nói một lời nhưng còn đáng giá hơn vạn câu hoa mỹ, bởi đơn giản nó đã khắc sâu vào lòng cô hai chữ: "Tin anh!".

Nên lúc chỉ còn hai người đối mặt với nhau, cô đã không ngần ngại mà cho anh một câu trả lời dứt khoát: "Tin tưởng là điều dễ làm nhất cũng là thứ khó thực hiện nhất... nhưng từ bây giờ, em sẽ tin anh!".

An Du không biết mình còn phải đối mặt với bao nhiêu chông gai, khó nhọc nhưng cô biết từ giờ, mình sẽ không còn cô đơn nữa. Cô không tin vào tình yêu sét đánh, nhưng cô tin vào tấm lòng chân thành mà Ngân Kha dành cho cô.

Không ai lấy thước mà đo lòng người, nhưng người ta vẫn có thể lấy thời gian mà chứng minh lòng người.

Lúc An Du ngắt người xong, vừa muốn thu dọn máy tính thì bỗng một luồng hơi thở lạnh lạnh phả vào bên tai cô. Tim An Du đánh 'thịch' một cái thật mạnh, cả người giật bắn lên nghiêng sang một bên: "A...".

An Du mở mắt trần trối nhìn Ngân Kha đang thản nhiên xem xét bài thuyết trình của cô trên máy tính. Thật là muốn hù chết cô à? Gần nửa đêm mà đi vào cũng không một tiếng động, còn bất thành linh xuất hiện sau lưng, cô cũng sắp bị bệnh tim tới nơi rồi đó!

Cô còn chưa kịp mở miệng oán trách anh một câu thì đã nghe "ác nhân cáo trạng trước": "Ngành học của em thật là đen tối!".

Khóe miệng của An Du hơi hơi co rút nhìn tấm ảnh minh họa trắng đen trên màn hình. Cô nuốt nước bọt một cái, miễn cưỡng cười cười: "Không phải đâu, đây là đề tài nghiên cứu khoa học cuối kỳ của nhóm em đó.".

Ngân Kha gật gật đầu, ánh mắt như đứa trẻ ham học hỏi muốn khám phá thế giới mới lạ: "À... hóa ra mấy cái tư thế này cũng có thể đem ra nghiên cứu khoa học nữa hả?".

An Du mím mím môi, dùng giọng điệu hết sức bình tĩnh giải thích từng chút một: "Thật ra... vấn đề về khoái cảm tình dục này cũng có ảnh hưởng không nhỏ đến các mối quan hệ trong xã hội á. Theo một góc độ nào đó, khi nó là chất xúc tác giúp thúc đẩy sự hưng phấn và tăng hoóc môn vui vẻ trong cơ thể thì người ta có thể giải tỏa rất nhiều áp lực của bản thân. Như vậy, khả năng và cảm hứng làm việc cũng được phát huy đến mức tối đa, thế thì đương nhiên xã hội cũng bớt đi vài vấn đề rắc rối. Anh thấy có đúng không?"

Ngân Kha im lặng lắng nghe, đôi mắt anh lảng lảng nhìn về phía cô nhưng sao An Du thấy nó trống rỗng và mờ mịt đến kỳ lạ. Lòng ngực cô tự dưng cảm thấy ngột ngạt giống như bị một sợi dây vô hình siết chặt lại vậy. Một giọng nói bỗng chốc vang lên mãnh liệt trong đầu cô: Đừng để anh ấy như thế, mày đừng để anh ấy như thế!

Lúc này, cơ thể cô lại hành động còn nhanh hơn ý tưởng của cô nữa, An Du nắm lấy một ngón tay Ngân Kha khẽ gọi: "Anh, Kha ơi...".

Bàn tay mảnh khảnh của cô siết chặt dần ngón tay thon dài của anh: "Anh ơi, em ở đây mà!".

Đôi mắt Ngân Kha dần dần có tiêu cự trở lại, ánh nhìn chuyển từ gương mặt cô xuống chỗ đôi tay hai người. Anh lảo đảo như đang hỏi cô lại tựa như đang hỏi chính mình: "Nhưng nếu có những người lấy đau khổ của người khác để thỏa mãn khoái cảm biến thái của chính họ thì như thế nào đây?".

An Du mơ hồ cảm giác được sự run rẩy nhẹ từ đầu ngón tay anh.

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Anh đã gặp phải việc gì vậy?

An Du chưa từng hỏi câu chuyện trong quá khứ của Ngân Kha, rồi vì sao anh sợ hãi phụ nữ, bởi vì cô cũng muốn chờ đợi anh kể cô nghe như chính anh đã kiên nhẫn chờ đợi quyết định từ cô.

Có lẽ cảm giác được sự lo lắng của An Du, Ngân Kha nhanh chóng khôi phục lại tâm trạng, cười trấn an: "Không có gì đâu, chỉ nhớ lại mấy chuyện không vui hồi nhỏ thôi.". Một lát sau, anh nheo nheo mắt, cất giọng mờ ám: "Mà... em có kiểm chứng thông tin chưa mà dám đưa vào bài thuyết trình thế?".

An Du thấy anh bình thường lại rồi cũng nhẹ nhõm hẳn đi: "Không cần kiểm đầu anh, cái này chỉ là đề mục phụ thôi, có căn cứ nguồn thông tin là được rồi ạ.".

Nào ngờ, đột nhiên Ngân Kha ghé sát vào tai cô thổi nhẹ một cái, thỏ thẻ: "Anh thấy đến giờ này mà em còn rất tỉnh táo, hay là anh giúp em thử nghiệm từng cái một xem thực hư thế nào nhé!?".

Thấy cô rụt cổ vì nhột rồi lại giật mình 'hả' một tiếng khi nghe anh nói. Ngân Kha cướp lấy thời cơ, cũng không để An Du kịp trả lời đã bế bổng cô lên đi về phía giường ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Đi Tìm Dấu Chân Của Hạnh Phúc* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

